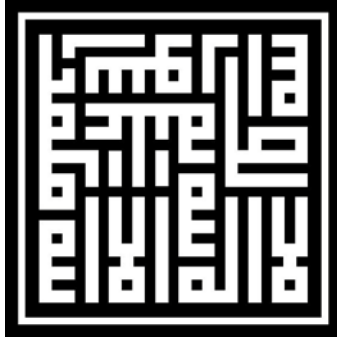

AHMED HULÛSİ

AKIL VE İMAN

AKIL VE İMAN

AHMED HULÛSİ

www.ahmedhulusi.org

**“EY İMAN EDENLER, İMAN EDİN..?????????.....”
(4.Nisa: 136)**

3

**“RABBİN İSTESEYDİ YERYÜZÜNDEKİLERİN TAMAMI
İMAN EDERDİ.” (10.Yunus: 99)**

**“KİM BU DÜNYADA KÖR OLURSA ÂHİRETTE DE
KÖRDÜR VE DAHA DA ŞAŞKIN” (17.İsrâ: 72)**

“RABBİ İNNİY MESSENİYEŞ ŞEYTANU BİNUSBİN VE AZAB, RABBİ EUZU BİKE MİN HEMAZATIŞ ŞEYATIYNİ VE EUZU BİKE RABBİ EN YAHDURUN. VE HİFZAN MİN KÜLLİ ŞEYTANİN MARİD.” (38.Sâd: 41, 23.Mu’minûn: 97-98, 37.Saffat: 7)

SORU İLMİN YARISIDIR

HZ.MUHAMMED (a.s.)

“HERHANGİ BİR KİMSE DİN KARDEŞİNE KÜFÜR İSNAD EDERSE, BU SEBEPLER İKİSİNDEN BİRİ MUHAKKAK KÜFRE DÖNER!.. EĞER O KİMSE DEDIĞİ GİBİ İSE NE ALA, AKSİ TAKDİRDE SÖZÜ KENDİ ALEYHİNE DÖNER!..” (S.Müslîm)

“ONLAR KUR’AN’I DÜŞÜNMEZLER Mİ? YOKSA BİLİNÇLERİ BLOKE MİDİR?” (47.Muhammed: 24)

5

“DÜŞÜNMEK İÇİN KOLAYLAŞTIRDIK!... VAR MI DÜŞÜNEN?..” (54.Kamer: 32)

“ONLAR İÇİN MUHAYYERLİK YOKTUR!..” (28.Kasas: 68)

İÇİNDEKİLER

SUNU -----	8
NEREYE KADAR AKIL -----	12
NİÇİN İMAN -----	26
TASAVVUF VE FELSEFE-----	34
“SÜNNET” NEDİR-----	40
“ŞEYTAN” CİNLER NİÇİN İNSANA DÜŞMANDIR -----	46
SİSTEM, “İSLÂM”DIR -----	66
“NEFS”İN HAKİKATİNE İMAN-----	68
NEBİ-VELÎ; VAHİY-İLHAM-----	82
İMAN ESASLARI “ÂMENTÜ” -----	90
ÂMENTÜ “BİLLAHİ” -----	102
“B” SIRRIYLA ANLAYIŞ-----	108
“VE MELÂİKETİHİ” ... MELEKLERİNE...-----	118
“VE KÜTÜBİHİ” ... KİTAPLARINA... -----	132
“VE RASÛLİHİ” ... RASÛLLERİNE...-----	138
“VEL YEVMİL ÂHİR” ... KIYAMET SÜRECİNE... -----	148
“VE BİL KADERİ” ... KADERE...-----	158
KADERE İMAN -----	162
KADER AÇIKLAMALARI-----	186

“HAYRİHİ VE ŞERRİHİ MİN ALLÂHİ” ... HAYIR VE ŞERR, ALLÂH'TANDIR...-----	230
“VEL BÂ'SU BA'DEL MEVT” ÖLÜM AKABİNDE YENİ BİR BEDENLE YAŞAMA DEVAM...-----	236
İSLÂM-----	242
İSLÂM'DA ZORLAMA YOKTUR-----	252
KELİME-İ ŞEHÂDET-----	256
ARAÇ-AMAÇ-----	260
DİNİN DİREĞİ “NAMAZ” -----	264
ALLÂH'A YAKÎN VESİLESİ... “ORUÇ” -----	282
“HAC”CA GELİNCE...-----	288
VE “ZEKÂT” ...-----	296

SUNU

Günümüzde dünya üzerinde pek çok çevrede âdetta “**şekilcilik dini**” hâline sokulmuş **İslâm**'ın düşünsel temelini anlatan bir kitabı, çağımızın düşünme yetisine sahip kesimine sunmak zorunlu olmuştu bize...

8

Zira...

Günümüzde düşünen beyinlerce bazı çok önemli soruların cevabı aranmaktadır...

Niçin iman?.. Nereye kadar akıl ?.. Nerede iman?..

Bazı gelişmemiş beyinlerde ise bu düşünce hiç yoktur; onlara göre akıl gereksizdir; sadece iman yeterlidir... Elbette onlar da başlarındakini bu kadar değerlendirmektedirler...

Düşünebilen beyinler, Kur'ân-ı Kerîm'i anlamak istediklerinde çok önemli işaretlere ve uyarılarla muhatap olmaktadırlar...

İşte bir örnek...Nisa Sûresi 136. âyetin başı:

“YA EYYÛHELLEZİYNE ÂMENU, ÂMİNÜ BİLLAHİ....”

“EY İMAN EDENLER, İMAN EDİN... ??????”

LÜTFEN DİKKAT EDİNİZ!..

Herhangi bir Kur'ân meâlindeki gibi, “ALLÂH'A İMAN EDİN” diye çevirip olayı GEÇİŞTİRİYORUM!..

Zira bu âyetin anlamı, Kur'ân-ı Kerîm'in anlaşılması çok önemli sırlarından birini oluşturmaktadır...

Önce şu hususa dikkat ediniz...

Burada iman etmeleri istenen kişiler, “İMAN EHLİ” olanlardır!..

Kur'ân-ı Kerîm'de çeşitli gruplara hitaplar yapılır...

9 “Ya eyyühen nas - Ey insanlar”

“Ya eyyühel kâfirun - Ey gerçeği örtenler”

“Ya eyyühel münâfikun - Ey ikiyüzlüler”

ve bunlar gibi...

Ancak yukarıdaki âyeti kerîmede bu hitap, dikkat ediniz “İMAN ETMİŞLERE” dir!..

Ve dahi, MÜMİNLERİN “İMAN ETMELERİ” istenmektedir!..

Neye?..

“BİLLAHİ” denerek “ALLÂH”a!..

Esasen kişi ancak “ALLÂH”a, “RASÛLÜNE” ve “KİTABINA” iman ettikten sonra “MÜMİN” olma özelliğine kavuşur!.. Bunları kabul etmeyen birinin “MÜMİN” olma özelliğinden zaten söz etmek mümkün olmaz...

Nitekim yukarıda görüldüğü gibi hitap edilen kişiler “İMAN EDENLER” diye tanımlandığına göre elbette ki “ALLÂH”a,

“RASÛLÛNE” ve kendilerine o ana kadar gelmiş olan âyetlere inanıyorlardı...

Durum böyle olunca, üzerinde durulması gerekli olan çok önemli husus, işte burada karşımıza çıkmaktadır!.. Şöyle ki...

Niçin, “İMAN EHLİNDEN” “iman etmeleri” istenmektedir “ÂMENU BİLLAHİ” uyarısıyla ?..

İşte KURÂN’IN SIRRI, TASAVVUFUN ÖZÜ ve TEMELİ bu sorunun cevabındadır!..

Bu kitapta size önce, “nereye kadar akıl, nereden sonra ve niçin iman?” sorularının cevaplarını anlatmaya çalışacak; sonra “nelere, nasıl iman” hakkında düşüncelerimizi özetlemeye gayret edecek; bu arada da “İMAN EHLİNDEN” istenen ve bir üst anlayış olan “İMAN”dan söz etmeye çalışacağız...

Tasavvufta “HAKİKAT MERTEBESİ” ismiyle işaret edilen bu anlayışa “İMAN” etmek, inşâAllâh nasip olur!..

“ALLÂH” bizlere “HAKİKAT”i görmeyi, idrak etmeyi, yaşamayı ve HAZMETMEYİ kolaylaştırmış olsun!..

AHMED HULÛSİ

* * *

1

NEREYE KADAR AKIL

12

Değerli okurlarım, tüm eserlerimizde aklın son derece önemli olduğundan ve akılsızın dini olamayacağından söz ettikten sonra; bu kitapta “İMAN” üzerinde duracak ve “nereye kadar akıl, nereden sonra iman” sorusunun cevabını vereceğiz...

Aklın önemi üzerinde dururken, bilindiği üzere İmamı Gazalî'nin “İHYÂ”sında yazdığı Rasûlullah (aleyhisselâm)'ın şu açıklamasını nakletmiştik...

“Ya Âli, herkes “ALLÂH”a BİRR ve sâlih ameller kapılarından yaklaşır!..

Sen, aklın ile “ALLÂH”a yakîn olanlardan ol...”

Bugüne kadar hep “ALLÂH”a akıl ile yaklaşmanın değerinden bahsettik. Kitaplarda da özellikle bunu anlattık.

Ancak şimdi daha değişik bir incelik üzerinde duracağız...

“ALLÂH”a niçin “iman” ile yakîn elde etme esası getirilmiştir?

Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm) niçin “imani” öne almıştır?

Kur’ân-ı Kerîm niçin devamlı olarak **“Elleziyne yu'minune”** **“Onlar ki “ALLÂH”a iman ederler”** der de; buna karşın çeşitli âyetlerde de aklı öne sürer.

“Hâlâ tefekkür etmeyecek misiniz?”

“Hâlâ idrak etmeyecek misiniz?”

“Hâlâ anlamayacak mısınız?” der.

Öyle ise, insana yakışan davranışların kökeninde düşünce ve idrak yatmalıdır; şartlanmalar ve etraf değil!

Burayı çok iyi fark etmek zorundayız...

- 13 Biz koyun gibi, çobanın ya da etrafımızdakilerin güttüğü yönde davranışlar ortaya koyup, sıradan bir mahlûk gibi mi yaşayacağız?.. Yoksa, akıl ve şuur sahibi, düşünen bir yapıyla yaşamına yön veren mükemmel varlık insanlığımızı mı hissedeceğiz?..

Herkes böyle dediği, herkes böyle inandığı için; ne olduğunu anlamadığımız, idrak etmediğimiz şeyleri kabullenerek öylesine bir hayat sürüp geçip gitmek bizi tatmin ediyorsa, diyecek bir şey yok!.. Böylece süregitsin yaşam!

Ama, ben bir insanım; **akıl sahibi** olup, düşünebilme kabiliyetine sahibim; yaşamıma kendi kavrayışımla kendim yön verebilirim; sürüye sayılmak için var olmadığım bilincine erdiysem, bundan sonra yapılacak iş neye ne kadar ve nasıl inanacağıma karar vermektir!

İnsan olarak en değerli varlığımız olan **“AKIL”** ya kullanılır ve insan yaşamına idrakıyla yön verir; ya da kullanılmaz, düşünmeden etrafa ve şartlandırmalara tâbi olunur!

İnsan beynine bahşedilen ana zihinsel fonksiyonlar nelerdir?

İnsan zihnindeki diğer doğmatik özellikler nelerdir?

Önce bunların üzerinde duralım.

İnsan dediğimiz varlıktaki bazı zihinsel fonksiyonları sayalım:

Nefs (ben kavramı), **akıl, fikir, hayal, idrak** (kavrayış), **vehim** (varsayım), **himmet, ve hafıza** (yani bellek).

Bu saydığımız zihinsel fonksiyonlar esas itibarıyla iki ana kuvvetin etkisi altındadır... Yani **fikir, hayal, duygu, nefis, himmet** daima iki ana kuvvetin birinin tesiri altına girer. Ya **vehmin** hükmü altına girerek çalışır ya da **akıl**ın hükmü altına girerek çalışır.

Fikir; çeşitli konularda aklımıza gelen yeni yeni düşüncelerdir. Bize herhangi bir konuyu düşünmemizi sağlayan ana materyaldir. Kökeni ya beynin üretimi ya da dış etkilerdir; ilham, astrolojik etkiler vs...

14

Sonrasında **hayal** gelir. Yani, o fikirleri kafamızda hayal ederiz... Anlayıp kavramak için bir sûret hâline sokarız. Bu hayal edişe aynı zamanda "**musavvire gücü**" denilir. Yani tasvir etme, şekillendirme. Beyinde şekillendirme olayı vardır. O fikirler otomatikman şekillenerek anlaşılır. O da nasıl anlaşılır? **Müdrike** yani idrak gücü ile idrak edilir.

Bu idrakın hemen sonrasında, o idrakı hükmü altına alan **vehim** vardır.

Vehim özetle şudur:

Var olmayan şeyi var saymak! Var olan şeyi de yok saymaktır. "Varsayım" dediğimiz cevherdir.

Bunlardan "**Nefs**" dediğimiz yapıyı da, **Dünya'nın** ruhaniyeti meydana getirir.

Fikir, Merkür'ün ruhaniyetinden;

Hayal, musavvire **Venüs**'ün ruhaniyetinden meydana gelir.

İdrak, müdrike **Güneş**'in ruhaniyetinden gelir.

Vehim, Mars'ın ruhaniyetinden gelir.

Himmet, Jüpiter'in ruhaniyetinden gelir.

Akıl, Satürn'ün ruhaniyetinden gelir. Fakat **Satürn**'ün ruhaniyetinden meydana gelen akıl, maddi bir akıldır. Dünya'ya ve maddeye dönüktür.

15 **Uranüs**'ten gelen **akıl** ise “**aklı küll**”den yansımadır! Çok geniş boyutlu, madde ötesine dönük düşünceleri meydana getirir. Madde ötesine dönük düşünceler **Şiron**'un uygun açıyla beslemesi hâlinde, hidâyet dediğimiz “**ALLÂH'a ve özüne yönelme**” tesirlerini meydana getirir.

Neptün, yüksek sezgi gücünü meydana getirir.

Pluton, “ALLÂH”a ait “var etme ve yok etme” gücünün yeryüzünde zâhire çıkmasına vesile olur.

Eğer bir kişide **Merkür**'ün tesirleri güçlü ise, onda çeşitli fikirler meydana gelir. **Merkür**'ün güçlü tesirini almış, ruhaniyetinden feyz almış insan, zeki insandır. Zekâ, **Merkür**'ün ruhaniyetine bağlıdır.

Cinlerin büyük çoğunluğu, **Merkür**'ün güçlü tesirlerinden feyz aldıkları için hemen hepsinde **zekâ** güçlüdür. Dolayısı ile **şeytan da çok zekidir**. Buna karşın **cinler, akıl yönünden zayıftırlar!**

Bir insan **zeki** olabilir; fakat yeterince akıllı olmayabilir!.. Akıllı olabilir; zeki olmayabilir!.. Hem **zekâsı** hem de **aklı** kıt

olabilir!.. Hem **zeki** ve hem de **akıllı** olabilir!.. Çünkü **zekâ Merkür**'ün ruhaniyetinden kaynaklanır, **akıl ise Satürn** ve **Uranüs** tesirleri ile meydana gelir.

İdrak (kavrama) gücünü **Güneş**'in ruhaniyeti verir.

Hayal gücü **Venüs**'ün ruhaniyetinden hâsıl olur. Buna Musavvire, şekillendirme gücü de denebilir.

Kişinin himmeti (azmi) **Jüpiter**'in ve **Şiron**'un tesirleri ile dir.

Güçlü olarak **Jüpiter**'in ruhaniyetini almışsa o kişi, maddeye dönük bir şekilde şanslı hayat sürer. Maddi sıkıntıları az, refahı fazla olur... **Şiron**'un tesirini güçlü almışsa kişi, maneviyata yönelir ve maneviyatta büyük derecelere ulaşma imkânını elde eder.

16

Satürn, tamamen maddeye dönük bir akıl verir; yani bu kişi maddeyi ne yönde nasıl değerlendireceğini iyi bilir.

Uranüs'ün ruhaniyetinden feyz alan kişi maddi nesnelere hiç bakmaz, değer vermez. Tamamen madde ötesi soyut değerler ve nesnelere ilgilenir... Yani gerçek âlemin, madde ötesi bir yapı olduğunu idrak eder. Ona yönelir.

Ancak, madde ötesi yapıya yönelme eğer **Şiron**'dan destek almamışsa o kişi felsefeci olarak kalır. Eğer bu hâl **Şiron**'dan desteklenmişse bu defa tasavvuf ehli, **velâyet** mertebelerinin sahibi olur; icabında **nübüvvet** mertebesiyle zâhir olur. Aradaki fark **Şiron**'dan desteklenen bir **Uranüs**; veya **Şiron**'dan desteksiz kalmış **Uranüs**'tür.

Felsefeci ile **tasavvuf ehli** arasındaki fark, "**Şiron**" farkıdır! "**Şiron**", Güneş sistemi içinde yer alan ve son yıllarda tespit edilen bir gezegendir!..

Ancak şunu dikkatten kaçırmayalım!..

Allâh bir kişinin maneviyat ehli olmasını takdir etmişse, onu uygun tesirler altında dünyaya getirir; mesela **Şiron**'un güçlü açılımı o kişiyi bu olaya hazırlar! Yani, **takdir ALLÂH'ındır; yıldız ve planet etkileri ise takdiri oluşturan mekanizmadır!** Beyindeki bilincin yanında, elin yeri ne ise; **ALLÂH takdiri ve hükmünün** yanında planet ve yıldızların yeri de odur!..

Programında **Uranüs**'ün etkisi güçlü olan yani yüksek akıl sahibi olup maddeye değer vermeyen kişi, eğer **Şiron**'un ruhaniyetinden feyz almamışsa, felsefeci olarak kalır! Madde dünyası ile hiç uğraşmaz ve maddeye değer vermez. Ama maneviyat yönü zayıftır.

17

Esasen bu tesirler, her insanda vardır...Ancak, bu tesirler kiminde güçlü olarak alınmıştır; kiminde de zayıf olarak... Bizler bu değişik tesirlerin oluşturduğu farklı formüllere sahip bileşimleriz!

Burada önemli olan nokta şudur:

Eğer belli bir akıl gücüne sahip isek... Zira **“Akıl”** Arapçada **“Ukl”** kelimesinden gelmiştir. **“Bağlamak”** anlamındadır... Yani bir şeyi, diğer bir şeye bağlayarak, aralarında bir bağlantı kurup, bir sonuç çıkarma özelliğidir...

Bu **akıllı** bir kişidir demek; birtakım nesnelere, birtakım bilgileri, cevherleri birbirine bağlayarak ortaya bir sonuç çıkartıp buna göre kendine yön verebiliyor demektir.

Zeki kişi o anki menfaatine göre, ne gerekiyorsa onu derhâl bulup gereğini tatbik eder.

Zekâ kısa vadeli, günlük çözümler içindir.

Akil ise, uzun vadeli bakışlar ve değerlendirmeler getirir.

Zeki kişi günlük menfaatlerinin gerektirdiği bir biçimde yaşar. **Akıllı** kişi ise geleceği düşünerek hayatına yön verir.

Aklın iki boyutu vardır.

Birincisi **avam** boyutu...

Yaşadığı süreci göz önüne alarak, yapacağı işleri düzenler... **Ölüm ötesini aklına getirmez!** Ömrünü dünyevî değerlere göre düşünür. Bütün ömrü boyunca, kendisine yarar sağlayacak şeyleri tasarlar.

Aklın ikinci mertebesi ve makbul olanı ise; ölüm ötesini düşünüp ölüm ötesi hayata göre yaşamını düzenler... Programa alır... Ancak aklın bir zayıf noktası vardır. O zayıf noktası dolayısı ile de **zekâ** oyunlarına gelerek **vehmin** hükmü altına girmesi ihtimali söz konusudur.

18

Akıl, daima eldeki mevcut donelere göre, bunları birbirine bağlayarak bir sonuç elde eder. Beş duyu kanalından gelen bilgiler bir kaba konur. **Akıl** onları bileştirir ve neticede bir sonuç çıkarır; buna göre de kendine bir yön çizer.

Ancak “**şeytaniyet**” vasfıyla bilinen **cinler çok zekidirler!** Bunlar kişinin aklını karıştıracak bazı fikirleri insanların beyinlerine impulsar hâlinde gönderirler. Bu ilkâ edilen fikirleri kişinin vehim gücü kolaylıkla kabul eder...

Herkeste mevcut olan bu **vehim** gücü, aslı olmayan şeyleri varmış gibi kişiye kabul ettirir!

Vehmin esası nedir?..

Var olmayan şeyleri var zannetmek; var olan şeyleri de yok zannetmek. Yani **varsayım!**..

Vehim gücün, her ne kadar işin doğrusunu bilsen de, buna rağmen senin bir an içinde akıl ve irade boşluğunu yakalar ve sana bir fikir ilkâ eder.

Bu **fikirler cinnî, şeytanî** de olabilir. O an gelen **melekî** tesirlerden de olabilir!

O tesir, sende bir fikir meydana getirir, sen bu fikre kapılırsın ve işi geniş planda düşünmeyi geriye bırakırsın.

Oysa, her gelen fikri geniş planda düşünüp; sistemi düşünüp; o sistem içindeki yerine oturduktan sonra onaylaman gerekir.

Aklına bir fikir geldi!.. O an için sana makul gelebilir... Tamam bu güzel fikir, ben bunu böyle yapayım, dersin.

19

O an için doğru gözükebilir. O anki menfaatine uygundur... Ama genel sistem içindeki senin yerine uygun değildir! İşte bu gelen fikri, **vehim** gücü sana kabul ettirir. Çünkü **vehim** gücü “**nefs**” üzerinde hükmünü icra eder.

Nefs; ya **akıl**ın doğrultusunda hareket edecektir; ya da **vehmin** hükmü altında istikametini bulacaktır... Seyyaldir!

Nefs başta da söylediğimiz gibi **Dünya'nın ruhanîyetinden kaynaklanır**. **Birimsel nefis**, Dünya üzerinde var olmuştur.

Yani, “**nefsîm**” dediğin şey; yanlış anlamayalım...

Eskilerin bir kısmı, özellikle de **taklid** ehli “**nefs**”i yanlış tarif etmişlerdir... “**Nefs**”, sadece ve yalnızca “**benlik**” duygusudur.

“**Ben varım**”, dersin ya; işte bu, “**ben**” kelimesi ile kastettiğin şey, **nefs**tir. Bu bedene ait tüm özellikler ise **tabiat** kelimesi ile anlatılır. Bedenin tabiatı, tabii istekleridir.. Yani tabiat, tabii isteklerden meydana gelir. Doğal istekler de bedenün çeşitli

organlarının çalışması sırasında oluşturduğu istek ve arzulardır.

Nefsî istek ayrıdır, **tabii istek** ayrıdır!

Bu ikisi tamamen birbirinden ayrı şeylerdir. Bunu bilmeyenler karıştırır; **nefsin** isteğine tabii istek der; veya **tabii** isteğe yani tabiatının oluşturduğu isteğe **nefsin** isteği der.

Hayır!

Nefsın isteği; benliğinin yücelmesi, benliğinin mertebe kazanması, benliğinin sayılması, sevilmesi, korunması, yüceltilmesidir.

Bedenin isteği ise güzel yemek, güzel içmek, güzel uyumak, güzel çiftleşmek... Yani kendi tabiatına uygun hâllerle bezenmek. Bu tabiatının isteğidir. Nefsın isteği değildir.

20

HAC'da şeytan taşlama vardır... Üç şeytan taşlanır! O taşlanan şeytanlardan her biri ayrıca bir semboldür... Mesela **birinci** büyük şeytan, varsayım benliktir...**ikinci** şeytan, tabiattır. **Üçüncü** şeytan da, âdetler yani şartlanmalardır!

Evliyauallah'tan Şah **Nakşibend** der ki:

“Biz halkın âdetlerini terkettirmek için görevdeyiz. Nebi ve Rasûller halkın âdetlerinin yanlışlığını ispat için gelmişlerdir. Çünkü âdetler insanı “ALLÂH”tan alıkoyar, dünyaya ve maddeye yöneltir.”

İnsanın zihinsel oluşumunda üç ana girdisi var:

1. NEFS

2. TABİAT (bedensel istek ve arzular)

3. ŞARTLANMALAR

Basit bir tâbirle şöyle de açıklayabiliriz.

“Etraf ne der?”... “Etraf”ı atmadıkça “ALLÂH”a yönelemezsiniz! Çünkü çevreniz kendini madde beden kabul edip, bedene dönük zevkler, arzular ve istekler içinde yaşayan kişilerle dolmuş.

Kişideki **vehim** gücü nefsi etkileyerek, onu yanlışa saptırır...

Nefs neyin tesiri altındadır? Şartlanmaların tesiri altında...

Sana sorduğum zaman **“Sen kimsin?”..**

Sen dersin ki: **“Ben buyum!.. Yani, bu bedenim!”**

21 Hâlbuki, sen, bu beden değilsin!

Senin, kendini bu beden olarak kabul etmen;

1- Bedenin tabiatı içinde kendini tanımaya başlamandan,

2- Etrafının, çevrenin seni bu yolda şartlandırmalarından ileri geliyor.

Sen kendini, bu bedenin tabiatı içinde hapis olarak buldun...

Sonra da herkes sana *“sen busun, sen bedensin”* demeye başladı.

Böylece, sende **“ben bu bedenim”** fikri geldi yerleşti, oturdu... Bu böylece oturduğu için, bu defa vehim sende hükmünü icra ediyor.

Vehim sende hükmünü nasıl icra ediyor?.. **Nefsi** tahrik ederek!

Vehim ne idi?.. Var olmayanı var göstermek, var olanı da yok göstermek.

Gerçekte, senin **nefsinin benliği, Rabbi'nin benliğidir!** Senin kendine has bir benliğin yoktur! Kâinatta var olan tek mutlak benlik **“ALLÂH”**ın benliğidir.

“Benlik ‘ALLÂH’a aittir. Senin ben demeye hakkın yoktur” diyerek bunu basite indirgemişlerdir.

Yani bu varlığa **“Ben”** kelimesi ile işaret ettiğin zaman, o **“ben”** aslında senin nefsin değil, **“nefs”**in hakikati olan **“Rabb”**indir. O yüzden denmiştir ki:

“Nefsinin hakikatini bilen Rabbini bilir.”

Çünkü Rabbi bilmek, nefsi bilmeye bağlıdır. Zira **nefsin** hakikati **Rubûbiyet** mertebesinden gelir.

22

“Nefs”, “Rubûbiyet” hakikatinden var olduğu için, mutlaka aklettğini yapmak ister! Nefs için iyi-kötü diye bir ayırım yoktur. Çünkü aslı, Rabbanî hakikattir!.. Rab ise dilediğini yapar!..

Nefsin hakikati de Rab olduğu için **nefs** daima ne dilerse, kendisine ne fikir gelirse onu hemen yapmak ister. Bunun benliği kuvvetli deriz. Nefsi kuvvetli, deriz... Yani, bu kişideki Rubûbiyet zuhuru kuvvetlidir, demektir...

Yalnız Rubûbiyetin oradaki zuhur şekli bu saydığımız iki yoldan biri ile olur:

Ya **vehim** yollu olur...

Ya **akıl** yollu olur...

Vehim yollu olursa; gelen fikre tâbi olur, bu fikri genel sistem içinde, ilâhî nizam içinde düşünmeden, yerine oturtmadan, hemen geldiği gibi tatbik etmek ister.

Nefs bu durumda kendi hakikatinden gâfil ve kendini beden olarak sandığı için, gelen istek ve arzuları hemen tatbik etmek ister ve dolayısı ile bedene dönük yaşamaya çalışır.

Hâlbuki **nefs**, hakikati olan Rabbanî güç ve kendi hakiki vasfı olan, ilim sıfatından kaynaklanan bir şekilde; yaşadığımız sebepler âleminde akıl yolu ile varlık üzerinde hükmünü icra etmek ister.

Şimdi biz aklımıza bir fikir geldiği zaman, hemen o fikri, Allâh düzeni içinde, genel idare sistemi içinde yerine oturup; bu yapacağımız işin tabiatımıza mı dönük; var sandığımız, fakat aslında var olmayan izafi benliğimize mi dönük; yoksa kendi hakikatimizi bilmemize, “ALLÂH”a yönelmemize, “ALLÂH”ı tanımamıza vesile olacak bir biçimde özümüze mi dönük diye düşünüp değerlendirmemiz gerekir...

Şeytanın silahı iyi bilelim ki, fikirdir!

Çünkü bütün **cinler**, **Merkür**'ün gücü tesiri ile beslenmişlerdir. Bu yüzden onlarda fikir çok yüksektir. Fakat bu fikri insana kısa süreli menfaatler istikametinde kullandırırlar.

O an için senin bedeninin ve benliğinin amaçları ne ise, o doğrultuda yeni yeni fikirleri sana telkin eder ki, sen daima bedene dönük düşünesin, bedene dönük yaşayasın.

Hâlbuki **akıl**, seni daima maddenin ötesindeki bir boyutta kendini bulup değerlendirmeye yönelik biçimde düşünmeye sevk eder.

Çünkü **akıl**, çok geniş boyutta düşünür. Çok kapsamlı olarak meseleleri ele alarak, bunları birbirine bağlayarak yeni yeni sonuçlar çıkartmaya sevk eder... Bu çalışmayı yaptığın zaman

otomatikman manevî âleme girersin; madde dünyasından çıkarsın!..

Ne var ki **aklın**, beyine gelen fikirleri her an gerektiği gibi değerlendirememesi tehlikesi vardır. Zira **vehim**, “**nefs**” üzerinde ağır basar.

İnsan için eğer şerr diye kabul edilebilecek bir şey varsa o da **vehimdir**. **Vehimden** daha şerrli bir şey yoktur!

Eğer **vehmi**, **aklınla** hükmün altına alırsan; velâyetin en üst mertebesine çıkarsın!

Eğer **akıl**, **vehmin** hükmü altına girerse; şekavetin, sapmışlığın en berbat derecesine düşersin!

24

Bütün Evliyanın kerâmeti, **vehim kuvvetinin tasarrufuyudur**. Kendindeki **vehim** kuvvetini tasarruf altına alarak o kerâmetleri izhar eder.

Şimdi; eğer burayı anlayabiliyorsak “**iman**” olayının neye dayandığını çıkartabiliriz.

* * *

2

NIÇİN İMAN

26

Niçin “Din” olayı akla değil de, imana dayandırılmış?..

İşin sır noktası bu!

Akıl herhangi bir noktayı düşünürken, bütün bağlantıları gereği gibi kuramayıp, herhangi bir yanlış fikrin etkisi altında kalma tehlikesi ile yüz yüzedir!

İşte o anda da **vehim**, onun üzerinde hükmünü icra eder; yani nefsin, benliğin üzerinde tesirini icra eder.

Akıln gücünü, tesirini keser, geleceğe ve bilince dönük biçim yerine; bedene ve benliğe dönük istikamette bir harekete sürükler... O zararlı hareketi yararlıymış gibi gösterir! Çünkü **vehim**, her şeyi tersine gösterir... İşte bu yüzden de zararlı hareketi yararlıymış gibi zannettirip, seni yanlışla çekebilir.

Ancak **vehmin** üstesinden yüzde yüz gelebilecek bir güç vardır... İşte o güç, **iman** gücüdür.

“İman”da, akıl ve mantığa yön veren **“fikir” durur!..**

Mesela sana biri geliyor, hiç aklının ve mantığının kabul etmeyeceği bir şey söylüyor. Şu işi şöylece yap diyor...

Eğer sen, o kişiye tam bir itimatla güvenmişsen, daha önceden aklın yatmışsa; bu kişi mutlaka doğru söyler, kendi menfaatine dönük bir şey söylemez, söylediği doğrudur diye tam inanmışsan; işte o zaman söylediği ters bile gelse, **vehim** seni o işi yapmamaya tahrik etse dahi, ona olan o güvenin, teslimiyetin dolayısı ile o işi yaparsın!

İşte o işi yapman anında sen **vehmini yenmişsindir**.

Ama işi o **iman** ve teslimiyetle yapmayıp da, “acaba ben bu işi böyle mi yapsam..? Bu böyle diyor ama, bu böyle olursa, böyle böyle sonuçlanır; yok böyle olmazsa, şöyle şöyle neticeler doğurur”un içine girdin mi, işin içinden çıkamazsın ve o işi gerektiği biçimde yapamazsın.

Yapamadığın zaman da **vehim** sana galip gelmiş olur! Yani yapamamak, **vehminin** sana galip gelmesindedir.

Bu yüzdendir ki **ölüm ötesi yaşam** konusu, **teslimiyet** ve **iman esasına** dayandırılmıştır.

Tasavvufta bütün tarikatlar esas olarak teslimiyeti ele alır... Yani der ki: “Eğer tarikata girdiyse şeyhine teslim ol, ne diyorsa hiç üstünde fikir yürütmeden onu yap!”... Yani şeyhe teslimiyetin esası, herhangi bir konuda fikir yürütmeden uymaktır.

Tarikat olayını bir yana bırakırsak; İslâmiyet çerçevesinde, Allâh Rasûlü'nün fikirlerine, karşı fikir öne sürmeden güvenerek teslim ol, dediğini yap.

Ondan sonra o olay niye gelmiştir, hikmeti nedir? Onu araştır!.. Onu araştırma denmiyor!..

O yüzden de Hz. Âli'ye “**Sen ‘ALLÂH’a aklı ile yakîn olanlardan ol...**” buyuruyor.

Yani niye öyle diyor?

Zaten teslimiyeti ele almış, teslimiyetle ilerliyor. İlerlerken neyin niye olduğunu, hikmetini anlamak için aklını kullan, diyor.

Kendine yön verme sırasında, istikametini çizme sırasında **imanını** kullan!

Ama o yolda yürürken de **akilla** yürü ki sağlam olsun!

Bir an gelir **iman** zayıflar... **İmanın** zayıfladığı anda **akıl** sana destek olsun!

28

Eğer o konuda bir araştırma yapmışsan; neyin niye olduğunu kavramışsan; o işin hikmetlerini çözmüşsen; **imanın** zayıfladığı noktada **akıl** sana destek olur.

Ama **aklını** kullanmadan sırf **imanla** gidiyorsan, o zaman tehlikesin!.. Çünkü **iman** daha önce de bahsettiğim gibi zaman zaman zayıflar...

Niye?..

Çünkü “**iman nûru**” denen şey **Şiron** yıldızının ruhaniyetindedir!..

Venüs’ün, Jüpiter’in ve Şiron’un birbirleriyle yaptıkları bazı açılar sırasında ve bunların kişinin horoskopunda **9. evi** ile yaptığı açılarla; yaşamın belli devrelerinde, belli günlerinde **iman artar**, belli zamanlarda da zayıflar.

Onun için hiçbir zaman sen aynı **imani**, aynı şevki, aynı arzuyu kendinde devamlı duyamazsın. Belli zamanlarda **imanın** artar,

kuvvetlenir; belli zamanlarda zayıflar; işte bu yüzden, **“iman ile yürü, ancak aklını da sakın elden bırakma”**, diyor.

Çünkü **iman** dediğimiz olay Şiron yıldızının tesiri iledir.

Âyeti Kerîme’de,

“ONLARA YILDIZ OLARAK HİDÂYET EDERİZ.” (Nahl:16)

denmektedir... (Bu konuda geniş bilgi **“HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** isimli kitabımızda mevcuttur. **A.Hulûsi**)

Yani, **“O yıldızın ruhaniyeti ile biz ona tesir ederiz”**, deyişindeki ifade buradan kaynaklanıyor. Çünkü yıldızın tesiri zaman zaman artar, zaman zaman eksilir.

29

Mesela şu anda (1993 Eylül) Şiron, Başak burcundadır. Toprak grubundan olan kişilerin hidâyet bulma sırası gelmiştir.

Bütün insanlara bu hidâyet olayı devir devir gelir. Önümüzdeki yaklaşık iki buçuk senelik bir sürede horoskopunda 9 ve 12. evini Şiron’un etkilediği kişiler, büyük feyz alacaklardır. Onların devresi gelmiştir.

Buna karşın yeterli tesirleri alamayan grup eğer zamanında aklını kullanmışsa, o **iman** sürecini iyi değerlendirmiş ve güçlü temeli elde etmiş ise; gelen tesirlerdeki bu zayıflama ona fazla tesir etmez.

O, bu defa akıl gücü ile yoluna devam eder. Yani gündüz Güneş vardı, kayboldu; gece Ay çıktı! Ayın ışığı ile devam eder, gider yoluna.

İman nûru, Güneş gibidir; Dolunay’ın ışığı da akıl gibi!

Güneş’in yani **iman** nûrunun kaybolduğu yerde akıl gücü ile gidersen. İman o zaman vardı ama, belli şartlar sende o **imani**

zayıflattı. Akıl temeline de dayanmıyorsan, olayın tesiriyle ve yanlış fikirlerin etkisiyle imanı kaybetmek çok mümkündür.

İnsanın davranışlarına yön veren en önde gelen iki unsur **“akıl”** ve **“duygular”**dır...

Ne var ki **“ŞEYTAN”** lakabıyla bilinen **cinler** için **akıl ve duyguları** etkileyerek kişiyi saptırmak çok kolaydır!.. Zira, bunların her ikisi de kolaylıkla **“vehmin”** hükmü altına giriverirler!..

Akıl, kesitsel algılama araçlarımız olan beş duyu verilerine dayanan bir biçimde şartlanma yollu verilere dayalı hükümler vererek, kendine tayin ettiği hedefe doğru yürür...

30

Oysa aklın bu kanallardan elde ettiği veriler, genel veri potansiyeli içinde, okyanusta bir damla oranında bile değildir!..

Eldeki tüm verileri en mükemmel bir biçimde değerlendiren süper bir akıl düşünelim... Ama dikkat ediniz!.. **“Eldeki tüm verileri”** dedik...

Evet, bu **akıl**, bu verilere göre kendine bir rota çizdi... Sonra, bunların dışında öyle verilerle karşılaştı ki, belki de kendisine tayin ettiği rotanın tam yüz seksen derece zıddını tercih etmek zorunda kaldı!..

Nitekim, nice çok akıllı okumuş, dalında büyük uzman olmuş kişiler görürüz ki, bunlar bir anda hem de ileri yaşlarda, büyük birikimlerine rağmen o güne kadar yaşadıklarının tam aksine bir hayatın içine dalarlar...

Zira akıl, eline geçen verilere göre, bir mantık kullanarak kendine yol bulur...

Oysa “ölüm”le başlayan sonsuz yaşam ise, aklın hiçbir zaman elde edemeyeceği veriler ihtiva eder... Aklın veri tabanını oluşturan beş duyunun yani kesitsel algılama araçlarının bu sahada bir şeyler elde etmesi olanaksızdır!..

Aklın ölüm ötesi yaşam konusunda kendisine yön verebilmesi belki şu donelerden hareketle bir dereceye kadar mümkün olabilir...

“Var olan hiçbir şey yok olmaz; yoktan da hiçbir şey var olmaz!..” prensibi bir gerçek olduğuna göre... Benim de, bedenim tüm değişimlerine rağmen bunlardan etkilenmeyen bir ‘BİLİNCİM’ olduğuna göre... Demek ki, bedenim ne tür değişimlere tâbi olursa olsun, ‘BİLİNCİM ASLA YOK OLMAYACAKTIR!’... Bu da insanın ölümsüzlüğü, demek olur!..

31

İşte bu yoldan akıl, ilim sayesinde bir dereceye kadar ölüm ertesinde de yaşamaya devam edeceğini kavrayabilir...

Ya sonrası?

Kişi ölüm ötesine dair Nebi ve Rasûllerin verdikleri sayısız bilgiler hakkında nasıl malûmat toplayacak beş duyu ile?..

İşte bu sebepten dolayı dinin esası, “**iman**” nûruna dayanır!

İman nûru olmayan kişi, ne kadar akıllı olursa olsun hidâyete eremez. Yani Şiron’un güçlü tesirlerinden nasip almamışsa, Uranüs’ün üstün akıl özelliklerine sahiptir, fakat felsefeci kafası vardır.

Maddi değerlerden arınmış, maddeötesi değerlerle meşguldür; ancak felsefede kalmıştır. Buna eskiler “**İman** nûrundan mahrum kaldığı için felsefecidir” derler... Söz doğrudur!

Burada hazır söz felsefeden açılmışken, aynı konularla ilgilenen iki ayrı yoldan ve aralarındaki çok önemli farktan söz etmeden geçemeyeceğiz...

* * *

3

TASAVVUF VE FELSEFE

34

Nedir birbirinden farkları?..

Tasavvuf dinin temelindeki düşünsel tabandır! Dolayısıyla biz bu olaya daha geniş kapsamlı olarak “**Din ve Felsefe**” diye yaklaşalım isterseniz...

Din ile **felsefe** arasındaki en önemli fark şudur:

Felsefe, **görülenden yola çıkarak** varlığın, yaşamın, yaşam içinde insanın yerinin ve davranış kökeninin tespit edilebilmesi çalışmalarını yapar... Bilgiye, görgüye, kültüre, ilme dayanır yani zâhirde mevcut beş duyuyla algılanan donelere dayanır.

Din ise **görülmeyenden yola çıkarak**, **görülmeyenin verilerine dayanarak görülenlerin deşifre edilmesi sistemine dayanır**. Zira dini vahiy esasına dayanarak bildiren Allâh Rasûlü’dür.

Nebi ve Rasûller normal göz ile, beş duyu ile algılanamayan bir biçimde algıladıklarını esas alarak, onlara dayalı bir biçimde görülenleri deşifre edip değerlendirme sistemini

getirmiştir. Bu ikisi arasında uçurum vardır. Zira **gördüklerin, göremediklerin yanında nedir?.. Bir hiç! Sonsuzda bir hiç!**

Bu yüzdendir ki **felsefe** her hâlükârda **yanılmaya mahkûmdur.**

Gördüğüne göre bir sonuç çıkaracak; ama göremediği bir başka esasın yanında o sonuç değerini yitirecek, hiç olacak...

Buna karşılık **din**, görülmeyen gerçekleri de esas alan bir biçimde varlığı değerlendirme yoluna gidecek; bunun neticesinde gerçek değerler idrak edilebilecektir. Onun içindir ki **felsefe**, eldeki mevcut bilgilere dayalı bir sistemdir; değerleri de ele geçenlere **GÖRE**dir; yani izafidir!

35

Din (sistem) ise başlangıçta kolaylıkla kavranamayacağı için, imana dayalı bir sistemdir... Ama yanlış anlamayalım, din imana dayalı bir sistemdir derken, burada **imanla iş biter anlamında kilitlenmeyelim!..**

İmandan gaye ameldir!

İnandığın yolda yürümek ve bir şeyler yapmaktır!.. Bir şeyler yapmak için de önce onun yapılmasına **iman** etmek lazımdır.

İman etmek görülmeyene olur; görülen şeye **iman** olmaz!.. Gördüğün bir şey için, **iman** ediyor musun, denmez... Zaten onu görüyorsun, bu yüzden burada **iman** söz konusu olamaz...

İman görülmeyene olur... Görülmeyene **iman** etmek suretiyle, o görülmeyenin yapısal özelliklerine, yapısına, tarzına, sistemine, şekline göre gerektiği gibi fiiller ortaya konulur. Yani, görülmeyen gerçeklere dayalı bir şekilde çalışmalar yaparak, varlığın sırrına, aslına, orijinine ermektir din...

Felsefe ise; eldeki mevcut doneleri değerlendirmek suretiyle, varlığın yapısını ve sistemini çözmeye çalışmayı ve bunların içinde insanın yerini tespit etmeyi hedef almıştır.

Felsefe ile **din** arasındaki farkın muazzamlığı apaçık ortada değil mi?..

Beş milyon veya beş milyar ile sonsuz arasındaki fark ne ise; **felsefe** ile **din** arasındaki fark da budur işte!..

Felsefede çeşitli bilgileri alıp değerlendirmek suretiyle belli bir dünya görüşüne sahip olabilir; bununla beraber dilediğin gibi yaşayabilirsin...

Buna karşılık **dinde** ise, birtakım çalışmalar yapma zorunluluğu söz konusudur; bu zorunluluğu ise **idrakın** veya **imanın** oluşturur.

36

Çünkü, **Din** sana diyor ki...

Gelecekte senin için şöyle şöyle bir yaşam söz konusu...

Bu yaşamın üzüntü ve sıkıntılarından kurtulmak; güzelliklerini yaşamak istiyorsan, bunun için şu tarz çalışmaları ve davranışları ortaya koymak zorundasın! Aksi takdirde o hedefe ulaşabilmen mümkün değildir!

Evet, Din bunu söylüyor!

Öyle ise **dinde** esas mesele, “**iman**” edilen konularda yapılması gereken çalışmalardır... Yani, **imandan** öte, esas olay, **inancın sonucu olan ameldir**, yani **fiillerdir**...

Zira, sadece “**iman ettim**” demek yeterli olmayıp; **önemli olan, o imana dayalı hususlarda belli fiilleri ortaya koymaktır!**

Âyeti Kerîme’de ne deniyor:

“İMAN EDİP, KURTULUŞA ERDİRECEK OLAN FİİLLERİ TATBİK EDERLER.” (Asr: 3)

“İNSAN İÇİN KENDİ ÇALIŞMALARININ SONUCUNDAN BAŞKA BİRŞEY SÖZ KONUSU DEĞİLDİR.”(Necm :39)

İnsan daima kendisinden çıkan fiillerin sonuçlarıyla karşılaşacaktır!

Her aşamada yaptıklarının neticeleri, bir sonraki aşamada o kişi için otomatik olarak oluşmaktadır...

İşte, ölüm ötesi yaşamda otomatik gelişmelerin olmasının sebebi de budur!.. **Yaptıklarının** neticeleriyle karşılaşma olayı!..

37

Öyle ise, bir insan, hangi mertebede olursa olsun; neleri bilirse bilsin; neleri hissederse hissetsin; neleri yaşarsa yaşasın; yapması gereken çalışmalar yönünden geri kalması hâlinde, gelecekteki güzelliklere de erişme yönünden geri kalacak demektir.

“Ben şu mertebeye geldim; ben şu idraka şu seviyeye geldim; ben şöyle kendimi hissediyorum; öyle ise artık benim namaz kılmama gerek yok; öyle ise benim oruç tutmama gerek yok; öyle ise benim birtakım çalışmalar yapmama gerek yok; zikir yapmama gerek yok!.. Mâdemki benim varlığım ALLÂH’ın varlığı; ben ALLÂH’ı mı zikredeceğim, ben kendimi mi zikredeceğim; kimi zikredeceğim? Nedir bu olay?” gibi düşünceler tamamen **Şeytanî - Cinnî ilhamların** neticesi olarak oluşur ve kişiyi ikileme düşürür.

Nasıl ki **İblis, Adem**’i cennet yaşamında **iltibasa** (ikileme) düşürdü; aynı şekilde dünyada da insana bu tür görüşler ilham

ederek, onu belli çalışmaları yapmaktan geri bıraktırır! Kişi yapılması gerekli çalışmalardan ne nispette geri kaldıysa, o çalışmaların karşılığı olan hâllerden ve ortamdandır da geri kalır!..

Kesin kuraldır bu!..

Çünkü senden meydana gelmeyen çalışmanın neticesi de asla senin için geçerli olmayacaktır...

Ayağını bir adım ileri attın mı, bir adım ileri gidersin; iki adım ileri attın mı, iki adım ileri gidersin! Çünkü ilâhî sistem, nizam, düzen, bu esas üzerine kurulmuştur...

* * *

“SÛNNET” NEDİR

40

“VELEN TECİDE Lİ SÛNNETALLÂHİ TEBDİLA”... (Fetih :23)

“ALLÂH’IN SÛNNETİNDE ASLA YENİLENME (değişiklik) OLMAZI!”...

Falanca için “SÛNNET” başka türlü, filanca için “SÛNNET” başka türlü, fişmekanca için “SÛNNET” başka türlü olmaz...

Herkes için geçerli tek bir “SÛNNET” vardır!.. “ALLÂH SÛNNETİ!.. “

Şimdi burada üzerinde düşünmemiz gereken önemli bir konu daha var gibi geliyor bize...

“SÛNNET” deyince, sadece Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm)’ın sakalını, bıyığını, entarisini, başına doladığı sargıyı, üzerine oturduğu hasır yaygıyı; ya da elle yemesini mi anlayacağız?.. Ya da diğer bir ifade ile, sadece O’nun “ÂDETLERİNİ” mi anlayacağız?..

Bildiğimiz, inandığımız, kabul ettiğimiz kadarıyla; “Hz. Muhammed’in ahlâkı, ALLÂH ahlâkı”dır!..

Yine, bildiğimiz, inandığımız, kabul ettiğimiz kadarıyla, **“Hz. Muhammed’in sünneti de ALLÂH SÜNNETİ”**dir...

HZ. RASÛLULLAH’IN “SÜNNETİ”, “ALLÂH SÜNNETİ” ise; acaba **ALLÂH “SÜNNETİ”** nedir ki, Rasûlullah **“SÜNNETİ”** de o ola?..

Ki bu arada yukarıda naklettiğimiz âyette, **“ALLÂH SÜNNETİNİN HİÇBİR ZAMAN DEĞİŞMEDİĞİ (yenilenmediği)”** vurgulanmaktadır!..

Buna göre, hangi zamanda yaşanırsa yaşansın, yani ister bin küsur yıl önce ister beş bin yıl sonra, Rasûlullah (aleyhisselâm)’ın da hiç değişmeyecek **“SÜNNETİ”**dir bu!

41 Yüzbin ya da onmilyon yıl önce de, sonra da **“ALLÂH SÜNNETİ”** değişmediğine göre... **Allâh Rasûlü’nün “SÜNNETİ”** de **“ALLÂH SÜNNETİ”** olduğuna göre; hâlâ sadece, Rasûlullah’ın biçim, kıyafet ya da davranışlarını mı anlayacağız **“SÜNNET”** kelimesinden?..

Yoksa, **“ALLÂH’ın zaman üstü yaratış hüküm ve sisteminin Allâh Rasûlü tarafından fark edilip; ALLÂH sistem ve düzeninin zaman üstü değerlerinin benimseniş ve bize fark ettirmek istenişinden mi söz edebileceğiz?**

Unutmayalım ki!..

Hatırlayalım ki!..

Ya da fark edelim ki!..

Allâh Rasûlü bize **“ALLÂH”**ı bildirmek, fark ettirmek, kavratmak, hissettirmek ve sonuçlarını yaşattırmak için görevlendirilmiştir!

Allâh Rasûlü’nün *yaşadığı zaman ve ortam gereği zorunlu olarak ortaya koyduğu davranış ya da görünüşlerle “ALLÂH”ı*

kayıt altına almak; bize “ALLÂH”ı tanıma konusunda sayıya gelmez çok önemli gerçekleri kaybettirir...

Şunu çok net bir şekilde fark edelim ki!..

“ALLÂH”ı tanıma bâbında gerekli olan tüm ipuçları Kur’ân-ı Kerîm’de bize bildirilmiştir...

Ayrıca, Hazreti **Rasûlullah (aleyhisselâm)**’ın dahi, tarafımızdan nasıl değerlendirilmesi icab ettiği hususunda gerekli bütün işaretler gene **Kur’ân-ı Kerîm** tarafından bize açıklanmıştır...

Bütün bunların ışığında; biz **Rasûlullah (aleyhisselâm)**’ın da sahip olduğu **Kur’ân**’da açıklanan **“ALLÂH”ın zamanüstü “AHLÂK”** ve **“SÜNNET”** anlayışını hakkıyla anlayamazsak; konuyu fevkalâde basit ve dar kapsamlı değerlendirme vartasına düşeriz!.. Ki bu değerlendirme yanlışının bize kaybettirdiklerini de bir daha hiçbir şey kazandıramaz!..

42

“ALLÂH İNDİNDE DİN, İSLÂM’DIR “..! (Âl-i İmrân:19)

“ALLÂH SÜNNETİNDE ASLA YENİLENME (değişme) BULAMAZSIN”..!(Fetih:23)

Âyetleri dikkat ediniz, **zaman üstü gerçeklere** işaret buyurmaktadır!

Örf, âdet, zaman, mekân üstü “ALLÂH AHLÂKIYLA AHLÂKLANIN!..” buyuran Rasûlullah (aleyhisselâm), elbette ki **“ALLÂH ahlâkıyla ahlâklanmıştı!..”**

..” Benim sünnetimden yüz çeviren bizden değildir!..”

buyuran o yüce **Zât**, acaba **“SÜNNET”** kelimesiyle neye işaret etmişti?

Toplumlara, zamana, örf ve âdetlere **GÖRE** değişebilen değerlerden mi söz ediyordu **“SÜNNETİM”** diyerek?..

Yoksa, **“ALLÂH AHLÂKIYLA AHLÂKLANMIŞ”** bir kişi olarak, **“ALLÂH SÜNNETİNE”** mi işaret ediyor; **“ALLÂH SÜNNETİ OLAN SÜNNETİMDEN YÜZ ÇEVİREN”** mi demek istiyordu?

“ALLÂH” beşerî kavram ve değer yargılarından beri olduğuna göre, acaba zaman üstünlükte, **“SÜNNET”** kavramını nasıl anlamamız gerekir... Ki bu **“SÜNNET”**, zamanla hiç değişmemektedir!..

“ALLÂH SÜNNETİ” acaba nedir?..

43

“ALLÂH” isminin işaret ettiği kavramı bir düşünün ve ondan sonra da **“O”**nun **“SÜNNETİ”** ne olabilir, lütfen bunu derinliğine bir biçimde iyi değerlendirin...

Yani, acaba zaman içinde değişebilen kavram ve değerler, bu **“SÜNNET”** kelimesinin işaret ettiği anlam ile bağdaşabilir mi?

Ârif olan elbette bu işaretleri değerlendirir; diyerek konuyu daha fazla uzatmadan; geldiğimiz noktadan devam edelim...

* * *

Ya **“ALLÂH”**ın sistemine uyar, buna göre yaşar, neticesine erersin; ya da kendi sistemine göre yaşar, bunun da sonuçlarına katlanırsın! Ancak bu takdirde de pişman olursan, bil ki pişmanlık sana hiçbir şey kazandırmayacaktır!

Bil ki, **“ALLÂH”** sisteminin dişlileri, **“O”**nun takdirine uygun bir biçimde sonsuz zaman öncesinde çalışmaya başlamıştır ve sonsuza dek de aynı sistemle devam edegidecektir...

İşte bu yüzdendir ki, **dini** kabul eden bir insan belli bir noktaya geldikten sonra; özellikle **tasavvuftakiler** farkında olmadan

felsefe sahasına kayma, düşme ve **farkında olmadan tasavvuftan çıkma** tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Esas itibarıyla **Cinlerin** de yaptığı budur zaten!..

Cinlerin bütün gayesi, insanı dinin getirdiği çalışmalarını yapma alanından uzaklaştırmaktır!

CİNLERİN SÜREKLİ İNSANLARLA UĞRAŞMASININ SEBEBİ NEDİR?..

CİNLER NİÇİN İNSANLARA DÜŞMANDIR?..

NİÇİN KURÂN'A GÖRE CİNLER, İNSANLARIN EKSERİYETİNİ YÖNETİMLERİ ALTINA ALMIŞLARDIR?..

44

CİNLERİN BÜYÜK BİR KISMI NİÇİN "ŞEYTAN" DİYE TANIMLANMIŞTIR?..

Şimdi önce, **Kur'ân-ı Kerîm'in** bu konuyu nasıl açıkladığına bakalım...

* * *

5

“ŞEYTAN” CİNLER NİÇİN İNSANA DÜŞMANDIR

46

“SİZİ YARATTIK VE ŞEKİLLENDİRDİK (ÖZELLİKLERLE BEZEDİK)
SONRA DA MELEKLERE;

- SECDE EDİN ADEM'E!.. DEDİK.

SECDE ETTİLER; SADECE İBLİS ETMEDİ...” (A'râf:11)

* * *

“İBLİS SECDE ETMEDİ ÇÜNKÜ CİN SINIFINDANDI!...” (Kehf:50)

“YANLIZCA İBLİS (secde etmedi); BÜYÜKLENDİ VE
KÂFİRLERDEN (gerçeği örtenlerden) OLDU!...” (Sad:74)

* * *

“SORDU:

- SANA EMRETTİĞİMDE SECDE ETMENE NE ENGEL OLDU?....

DEDİ Kİ:

- **BEN ONDAN HAYIRLIYIM!.. BENİ ATEŞTEN** (dalga-ışınsal kökenli olarak), **ONU İSE ÇAMURDAN** (moleküler kökenli) **YARATTIN!..**

BUYURDU:

- **ORADAN İN!.. KENDİNİ BÜYÜK GÖRMEK ORADA YAKIŞMAZI!.. ÇIK; ÇÜNKÜ SEN KÜÇÜLENLERDENSİN!..**
(A'râf:12/13)

* * *

"LÂNETİM ÜZERİNE DİN GÜNÜNE KADARI!.." (Sad:78)

* * *

47

"DEDİ Kİ:

- **HİÇ OLMAZSA BÂ'S GÜNÜNE KADAR BANA MÜHLET VER..?"** (A'râf:14)

* * *

"BUYURDU:

- **BANA YOLUMU ŞAŞIRTMANA KARŞILIK, AND İÇERİM Kİ BEN DE ONLARIN DOĞRU YOLLARI ÜZERİNE OTURACAĞIM** (böylelikle yollarını kesip saptıracağım)...

ÖNLERİNDEN, ARKALARINDAN, SAĞLARINDAN, SOLLARINDAN ONLARA YAKLAŞACAĞIM... ONLARDAN ÇOĞUNU ŞÜKREDER BULMAYACAKSIN!.." (A'râf:17)

* * *

"(İblis dedi) İZZETİN ADINA YEMİN EDERİM Kİ BÜTÜN KULLARINA YOLLARINI ŞAŞIRTACAĞIM; İHLÂSLI KULLARIN HARIÇ OLMAK ÜZERE.."(Sad:82/83)

* * *

“ALLÂH ONA LÂNET ETTİ...

O DA DEDİ Kİ:

- KULLARINDAN BELLİ BİR KISMINI ELBETTE ALACAĞIM!..”

“ONLARI MUTLAKA ŞAŞIRTIP SAPTIRACAĞIM; BOŞ UMUTLARA, VARSAYIMLARA BOĞACAĞIM!.. ONLARA HÜKMEDECEĞİM DE DAVARLARIN KULAKLARINI KESİP YARACAKLAR, ONLARA HÜKMEDECEĞİM DE ALLÂH’IN YARATTIĞINI DEĞİŞTİRECEKLER!..

KİM ALLÂH’I BIRAKIR DA ŞEYTANI VELÎ, HÂMİ, DOST EDİNİRSE, O KESİNLİKLE ZARARA GİRER!..”

48

“ŞEYTAN ONLARI BOŞ VAATLERLE HIRS SAHİBİ YAPAR; ONUN BÜTÜN VAATLERİ HEP ONLARI ALDATMAK İÇİNDİR!..”
(Nisâ:118/120)

* * *

“EY ÂDEMOĞULLARI, BEN SİZE YEMİN VERMEDİM Mİ, ŞEYTANA KULLUK ETMEYİN O SİZİN KESİNLİKLE APAÇIK DÜŞMANINIZDIR; DİYE...

ANDOLSUN Kİ, O, SİZDEN NİCE NİCE NESİLLERİ BAŞTAN ÇIKARDI; HÂLÂ AKILLANMADINIZ MI?..” (Yâsîn:60-62)

* * *

“DOĞRUSU İMAN EDENLER VE RABLERİNE GÜVENENLER ÜZERİNDE ONUN TASARRUFU YOKTUR!..

ONUN TASARRUFU ANCAK KENDİSİNİ DOST KABUL EDİP BÖYLECE ŞİRK İÇİNDE OLANLARADIR!..” (Nahl:99/100)

* * *

“ŞEYTANÎ CİNLER ONLARI GAFLETE DÜŞÜRÜP “ALLÂH” ZİKİRİNDEN ALIKOYMUŞTUR!.. CİNLERİN TOPLULUĞUNA KATILMIŞLARDIR ONLAR!..

ŞEYTANÎ CİNLERLE İLİŞKİDE OLANLAR HÜSRANA UĞRAMIŞLARDIR!.. (Mücadele:19)

* * *

Evete, en büyük önderleri “İblis” lakaplı, “şeytaniyet” vasıflı, “AZAZİL” isimli cinin, ALLÂH’a karşı;

“Tüm insanları saptırma” sözüne uymak amacıyla; İslâmî ve Hz. Muhammed’i kabul etmeyen cinlerin en büyük gayesi ve zevki, insanları aldatıp iman esaslarından saptırmaktır!..

49

Yukarıda meâlen anlamlarını vermeye çalıştığımız âyetlerden çıkan bazı önemli noktalar üzerinde duralım biraz...

İnsan yaratılmadan önce yeryüzünde **“CİN”** denilen dalga (wave) bedenli tür yaşamaktaydı...

Bu **cinlerin** o devirdeki önderi de **“AZAZİL”** adıyla bilinen bir **“CİN”** idi...

“ALLÂH” kudretiyle, **“insan”** denen varlık moleküler yapıdan oluşan bedenle dünya üzerinde meydana geldiği zaman, yeryüzü melekleri onun hangi üstün meziyetlere sahip olduğunu fark edemediler...

Ne var ki **“insan”**, hakikati itibarıyla **“NEFS”**in **“Sâfiye”** hâlinde yaşanacak **“ALLÂH”** yakînine istidatlı varlıktı; ve bu yüzden de **“HALİFE”** olmak şerefi üzere fitratlanmıştı!..

“AZAZİL” denen, sûrete bürünmüş yeryüzü meleklerini de algılayan **“mülhime nefis”** mertebesinde olan **cin**; daha sonra

vahiy yollu insanın özündeki yüceliğe secde eden meleklerle uymadı ve secde etmedi!..

Bunun esas sebebi de meleklerle vahyolan hakikatin kendisine vahyolmamasıydı!..

“Azazil” esas itibarıyla, tasavvuftaki **“MÜLHİME NEFS”** mertebesinin irfanına; yani **“ilm-el yakîn”** mertebesinde **“TEK”**lik bilgisine sahipti!.. Bu yüzden de **diğer bütün cinlerin önderi** durumundaydı!..

Nitekim, (A'râf:16) âyette işaret edildiği üzere, yaptığı yanlış; yani **“İBLİS”** ismini almasına yol açan içine düştüğü **iltibasın** (ikilemin) **ALLÂH** tarafından kendinde meydana getirildiğini itiraf etmekteydi...

50

Bu arada, içine düştüğü ikilemde yanlış seçmesi yüzünden **“İblis”** adını alıyordu...

İşte İblis'in, bu olay sırasında, yapısında bulunup da o ana kadar ortaya çıkmamış olan **“ŞEYTANİYET”** vasfı açığa çıkmakta; bu yüzden de bütün insanları kendi durumuna düşürme gayesini hedef edinmektedir...

İblis'in bu özelliğini ortaya çıkarma kararı, artık hem kendisinin hem de **onun önderliğini kabul eden tüm cin nesillerinin** **“ŞEYTAN”** diye anılmasına ve bu lakapla çağrılmalarına vesile olmuştur...

Bütün bunların sonucudur ki, **Kurân'**ı ve **Hz. Muhammed**'in getirdiklerini ya tamamıyla ya da bir kısmıyla reddeden **tüm cinler, en büyük amaç olarak insanları** **“İMANDAN SAPTIRMAYI”** kabullenmişlerdir...

“Buyurdu:

- BİRBİRİNİZE DÜŞMAN OLARAK İNİN!..” (A'râf:24)

âyetinin yorumunda, en önemli yorumculardan **Fahreddin Razi** şöyle der:

“Adı geçenler: Âdem, eşi ve İblis’tir... ‘İniniz’ sözü, bu üçünü de kapsar...

‘Birbirinize düşmansınız’ sözü, CİNLERLE İNSANLAR arasında düşmanlığın kökleştiğini, bunun hiç kalkmayacağını ifade eder.”

Gelelim bu âyetlerdeki işaretlerden bazı anladıklarımıza:

“ORADAN İN” diye işaret edilen mahal **“MÜLHİME NEFS”** mertebesidir!..

51 Çünkü **“mülhime nefis”** mertebesi **“TEK”**liği bilîş mertebesi; yani **“ilm-el yakîn”** hâlidir ki, orada birimsel **“BEN”**liğe, yani **“tekebbür”**e, yani büyükmeye asla yer yoktur!..

Çünkü **“TEK”**lik anlayışında birimsel mânâda **“ben”**liğe yer yoktur... Bu anlayış bir alt basamak olan **“levvâme”** mertebesinde olabilir...

“Mülhime nefis”(1) ilhamlarının idrakında tüm varlık **“TEK”**tir, ve dolayısıyla secde edilen varlık da **“TEK”**tir!..

Şayet secdeden kaçınırsan, Adem’e değil, **“TEK”**e secdeden kaçınmış olursun!.. O takdirde de orada, yani **“mülhime nefis”** mertebesinde kalamazsın! ALLÂH’tan ayrı varlıklar görme mertebeleri olan **“levvâme”** veya **“emmâre”** basamaklarına inmen icap eder!

(1) **“Mülhime Nefs”**in ne olduğunu tasavvufa yakınlığı olmayanlar pek bilemez... Bu nedenle, kısa bir şekilde bunu anlatmaya çalışayım...

Kendini beden kabul eden insan tamamıyla bedene ait tatmin ve zevkler doğrultusunda yaşar ki, bilinç bu düzeydeki düşünceleri itibarıyla “**emmâre nefs**” adını alır...

Bilinç, kendinin beden olmayıp, bedenden sonra da yaşamı devam edecek madde ötesi bir varlık olduğunu fark ettiği zaman; gerek kendi özünü, hakikatini tanıma yolundan alıkoyan davranışları, günahları, gerekse de düşünceleri dolayısıyla pişmanlıklar içine girer; yani arapçasıyla kendisine “**levm**” eder... Bu yüzden de “**levvâme nefs**” adını alır... Bu anlayış içinde olan kişiye, abid, zahid, derviş gibi isimler verilir...

Bu pişmanlığın sonucunda kendi hakikatini araştıran bilinç, yaptığı çalışmalar ve aldığı ilhamlarla da fark eder ki, evrende var olan her şeyin aslı ve hakikati “**TEK**”tir!.. Her şeyi vareden varlık her şeyle “**TEK**”tir ve “**O**”ndan gayrı da mevcut değildir!

52

Öyle ise yine fark eder ki, “**ben**” dediği zaman işaret ettiği varlık eskiden beri zannedegeldiği kendisi değil, her şeyin hakikati olan “**O**”dur!..

NEFS, bu noktadan çıkışla ve aldığı ilhamlarla, çok değişik tesbitlere erer ki; ilhamlar alan anlamına “**mülhime nefs**” diye isimlenir... Bu kişiye de “**ârif**” denilir...

“**NEFS**” mertebelerini bu güne kadar hiç anlatılmadık yönüyle “**NEFS**” isimli 90 dakikalık ses kasetinde açıklamaktayız... Arzu edenler detayları oradan dinleyebilirler... Ayrıca “**BİLİNCİN ARINIŞI**” isimli kitapta da bu konuya çok geniş yer verdik, Allâh takdir etmişse... **Ahmed Hulûsî**

Evet, “büyüklenmekle” kişi, o mertebeden, “nefsi emmâre” düzeyine “inme” durumuna girer; ki bu da mecazi ifadeyle

“ALLÂH'TAN UZAKLAŞMAK”; yani “ALLÂH'ın lânetine uğramak” demektir!

“LÂNET”, ALLÂH'tan ayrı düşme, yani reddedilmiş olma; yani “emmâre nefis” hâliyle yaşama düzeyidir!..

“Mühlet isteme”, “mülhime nefis” ilmiyle yaşayarak bu ilmin marifetiyle insanlar üzerinde tasarruf etme gücünün muhafazasıdır!..

Cinlerin, “mülhime nefis” irfanından ileri gelen tasarruf gücüne karşı, insanın savunma silahı ya “İMAN”dır; ya da “mülhime”nin bir üstü olan “mutmainne nefis” durumundaki “İKÂN” hâlidir!..

53

CİNLERDEN VE BU YOLLA YAPILAN BÜYÜLERDEN KORUNMAYI SAĞLAYAN, RABBİNE GÜVENENLERE TAVSİYE EDİLEN, KUR'ÂN-I KERİM'DEKİ DUA İSE AŞAĞIDA VERİLMİŞTİR:

KORUNMA DUASI

Rabbî inniy messeniyeş şeytanu binusbin ve azab; Rabbi eûzü bike min hemezâtîş şeyâtıyni ve eûzü bike rabbi en yahdurun.Ve hıfzan min küllî şeytanin marid. (Sad:41, Mü'minun: 97/98, Saffat:7)

“CİNLERİN”, Ruhçulara verdikleri tebliğler; uzaycılara verdikleri tebliğler; Anadolu'da “ben Evliyayım” diyerek insanların karşısına çıkıp verdikleri tebliğler; “*biz falanca büyük zâtız, seni yetiştirmek ve insanlara faydalı olmak için sana yardımcı olmaya karar verdik*” gibisinden verilen söyleşiler hep aynıdır...

Amaç, insanları “İMAN ESASLARINDAN”, din esaslarından, din hükümlerinden saptırmak; ibadetten, dinin getirdiği çalışmalardan uzaklaştırmak!..

“İMAN”ın iki mertebesi vardır:

1. TAKLİT yollu İMAN...

2. İDRAK (tahkik) yollu İMAN...

“Levâme nefis”, yani nefis mertebelerinin ikincisindeki İMAN, taklit yolludur ki; bu düzeydeki kişiyi cinler, kendisine zarar verecek fiillere sürüklemek ve “ALLÂH”ı kimi işlere karışıp kimi işlere karışmayan bir gök tanrısı gibi kabul ettirmek yoluyla saptırmaya çalışırlar...

54

Âbid ya da zâhid veya derviş diye isimlenen bu düzeydekiler için akla hayale gelmeyecek oyunları vardır cinlerin; ki bunlar saymakla bitmez... Bu konuyla ilgili eserlerde bu oyunlar sıralanmıştır...

“Mülhime nefis” yani nefis mertebelerinin üçüncü basamağı olan ilhama dayalı olan “İMAN” sonucu oluşan idrak ise, kişiyi varlığın “hakikatine dair marifete” götürür... Ki bu yüzden de bu kişiye “ÂRİF” ismi verilir!..

Cinlerin, “ârif”leri kandırmaları ise, “varlıklarının ‘Hak’ olması sebebiyle hiçbir ibadet ve taate ihtiyaçları olmayacağı, ne yaparlarsa yapsınlar cehennemin onları yakmayacağı” yolundaki telkinlere dayanır!.. Ancak burada fark edilemeyen son derece önemli bir husus vardır:

Her boyutun kuralı kendine hastır; bir boyutun kuralı diğer bir boyutta geçmez!..

Yani, Zât boyutunun veya Esmâ boyutunun gerçeği, Efâl boyutunun kurallarını ortadan kaldırmaz, veya geçersiz kılmaz!..

Bu sebep iledir ki... **Yeterli çalışmayı yaparak gerekli enerjiyi ya da nûru toplamayan kişi, hakikati itibarıyla “HAK” da olsa, cehennem ortamına gittiği zaman yanar!..** Tıpkı bugün, **hakikati “HAK” olan kağıdın, hakikati “HAK” olan ateşte yanması gibi!..**

Tasavvufta, tarikatta öğretilen bilgiler; **hakikatte** öğretilen bilgiler; **marifete** dair bilgiler; bunların hepsi de doğrudur!.. Ama bunların hepsi de **bilinç boyutunda, şuur boyutunda** geçerlidir!

55

“Ârif”in şayet bu basamaklardan geçmiş bir yetiştiricisi yoksa, burada rahatlıkla **“mülhime marifetine sahip cinin” yoldan çıkartıcı telkinlerine** kapılarak, **“Mülhime nefis”** mertebesine gelmişken yeniden **“Emmâre nefis”** düzeyine düşer!..

Taklidi iman yani **“levvâme nefis”** düzeyinde olanları **cinler, “mülhime”nin “marifetinden”** mahrum bıraktırmak için **“B”** sırrından perdelerler... Bunun için de her türlü saptırıcı fikri ilham ederler...

İnsanın kendindeki üstün özellikleri keşfetmesi; ancak “ALLÂH” varlığıyla mevcut olduğunu anlamasından ve özündeki “ALLÂH”ı keşfetmesinden geçer!..

ŞEYTAN denen cinler ise, insanı özündeki **“ALLÂH”ı** keşfetmekten perdelerler ve insanın kendini madde bedenden ibaret bir varlık olarak, bir hayvan türü olarak kabullendirmeye çalışırlar...

“ŞEYTAN” lakabıyla bilinen cin neslinin insana verdiği en büyük zarar, onu ÖZÜNDEKİ “ALLÂH”ı keşfetmekten alıkoymak ve bu yolda ona ulaşan bilgilere karşı perdelemektir!

Şunu kesinlikle bilelim ki, fiiler sahasında; davranışların ve yapıların kuralları, kanunları geçerlidir.

Nasıl ki yeterli gıda almadığın zaman, vücudun enerjisiz kalırsa; aynı şekilde, namaz, zikir, oruç gibi çalışmalar yapılmadığı zaman da **ruh** yani dalga (wave) beden enerjisiz kalır!.. Bu bedenin kanunudur!..

Beden kanunu deyince, yalnızca şu andaki madde, biyolojik bedeni algılamayın... İster madde, ister maddeötesi dalga (wave)-ruh beden!

Yani senin, her hâlükârda bir madde beden yapın var!..İster bu dünyada ister bunun ötesinde...

Bugün için beş duyuna **GÖRE**, sadece bu bedenine **“madde”** diyoruz ama; yarın o dalga (wave) ortama geçince, **“o dalga (wave) bedenine de madde beden”** diyeceksin!..

Zira o ortamın şartlarına ve **algılama organlarına göre**, o beden de yine **“bir tür madde”** bedendir.

Dolayısıyla, senin madde bedenini sonsuza kadar ortadan kalkmaz!

Bu yüzdendir ki, **madde bedenle yapman gereken çalışmaları, şu andan ölüm gerçekleşene kadar, yapmak zorundasın!**

Ne zaman beyin ortadan kalkar bu ölüm denen olayla birlikte, ondan sonra zaten bu çalışmalar da biter; böylece ruha yeni

enerji ve ilim yükleme olayı da sona erer... Ruh artık, o güne kadar yüklenmişiyse baş başa kalır.

Burada çok önemli bir nokta var... Dikkat edin!..

Eğer hakikat bilincini taşıyan madde bedenini, o bilinci taşıyacak dalga (wave) bedeni, yani ruh gücünü dünyadayken elde edememişse; vay hâline!

Zira ruh bedenini, bu enerjiden yoksun kaldığı için, güçsüz bir hâl ile son derece güçlü bambaşka varlıkların ortamına gidecektir!

57 Yani, şu anda sen hakikat bilincini ruhuna yükledin ama maddi çalışmalar yapmadın, namaz, oruç, zikir, hac gibi... Dolayısıyla da bunların sağlayacağı enerjiden de mahrum kaldın!..

O ortamdaki şartlar içinde, mevcut olan yüklenmiş tüm bilgiler, kendini tüketip gidecektir; çünkü o ilmi değerlendirecek yeterli enerjin yok!.. Hakikate dair bildiğin bilgilerin hepsi de, güneşin altındaki buzdan heykelin yavaş yavaş eriyip buhar olması gibi eriyip buhar olacaktır... Sana öbür tarafta bir yararı olmayacaktır.

CİNLERİN de sahip oldukları “mülhime irfanı”; aynen “mülhime”den “emmâre”ye dönmüş kişilerin hakikate dair irfanının bir süre sonra kayboluşu gibi, **cehennem ortamında yok olup gidecektir...**

İşte bunun basit misali...

Şu anda hakikate dair bilgilere sahipsin, ama giriyorsun öyle bir toplumun içine ki, kavga gürültü, üstünde yoğun baskılar ve o fiiller devamlı sürüp gidiyor... Derken yavaş yavaş sendeki o hakikat bilinci, azalıp hafifliyor ve nihayet o ortama

kendini kaptırıp; oranın bir bireyi gibi davranışlar ortaya koymaya başlıyorsun!

İşte aynı şekilde, öbür dünyada, yani ikinci bedenle yaşamda, eğer bu hakikat bilincini taşıyabilecek düzeyde bir enerji potansiyeline sahip değilse ruh bedenini; içine gideceği ortamda ister istemez karşılaşacağı şartlar altında, o hakikat bilgisi yavaş yavaş kaybolup silinecek; neticede, azap verecek olan bir ortamın yaşamı seni kuşatacaktır.

İşin bu yanlarına, yani **marifetullaha dayanan bu sırlarına** vâkif olmayan gerek tarikat ve gerekse hakikat ehli olduklarını kabullenen kişiler; o hissettikleri hâlin veya **saptırıcı fikirler ilham eden cinin etkisi altında, yapılması zorunlu çalışmaları ihmal ederler.**

58

İşte bu ihmal, onların öbür tarafta pek çok şeyleri yitirmelerine ve bildiklerinin gereğini yaşayamamalarına yol açar, ruhlarındaki güç yetersizliği dolayısıyla!.. İşte işin bütün püf noktası buradadır.

İşte, ister **Hz. Rasûlullah** olsun; ister **Muhyiddin A'rabî** olsun, ister **Abdulkâdir Geylânî** olsun; **üst düzey marifete ermiş** kim olursa olsun, çalışmalarına devam etmelerinin kökeninde bu sır yatar.

Hakikati bilmenin getirdiği sarhoşluk ya da cinlerin bilincine yolladığı saptırıcı fikirler, mesajlar eğer seni birtakım çalışmaları yapmaktan alıkouyorsa, bu hakikat bilgisi senin için yararlı değil zararlı oluyordur!

Peki "HAKİKAT" ilmini terkedelim mi?

Kesinlikle hayır!..

O ilmi değerlendirmezsek pek çok şeyden mahrum kalırız! O ilme sakın uzak kalmayalım!

Evet dostum, **“HAKİKAT”** ilmini mutlaka değerlendir!.. O ilmin hâlini **şuur boyutunda** muhafaza et; ama beden boyutunda da, nasıl yemenin, içmenin, giyinmenin, soğuğa-sıcağa tedbir almanın hakkını veriyorsan; aynı şekilde bedenen yapılması gereken **“ibadetlerin”** de hakkını vermek zorundasın!..

Kim ki bu dediklerimin aksini söylerse, o hâl lisanı ile **“henüz benim marifet konusunda ilmim yoktur”** diyerek kendini tarif etmektedir...

Evet bütün bunlardan sonra herhâlde fark ettik ki, görünenlere dayanarak, eldeki verilere GÖRE çözüm arayan felsefe, hiçbir zaman, görülemeyen gerçekleri esas alan dine, tasavvufa alternatif olamaz!..

* * *

Öyle ise şimdi geldik dini değerlendirebilmek için gerekli olan **“iman nûru”**nun kişide ne şekilde oluştuğuna; yani **“hidâyet”** hâline...

Bu konuyu şimdiye kadar hiç açıklanmamış hâliyle **“HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** isimli kitabımızda tüm detaylarıyla yazdıysak da, yine de, konuyla ilgisi sebebiyle burada bir miktar anlatalım...

“İman” nûru denen **“iman”**ı, Güneş sisteminin son yıllarda keşfedilen gezegenlerinden **Şiron’un** yansıttığı etkiler meydana getirir.

Üstün akli ise **Uranüs** meydana getirir. Uranüs’ün getirdiği feyz, eğer Şiron’un da nûruyla desteklenmişse, o kişi **velâyet** mertebelerinde yüksek derecelere gider. Bunlara ilâveten

Pluton'un da uygun açıyla kişinin din evinde yer alması ise "**müceddid**"lik görevine imkân sağlar...

Şiron'un 120. gündeki tesirleri saîdlik - şakîlik olayında güçlü rol oynar!

Hani "**bir melek gelir saîd mi, şakî mi olduğunu yazar**" diye **Rasûlullah** (aleyhisselâm)'ın tarif ettiği olay Şiron'un 120. gündeki diğer gezegenlerle açılarından doğan tesirdir.

Ondan sonra **Şiron**'un 9. aydaki tesiri kişinin **maneviyata olan istidatını** verir.

Şiron'un yükselen burçtaki, doğduğu dakikadaki tesiri de, kişinin kabiliyetini meydana getirir... Elbette burada maneviyata dönük **kabiliyetten** söz ediyoruz.

60

Saîd-şakî noktası 120. günde belirlenir...

İstidat 7. ve 9. ay arasında aldığı tesirlerle oluşur...

Doğduğu anda aldığı tesirler de **kabiliyeti** meydana getirir.

Bir kimsenin **kabiliyeti** vardır, **istidatı** olmayabilir...

İstidatı vardır, **kabiliyeti** yoktur.

Kabiliyeti ve **istidatı** yoktur; fakat **saîd** olarak meydana gelmiştir... İlk tesiri almıştır... En ufak yaptığı hasene sevap olarak yazılır... Cennete gider! Ancak hangi sınıftan olarak cennete gider?..

"**Cennet ehlinin çoğunluğu bühldür**" der Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)... Yani çoğunluğu ahmak veya **saf** kişilerdir cennet ehlinin! Hiçbir şeyi bilmez, anlamaz, kavrayamaz!.. Ama yap dendiği için, birtakım şeyleri yapar ve cennete gider!

İşte demek ki üzerinde duracağımız önemli nokta; **aklın yerini iyi tayin etmektir.**

İman noktasına gelene kadar akıl gereklidir.

Aklın kavramakta zorluk çektiği konularda iman noktasına gelinmiş demektir ki, burada akılı zorlamayıp, imanın gereğini yapmak gereklidir.

İman noktasını geçtikten sonra, gene akılı kullanmak gerekir.

Burası çok önemli bir noktadır!..

Yani; **imanın gerekeceği noktaya kadar, akılı kullanıp, ilerliyebileceğin kadar akılla yürüyecek ve iman noktasına ulaşacaksın...** Burada aklın yapısı dolayısıyla yetersizliğini kavradığın için de “İMAN”a gerek olduğunu fark edecek ve iman kapısından içeri gireceksin!

İman noktası sende açıldığı zaman, imanın neden, niye ve nasıl olduğunu idrak ettiğin zaman; aklının hikmetini kavrayamadığı birtakım teklifler sana ulaştığı zaman ise, aklını fikrini durdurup; imanının gerektirdiği bir biçimde o fiili ortaya koyacaksın!

İmana dayalı bir biçimde gerekli çalışmaları yaptıktan sonra, gene aklını kullanıp, o imana dayanan olayın hikmetini kavramaya çalışacaksın! O olayın da hikmetini kavradın mı, artık imanla akıl kenetlenmiş olur ki, onu cinin ilhamı ya da vehim yıkamaz!.. Senin için sağlam bir kale meydana gelmiştir!

* * *

İnsanı “ALLÂH”a “İMAN” noktasından engelleyen en büyük üç perde; **Nefs, tabiat ve şartlanmalardır;** dedik...

Şartlanmalardan ve tabiattan kurtulabilmek **felsefe yolu** ile de mümkündür!

Tasavvuf ise, iman nûruna dayanan tarzdaki bir çalışmalar bütünüdür.

Felsefe, daha önce de izah ettiğimiz gibi, **iman** nûrunu esas almaksızın, sırf **akıl gücü** ile yapılan çalışmalardır.

Bir kişi **tasavvufa** yani **iman** nûrunu esas alan çalışmalara dayanmadan, kendindeki şartlanmaları ortadan kaldırabilir...

Şartlanmaları kaldırması, eğer **iman** nûruna dayanmıyorsa, tamamen beşerî zevk ve arzular istikametinde bir yaşam yolu oluşturur.

Bunun neticesi; “**zındık**” denen, “**ALLÂH**” kavramını inkâr ederek; kendini bir birimsel yapı kabul edip, tümüyle bedene dönük zevk ve arzular peşinde, hiçbir korkusu kalmaksızın yaşamayı doğurur.

Eğer ki; **şartlanmalar** perdesini kaldırmakla birlikte **tabiat** perdesini kaldırmışsa, ancak dikkat edelim bunu akıl yolu ile başarıyor; **iman nûru** yok!.. O zaman bu kişide olağanüstü hâller gözükebilir!.. Onda gözüken bu olağanüstü hâller, “**istidraç**” adını alır.

Eğer bu kişi, **tabiat** perdesini **iman nûru** ile kaldırmışsa o zaman onda gözüken olağanüstü hâllere “**kerâmet**” adı verilir... “**ALLÂH**” ikramı anlamında! Yani kişi bu hâlde **iman nûru** ile hareket ediyor... **Akıl, iman nûru** ile hareket ediyor!

Birinci aşamada, şartlanmaları kaldırdı... **Şartlanmaları** kaldırarak, halka tâbi olmak durumundan kendini kurtardı!..

İkinci aşamada, **tabiat** perdesini kaldırdı...İlâhî ikram denen özünden gelen bir takım hâllere nail oldu!.. Kerâmet sahibi oldu!

Ve üçüncü aşamada, nasip olursa eğer; o zaman **“nefs”** perdesi de kalkar, **“ölmeden evvel ölmek”** denen hâl meydana gelir! **“Yakîne”** erer!.. **“Yakîne”** erdiği zaman, ondaki **ubûdiyet** hükmü kalkar. Hâli, **ubûdettir**.

Ubûdet “ALLÂH”ın fiilinden ibarettir!

Burada önemli bir nokta var.

63 **İman** nûru olmayan kişi, **felsefe** yolu ile kendisindeki **şartlanmaları**, âdet perdesini ve de **değer yargıları** perdesiyle, **duygular** perdesini kaldırabilir.

İman nûru ile hareket eden de bu iki perdeyi kaldırabilir. Fakat bunlardan sonraki ana perde olan **“NEFS”** perdesinin kalkması **iman** nûruna bağlıdır.

Eğer **iman** yoksa o kişide, **şartlanmalar ve tabiat ve duygular** perdelerini kaldırmasına rağmen; **“nefs”** perdesi onda kalkmaz! **“Nefs”** perdesinin onda kalkmayışının sebebi **iman nûrunun** onda açığa çıkmamasıdır!..

“Nefs” perdesi kalkmadığı sürece kişi hakikate eremez, zâhirde kalır.

İman nûru ile **nefs** perdesi kalkar! Ancak, **iman nûru** da saadet hükmünü almış kişide meydana gelir.

Eğer 120. günde saadet hükmünü almamışsa, o kişide **nefs** perdesi kalkmaz!.. Niye? Çünkü **iman nûru** yok! **İman nûrunun** varlığı, kişide ana rahminde 120. günde saadet

hükümünü, açılımını almasına bağlıdır. Onu almadıysa ne yaparsa yapın bu mümkün olmaz!

İşte **Eflâtun**'un cehennemde olmasının sebebi “**ŞAKÎ**” olarak varoluşuydu!

Esasen, **Eflâtun, âdet yani şartlanmalar** ile **tabiat** perdesini kaldırmıştı. **Eflâtun**'da **istidraç** denen hâller de görülmüştü!

Birçok **Budist**te de bu perdeler kalkar!.. Fakat 120. günde saadet hükümünün sonuçlarını oluşturan anti-çekim dalgaları beyinde üretilerek ruha yani dalga (wave) bedene yüklenmediği için cennet boyutuna geçemezler...

Tabiat perdesinin kalkmaması yüzünden kişi “**NEFS**”ine **ârif** **olamaz**, kendini beden kabullenmekte devam eder...

64

Kendi kabul ettiği bedenine güç geldiği için de yapmakta zorunlu olduğu ibadet adı verilen çalışmaları yapmaz! Bu yüzden de ister istemez cehennemden uzun bir sürede geçer...

Zira, **iman nûru** var olmadığı için, kendini cehennemden kurtaracak olan o nûr veya anti-çekim dalgalarından oluşan dalga (wave) enerji ruha yüklenmez!.. Ruha yüklenmeyince de ister istemez cehennem ortamında kalır; dışarıya çıkamaz!.. İşin ilmine, hakikatine bilgi yollu vâkıf oluş, kendini bu olaydan kurtaramaz.

Din konusunda yanlış anlaşılan bir nokta daha var...

* * *

6

SİSTEM, “İSLÂM”DIR

Gelmiş geçmiş **tek bir din** vardır o da **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)’ın yaşadığı devirde ilk defa bildirmiş olduğu **İslâm**’dır, değil!.. Bu yanlıştır! Burada bir yanlış anlama söz konusu.

66

İsa (aleyhisselâm)’ın, Musa (aleyhisselâm)’ın, İbrahim (aleyhisselâm)’ın devirlerinde tebliğ edilen din de “**İslâm**”dır!

Peki öyle ise **İslâm** nedir?

Bu konuyu ileride değişik yanlarıyla ele alacağız; ancak şimdi de sırası gelmişken biraz inceleyelim...

İslâm, “**ALLÂH**”a teslim olma sistemidir!

Yani varlığın üzerinde mutlak mutasarrıf, hâkim, yönetici, varlığın sahibi “**ALLÂH**”tır; **her şey O’na teslim olmuş olarak mevcuttur** anlayışı!

Bu anlayış hangi devirde kimden gelirse gelsin, o tek gerçek dindir.

Yani, **İslâm** diye günümüze özgü ya da **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)’ın getirmiş olduğu bir dini anlamayalım.

KESİNLİKLE “ALLÂH” İNDİNDE DİN İSLÂM’DIR. (Al-i İmran:19)

Yani, **Din denen olayın aslı; varlığın, Mâlikel Mülk olan “ALLÂH”ın hükmü, iradesi, kudreti ve tasarrufu altında olduğu gerçeğinin fark edilmesidir...**

Bu anlayışı getirmiştir **Hz. İbrahim** (aleyhisselâm), **Hz. Nuh** (aleyhisselâm), **Hz.İsa** (aleyhisselâm), **Hz. Musa** (aleyhisselâm)... Hepsi de bu **Dini**, bu esası getirmiştir!

Hepsi de demiştir ki;

“Bu dünya fânidir, geçicidir. Sahip olduğunuzu sandığınız her şey bu madde dünyasında kalacaktır... Siz “ALLÂH”a ve ölüm ötesi yaşam boyutuna yalnız ve hiçbir şeyinizi götüremeden geçeceksiniz. Ona göre hazırlanın.”

67

Bütün **“ALLÂH”** Nebi ve Rasûllerinin dediği istisnasız budur!

Bu yüzdendir ki **İslâm Dini** denen **Din**, **“ALLÂH”a teslim olma dinidir**; yani inancıdır; anlayışıdır!

Biz **“İslâm Dini”** deyince, sadece **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)’ın getirdiği **“Din”** zannediyoruz; ki bu yanlıştır!..

İşin ve **Kurân**’ın özüne vâkıf olmayışımızdan ileri gelmektedir bu hata! Bu konuya ileride **“İSLÂM”** bölümünde tekrar geleceğiz...

* * *

7

“NEFS”İN HAKİKATİNE İMAN

68

İşte kişinin **vehmî nefsinden** kurtulması, nefs perdesini kaldırması ancak ve ancak **iman** yolu ile mümkündür.

Tabiat ve **şartlanmalar** perdelerinin kalkması, **akılla** mümkündür. Ancak **nefs** perdesinin kalkması, ancak ve ancak **iman** ile mümkündür.

Niçin?

Şimdi bu sorunun cevabını iyi anlayalım... Çünkü burası çok iyi anlaşılmalı...

Akıl, ilk olarak şartlanmaların terkedilmesi gerektiğini kavrar ve idrak eder.

Mesela, ben sana derim ki; bu toplumda şöyle bir âdet var... Sen bu âdetlere değer veriyorsun; bunların kaydına giriyorsun; herkes böyle yapıyor diyorsun; ancak sen bu toplumdan çıkıp da falanca yerdeki bir topluluğun içine gidersen, şu ana kadar edindiğin bu âdet orada yanlıştır.

Orada daha değişik bir âdet vardır...

Orada öyle bir âdet olduğuna göre; eğer orada doğsaydın, doğru olarak onu kabul edecektin.

Demek ki tam olarak geçerli, kriter olan bir âdet yok... Burada böyle, orada öyle...

Demek oluyor ki **değer yargıları** ve **âdetler**, yani **şartlanmalar** kesinlikle **rölatif** yani **izafi** yani **GÖRESELDİR!**..

Dolayısıyla hiçbiri **“mutlak doğru”** değildir!

Biri esas olmadığına göre, hiçbiri esas değildir! Öyle ise bunların hepsini bir yana koy.

69

Akil yoluyla **âdetlerin** yani **şartlanmaların** hükmünden kendini kurtarmanı empoze edebilirim. Sen de idrak edebilirsin ve kendini **âdetlerin** hükmünden, **şartlanmalardan** kurtarabilirsin. **Akil** yolu ile bu mümkün.

İkinci olarak, **tabiatın hükmünden kurtulma** olayı gelir...

Tabiatın hükmünden kurtulmak için yine **aklını** kullanmanı tavsiye ederim...

Derim ki... Bu madde beden... Bu bedende şu organların şu çalışmaları nedeniyle şu fonksiyonlar vardır. Sen yemeye, içmeye, sekse, uyumaya, rahatına düşkün olursun... Sebebi, kendini bu beden olarak kabul ediyorsun ve bu bedenin belli özellikleri de bu istekleri meydana getiriyor. Öyle ise sen kendini bu bedenin ötesinde bulmak için, bu bedenin istek ve arzularını frenle veya kes ki, bu bedenin ötesindeki varlığını bulup hissedesin, tanıyasın.

Akil bunu da kavrar! Bu çalışmalara da girer! Nitekim doğuda birçok ekol bunu anlıyor, kavlıyor ve bu çalışmalara giriyor.

Bu ikisinin ötesinde bir üçüncü yol var ki; bunun **akilla** kavranması mümkün değil. Niye?

Çünkü sana misalini veremeyeceğim, örneğini gösteremeyeceğim bir olayla karşı karşıyayım!..

“**Nefs**”inin, senin “**nefs**” dediğin, “**ben**” dediğin şeyin hakikati “**ALLÂH**”tır. Senin “**Ben**” kelimesiyle işaret ettiğin varlık, hakikatte “**ALLÂH**”tır. Ancak sen bunu bilemiyorsun ve gereğini yaşayamıyorsun diyorum.

İşte bunu senin **aklına** izah etmeme imkân yok!..

Çünkü bunun eşi, benzeri, misli, dengi yok. Eşi, benzeri, misli olmayan bir şeyi **akilla** kavramak mümkün değil.

70

Akıl daima bir şeyi, bir şeye bağlayarak, yani sentezler yoluyla bir yeniye ortaya çıkarır.

Ben diyorum ki; senin “**Rab**” dediğin şey, “**Nefsinin hakikati**”dir. Yani “**ben**” dediğin zaman o “**ben**” kelimesinin hakikati gerçekte “**ALLÂH**”tır.

“**Ben**” diye “**O**”nun gayrı olarak, bir varlık yoktur. Senin “**ben**” kelimesiyle varsaydığın varlık **izafi**, **vehmî** bir varlıktır.

Oysa senin hakikatin, “**ben**” dediğin şey, “**ALLÂH**” tır; dediğim zaman, senin bunu **akıl** yoluyla kavramana imkân yoktur! İşte bunu **akıl** yoluyla kavramana imkân olmadığı için de burada **akıl yolu kapandı**.

Akıl yolu kapanınca, tek bir geçiş köprüsü vardır...

O da “**İMAN**” köprüsü!..

Yani sen ancak, **Rasûlullah** (aleyhisselâm)’ın söylediğine **iman** edip, bu **inancın** istikametinde **O**’nun dediğini yaparak; **akıl** yoluyla geçemediğin bu engeli **iman** desteğini kullanarak

geçebilirsin... Zira başka türlü takıldığın o engeli geçme imkânın yoktur!

Niye?.. **Rasûlullah'**ın seni uyarmasına karşın, **vehmin ya da cinin** seni sürekli baskı altında tutarak şöyle düşündürtecektir:

“Hayır! Sen bu kadar senedir biliyorsun, bu bedensin veya ruhsun, birimsin; senin hakikatin nasıl “ALLÂH” olur. “ALLÂH” nerede sen nerede... “ALLÂH” o kadar büyük ki, sen çok ufaksın. Sen ondan ayrı bir şeysin!..”

Evet, **vehmin ya da cinin** bu gibi fikirlerle, sürekli olarak bu gerçeği kabullenmemen yolunda etkiler...

71

İşte bu noktada sen, eğer **şartlanma yollu, edindiğin değerlere dayalı mantığını kullanan aklını** bir yana koyar; **Allâh Rasûlü'nün tebliğini, Kurân'ın açıklamalarını** esas alır; oradaki işaretleri çözersen veya en azından bu bildirilen gerçeklere **aklin ermesine de “İMAN EDERSEN”** yaşamının en büyük hazinesine ulaştın demektir...

Kur'ân-ı Kerîm ne buyuruyor:

“BAŞINI NE YANA ÇEVİRİSEN “ALLÂH”IN VECHİNİ GÖRÜRSÜN!” (Bakara:115)

“NEFİSLERİNİZDE MEVCUT!.. HÂLÂ GÖRMÜYOR MUSUNUZ?” (Zariyat:21)

“BİZ ONA (İnsana) ŞAHDAMARINDAN DAHA YAKINIZ!” (Kaf:16)

gibi âyetlerle bu gerçekleri sana işaret yollu bildiriyor; ta ki **iman** edip gerçeğine eresin...

Buna **“iman”** ederek; evet, benim de, bütün varlığın da hakikati **“ALLÂH”**tır ve **“O”**nun dışında bir şey yoktur;

diyebiliyorsan **“iman”** yollu, ne âlâ!.. **Evrensel mutlak tek hakikatin yolu** sana açıldı demektir...

Gerçekte kim, **“BEN”** derse, bu **“BEN”** kelimesiyle özündeki varlığını oluşturan **“ALLÂH”ın isimler bileşimine** (terkibine) işaret etmektedir!..

Bu **imana** sahip olursan ve bu istikametle sana söylenen şeyleri yaparsan, işte o zaman kendini beden kabulünden de, ruh kabulünden de kurtarır; varlığın hakikati olan **“ALLÂH”**a kurbiyet, yakınlık elde edersin...

Bu da ancak **iman ve Rasûlullah’a teslimiyet** yoluyla mümkündür! Bundan öteye **akılla** geçilmesi mümkün değildir!

İşte o yüzdendir ki **iman, aklın önüne alınmıştır...**

Bu noktaya kadar **akılla** gelinir... Ancak, bu **“hakikat”** sırrına ermek; **“hakikat”**i yaşamak; **“benlik”**ten yani **“nefs”**ten kurtulmak; veya dinî tâbiriyle **“şirki hafi”**den arınmak, ancak ve sadece **“iman” ve Rasûlullah’a teslimiyetle** mümkündür.

Nasıl iman ve teslimiyet.?

Sana varsayalım, git şuradan at öldür kendini, diyecek. Oradan gidip kendini aşağı atacaksın, gibisine!..

Veya senin ters bildiğin bir şeyi sana söyleyecek; sen onu yapacaksın, gibisine!.. Ama böyle bir şey denir mi; elbette denmez!.. Bunu **iman ve teslimiyete** bir ölçü, misal olsun diye anlatıyorum...

Vehim, sana yapma diyecek; ama sen en azından şunu düşünmelisin...

“Rasûlullah’ın benden ne menfaati var ki bunu böyle demiş... Rasûlullah, benim iyiliğim için demiş! Mâdemki

böyle demiş, ben bunu böyle yaparım”; deyip yapacaksın! Neticesi de senin için mutlaka selâmettir.

Bu **“İMAN”** yoluna karşılık, **şeytanî cinler** de senin **vehmini** tahrik edecek; aklına, çeşitli şartlanma yollu edindiğin verilerle oluşmuş mantığa dayalı fikirler getirecek; böylece de seni **imanının** gereği olan şeyi yapmaktan alıkoyacaktır...

Yani, **cinler** seni **“ALLÂH”** yolunda mantık oyunları ile vurmak isteyeceklerdir ki; bundan da tek kurtuluş yolu **“İMAN”** ipine sarılmaktır!

İşte bu yüzden **Din, “iman”** esas üzerine kurulmuştur!..

73

Tasavvuftaki bütün **gerçek tarikatlar** da, **Rasûlullah’a teslimiyet** esasına dayalı olarak, gelen kişiye yardımcı olabilirler. Eğer **Rasûlullah’ın** bildirdiklerine teslim olabilirsen, sana yardımcı olabiliriz, derler!

Mutlak teslimiyetin söz konusu olmadığı yer, hâl ve ortam, **tarikat** değil **“iyi ahlâk derneği”** çalışmalarıdır!..

Onun için **teslimiyet şarttır!** **Rasûlullah’a teslimiyet** olmadığı sürece, yetiştirici yardımcı olamaz. Çünkü her şeyi **akılla** izah etmesi mümkün değildir...

1. ve 2. aşama yani **tabiat ve şartlanmaları terk** bâbında her ne kadar olayı **akılla** izah mümkünse de; **nefsî** yani **vehmî** (varsayılan) **benliği** terkin, misali ve benzeri yoktur!.. **Misal ve benzeri olmayan konuda akıl hükmünü yitirir!** Zira akıl, **daima örneğini gördüğü veya kavradığı şeyleri birbirine bağlayarak bir netice çıkarır.**

Nebi ve Rasûller ise özünden gelen bir şekilde, **vahiy** yoluyla bu hakikate vâkıftır. Onların bu iş için **aklı kullanmaya ihtiyacı yoktur.**

Nebi ve Rasûlde mutlak hakikati kabul bâbında **iman** da olmaz, akıl da olmaz!.. Çünkü **vahiy** gücü var! **Vahiy gücünün olduğu yerde vahyi kabullenmek için aklî delillere veya imana yer yoktur!..**

Esasen **iman** da sonuçta hedefe varıldığında terkedilen bir şeydir!.. **“İman” araçtır; amaç değil!..** Bunu çok iyi kavramak gerekir!

Hedefe varmak için, yolda gerekli olan araçtır **“İMAN”!..** Yolcunun ihtiyaç duyduğu bir hâldir...

Nasıl, **akıl** seni bir noktaya kadar götürür ve sonuçta da belli bir hedefe erdirirse; **akıl**ın durduğu yerde de **iman** başlarsa; **iman** da, sana belli bir aşamayı yaptırıp, belli bir hakikati gösterinceye kadardır!

O hakikati gördükten sonra, artık o hakikate karşı **imana** da gerek kalmaz!

İman, aklının eremediğini kabul etmektir; inanmaktır. Gördüğün bir şeye artık **iman** olmaz!..

İman görmediğini kabullenmektir, inanmaktır! Gözünün önünde olan; görmekte olduğun bir şeye, artık **“iman”** diye bir kavram kalmaz.

İşte o noktaya geldiğin zaman **“iman”** terkedilir!.. Ne olur..?

İşte o zamanki hâlin adına **“İKÂN”** demişler!

“İman” biter... **“İKÂN”** başlar!

“İKÂN” basîretinin görüşü ve tasdikidir!.. Yani, gördüğünün gereğini yaşamaktır.

Hazreti **Âli**'nin şu sözü **“yakîn”** hâli olan **“ikân”**ın apaçık tarifidir...

“Gözümdeki perde kalksa da yakînim artmaz!”

Yani, gerçeğe öylesine vâkıfım ki, gözümle görmem buna bir ilâve sağlamaz... İşte bu **“yakîn”** hâline **“İKÂN”** denir...

Önce **akılla** gidiyorsun... Sonra, **akıl imana** dönüyor, teslimiyete giriyor...

Teslimiyette, **imanın** gereğini yaşıyorsun... Görmediğin hâlde, o şeyi kabul edip onun gereğini yaşıyorsun...

Bunun neticesine geldiğin zaman orada **“iman”**ı da terk ediyorsun! Niye..? Çünkü yaptığın çalışmalar sonucunda **iman** ettiğin şeyi görür hâle geliyorsun... İşte bunu yaşadığın zamanki hâlin adı **“ikân”**dır.

75

Kurân'da Bakara sûresinin hemen başında **“İKÂN SAHİPLERİ”** der.

Ne var ki insanların pek azı **“İKÂN”** sahibidir!..

ALLÂH âyetleri yani işaretleri, alâmetleri apaçık ortada iken; bunları göremezler ve **“İKÂN”**a eremezler!

“İNSANLAR ÂYETLERİMİZE İKÂN SAHİBİ OLAMADILAR”
(Neml:82)

Konu **imanla** başlar, **ikâna** döner; şayet o kişinin istidatı elveriyorsa!

İşte o hakikat müşahedesine erenler, o hakikati yaşayanlardır.

Ondan sonra **“ikân”** ehlinin yaşamaı **“marifet”**tir... Oradaki yaşam **“Marifeti Billah”**tır.

“Marifet” ikiye ayrılır:

1 - Maarifi İLLÂLLAH.

2 - Maarifi “B”illah.

Maarifi İLLÂLLAH: “ALLÂH”a olan imanın dolayısıyla erdiği sınırlardır.

Henüz **nefs** ortadan kalkmamıştır... Yani, **şirk-i hafi** dediğimiz şey hâlen mevcuttur! **Varsayımın olan nefsin** vardır!

Ancak buna rağmen, nefsinin yöneldiği **“ALLÂH”** ve **ALLÂH’a** ait bazı hakikatler sana açılmaya başlar... Bu açılan hakikatler dolayısıyla, belli sınırlara ağâh olursun.

Bu **“Maarifi İLLÂLLAH”**tır... Yani, **“ALLÂH”a yönelik marifet!**

“Maarifi ‘B’illah”a gelince...

“Hakikat”e erip **“ikân”** noktasını geçtikten sonra artık **ikilik** kavramı kalmaz!.. Şirk kalkar!

Var olan tek varlık, mutlak varlık **“ALLÂH”**tır!

Bâkî olan “ALLÂH”! Fâni olan zaten yoktu; **“yok”**luğu fark edilerek ortadan yani idraktan kalktı!

“Bâkî olan ALLÂH” gerçeği ortaya çıktığı zaman; senin gözünde gören, kulağında işiten, dilinde söyleyen, elinde tutan, ayağında yürüyen hep ve sadece **“ALLÂH”**tır!

“ALLÂH” bilir; “ALLÂH” görür; “ALLÂH” algılar; “ALLÂH” söyler; “ALLÂH” şehâdet eder!

İşte o zaman sende izhar olan ilim, **Maarif-i Billah’**tır. izhar olana da **“Ârif-i Billah”** derler.

“Ârif-i Billah” ile **“Ârif”** arasındaki fark, şu odadaki toz tanesi ile Everest dağı arasındaki fark gibidir!..

Birisi **“ALLÂH’ın izhar ettiği marifet”**; diğeri ise **“kulun ALLÂH’a olan irfanı”**... Hadde hesaba, kıyasa gelmez bir olay!

Nefsin mertebelerinde 3. mertebedeki **“Mülhime”**nin hâsılıdır **“Marifet”**; nefsin mertebelerinden 6. mertebedeki **“Mardiye”**nin sonucudur **“Maarifi Billah”**!..

Büyük kutuplar yani **“Kırklar”** ve üstündekiler **“Ârif-i Billah”** hükmündedir... **“Ârif-i Billah”** olanlar her şeyin sırrını bilirler. Neyle? Kendilerindeki ilmî ilâhî ile!

Zira varlığı **“ALLÂH”**a teslim ettikleri için, onlarda izhar olunan ilim, ilmî ilâhîdir! Artık orada vehmin yeri yoktur! Artık orada fikre yer yoktur!

İnsanın **“ALLÂH”**a yakîn sahibi olabilmesi için önce akla ihtiyacı vardır... Bu akıl yolu ile önce şartlanmalardan yani âdetlerden oluşan bakış ve değerlendiriş açısından kendisini kurtarması gerekir...

Ayrıca, tabiatı ile mücadeleden yani bedenin doğasından gelen istek ve bağımlılıklarıyla mücadeleden başlayarak yola çıkması gerekir.

Bu arada **“nefs”**inin hakikatine irfan sahibi olması gerekir!..

“Men arefe nefsehu fekad arefe rabbehu”,

uyarısında işaret edilen bir biçimde **“nefs”**inin hakikatini bilmesi icabeder.

“Nefs”inin hakikatini bildikten sonra da, nefsinin hakikatine ermesi için dahi, o hakikati yaşayan birini bulup, ona varlığını teslim etmesi gerekir ki, bu teslimiyet gerçekte kişiye değil, **“ALLÂH”**a olan teslimiyettir!..

Çünkü o hakikati yaşayan kişide gören göz, söyleyen dil, işiten kulak, tutan el, yürüyen ayak **“ALLÂH”**a aittir. Dolayısıyla, bu

vasıflarla vasıflanmış kişiye olan teslimiyet ancak ve ancak **“ALLÂH”**a olan teslimiyettir!

ALLÂH’a teslimiyet, hayaldeki, varsayılan bir kavrama teslimiyetle olmaz!..

ALLÂH’a teslimiyet **RASÛLULLAH’a** teslimiyet ile mümkündür.

“ALLÂH’A VE RASÛLÜNE UYUNUZ” (Enfâl:46)

âyeti bunun sonucudur.

Ben kendi düşüncemdeki **“ALLÂH”**a teslim oluyorum, diyen kişi; ben Rasûlullah’ı kabul etmiyorum, ben Rasûlullah’sız **“ALLÂH”**a teslim oluyorum diyen kişiye benzer!..

78

Hâlbuki; Rasûlullah’a gerek olmadan “ALLÂH”a vâsıl olmak, “ALLÂH”ı bilmek, idrak etmek hiç mümkün değildir!

Mutlaka **Allâh Rasûlü’**ne ihtiyaç vardır... Niye..?

Şimdi bunun izahını yapalım...

Nebi ve Rasûl, **“vahiy”** gücüyle **“ALLÂH”**ı bilmiştir... Normal bir kişi ise **akıl** gücü ile **“ALLÂH”**ı bilir!

Vahiy gücü ile **akıl** gücü arasında çok büyük fark vardır.

Vahiy yolundan **“ALLÂH”**ı bilmek, varlığın hakikatinin **melek** aracılığıyla kişiye açılması sonucunda varılan hakikattir... Yani, akıl, fikir, mantık kullanılmaksızın; kendi özündeki hakikatin, sende **melek** aracılığıyla açığa çıkmasıdır.

Hz. Muhammed (aleyhisselâm) bu yoldan **“ALLÂH”**ı bildiği için, bütün insanlara yol gösterici olmuştur!

Ama sen kendindeki hakikati, **“ALLÂH”**ı **akılla** bilmeye kalktığında ne oluyor?.. Bunu biraz düşünelim...

Genele bir bakalım....

Bugün sayısız insan **“ALLÂH’a inanıyorum”** diyor... Ancak tahkik ehli bir yana, hiç kimse **“ALLÂH Rasûlü Hz. MUHAMMED’in açıkladığı Kurân’ın tarif ettiği ALLÂH’a iman etmiyor!..”**

İşte bunu kesin bir dille vurgulayan âyet:

“İNSANLARDAN BİR KISMI ALLÂH’A VE GELECEĞİMİZE İMAN ETTİK, DERLER; AMA “B” NİN İŞARET ETTİĞİ MÂNÂNIN BİLİNCİNDE OLARAK İMAN ETMEMİŞLERDİR.” (Bakara:8)

79

Hepsi de kendi kafasında, hayalinde, şartlanmaları neticesinde oluşan **“ötesindeki” bir gök tanrısına** inanıyor ve ona **“ALLÂH”** adını veriyor!

Ondan sonra da, **O’nu hesaba çekiyor!!!..**

“Bunu da böyle yaptı olur mu”; *“bunun da sırası mıydı”*, diye ona bir yığın **“eksiklik”** atfediyor!.. Kime?..

Kendi kafasında yarattığı tanrısına eksiklik atfediyor! Neden?.. Çünkü, Allâh Rasûlü’nün bildirdiği **“ALLÂH”**tan haberi yok!

Hz. Muhammed (aleyhisselâm) Efendimizin bize bildirdiği **“ALLÂH”** ile, bugünkü sayısız insanın inandığı ve **“ALLÂH”** adını verdiği tanrısının hiç alâkası yok! Zira bugünkü insanlar tasavvurlarında yarattıkları **ötelerindeki** bir gök tanrısına **“ALLÂH”** adını veriyorlar!

Hz. Muhammed’in bildirdiği **“ALLÂH”**a iman etmek için önce **“LÂ İLÂHE İLLALLÂH”**; sonra da **“Kul HU VALLÂHU AHAD”** âyetlerinin mânâsını idrak etmek **zorunludur!**

Bu ikisinin arasındaki anlam farkı kavranılmadan **Hz. Muhammed**'in bildirdiği **“ALLÂH”**a **iman** etmek asla ve asla mümkün değildir!

Bu fark anlaşılmadığı takdirde de, düşüncende tasavvur ettiğin, aklının gücüne göre kendi hayalinde oluşturduğun bir tanrıya **“ALLÂH”** adını verirsin!..

İşte o takdirde **Kurân**'daki şu âyeti hatırlamamız icabeder:

“SEN KENDİ HEVÂSINI KENDİNE TANRI EDİNENİ GÖRDÜN MÜ?” (Furkan:43)

Niye..?

Çünkü, **kendi basit anlayışına, sınırlı fikrine, vehmin hükmü altındaki aklına göre bir tanrı** varsayıp yarattın! Sonra da, onun kimi işinden memnun olup, kimi işini de eleştiriyorsun!..

Oysa, **Âlemlerin Rabbi** olan **“ALLÂH”**tan haberin bile yok!

İşte bu sebepten dolayı, **Rasûlullah** (aleyhisselâm)'ın vahiy yoluyla alıp bize bildirdiği **“ALLÂH”**a **iman** etmek ve akli o istikamette kullanarak değerlendirmek, ancak ve ancak yaratılışında **“iman nûru”** nasip olmuş kişiye mümkün olur. Başka türlü mümkün olmaz!

Olmadığı zaman da biz o kişiyi eksik kusurlu görmeyiz! Şükrederiz, bize nasip etmişse, ne âlâ!.. Nasip etmemişse, takdir ilâhî, deriz... Hükmüne razı olmaktan başkaca bir şey elimizden gelmez!

8

NEBİ-VELÎ; VAHİY-İLHAM

82

Şimdi burada bir diğer önemli husus üzerinde sırası gelmişken duralım...

Nübüvvet, Nebi ; Velâyet, Velî ; vahiy ve ilham mevzuları üzerinde konuşalım.

Nübüvvet; “ALLÂH”ın bildirdiği gerçeklerin beşeriye açılması ve açıklanması görevidir.

Eğer bir **Nebi**, yeni bir çalışma, yaşama biçimi getiriyorsa; o günün şartlarına göre geçmiş Nebilerin tatbik ettiğiinden daha farklı bir çalışma sistemi getiriyorsa; veya dinî ifade ile yeni bir şartlar bütünü getiriyorsa o zaman “**Rasûl**” denir.

“HER BİRİNİZE (yeni şartları oluşturan) BİR ŞERİAT VE BİR PROGRAM VERDİK!..” (Mâide:48)

Eğer yeni bir çalışma biçimi ve yeni şartlar getirmiyorsa; o zaman kendisinden evvelki son yeni şartları getirmiş olanın getirdiklerini yürütür ve “**Nebi**” adını alır.

Nebi ve **Rasûl**, **vahye** dayanan bir sistemle görev yaparlar.

Velî ise **ilhama** dayanan bir sistemle faaliyet gösterir ve Nebilerin işaret ettiği gerçekleri kendi içinde yaşar veya görevliyse, halka da bu konuda yardımcı olur.

Nebi ile **velî**yi ayıran ana fark nedir?

Bunu şöyle açıklarız:

“Nebi”deki açılım, **“Hak'tan halka”** denen bir biçimdeki açılımdır.

Nebinin herhangi bir çalışması, gayreti ve emeği söz konusu değildir! Tamamen Hak'tan gelen bir biçimde, kendisinde birtakım gerçekler fışkırır ve bunlar halka sunulur. Yararlı olma gayesiyle.

83

Velîliğin kemâlâtı esası ise **“halktan Hakk'a”** denen bir biçimdedir.

Yani **velî**de belli çalışmalar görülür. Bu çalışmalar neticesinde velî **Hakk'a** ulaşır.

Kişinin **“ALLÂH”**a **“ERME”**sinde iki sistem vardır...

Birisi **“Hak'tan halka”**, **“nüzüûl”** şeklindedir... Öteki ise **“halktan Hakk'a”**, **“urûc”** şeklindedir.

Velîde, çalışmalarla birlikte belli bir tekamül gözüktür ve nasibi, istidatı oranında Hakk'a vuslata erer!

Nübüvvet ise Nebinin herhangi bir say'ı, gayreti olmaksızın, Hakk'ın kendi hakikatlerini o Nebinin dilinden açığa çıkarmasıdır.

Bunu misalle anlatmaya çalışalım:

Hak'tan birime açılan bir manevî kanal ile Nebiden hakikatler zuhur eder!..

Velî ise, bizâtihi yaptığı belli çalışmalar sonucu açılan bir tünelle Hakk'a varır. O hakikatlere vâsıl olur...

Olduktan sonra da, bazısı halka yararlı olmak amacıyla ilâhî vuslata ermiş olarak, belli vasıflarla vasıflanmış kişi olarak halk arasında görev yapar veya yapmaz... Bu da Hakk'ın takdirine bağlıdır.

Nübüvvet (Nebilik):

1. Nübüvvet-i Teşriiye

2. Nübüvvet-i Tarifiyye

olarak ikiye ayrılır.

“Nübüvvet-i Teşriiye”; bir **“şeriat göreviyle görevli Nebi”** demektir.

Halkın içinde belli bir şeriatı anlatıp, izah edip; onlara kabul ettirmekle görevli kişidir. Ama bunda muvaffak olur veya olmaz! O ilâhî takdire bağlıdır.

“Nübüvvet-i Tarifiyye” sahibi **Nebi** ise; **“Ârif-i Billah”** kemâlâtına sahiptir.

Ama sakın ola ki bu marifet kemâlâtını, velâyet kemâlâtı gibi anlamayalım... Belki, Velîdeki kemâlât Nebideki bu kemâlâttan bir hissedir!.. Mesela **Hızır** (aleyhisselâm)'ın nübüvveti, **Lokman Hekim**'in nübüvveti, hep bu **“Nübüvvet-i Tarifiyye”** hükmündendir!

“Tarifiyye”, **“irfan”** anlamındadır... Yani, **“Maarifi Billah”**a agâh olan ve bu marifetin gereklerini zâhirde yaşayan; gerekiyorsa yaşatan anlamındadır... Velâyetin en üst basamağı **“Nübüvvet-i Tarifiyye”**ye dayanır!

Bu basamağın kemâlâtı, çalışmakla elde edilen bir kemâlât değildir. Tamamen ilâhî ihsan yolu kişide meydana gelen bir açılım neticesi olur.

Hz. Muhammed'den sonra **“Nübüvvet-i Teşriiye”** söz konusu değildir. Fakat **Nübüvvetin irfanı, Hz. Rasûlullah**'tan sonra gelen Velîlerin bazılarına ihsan olunur.

“Benim ümmetimin Velîleri, Beni İsrail Nebileri gibidir” buyuran **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm), velâyetin bu mertebesine işaret etmiştir. Buna **“Nübüvvet-i Tarifiye”** denir. Yani kişinin kendi çalışması karşılığı olmaksızın, ilâhî lütuf gereği birtakım **ALLÂH marifetinin** onda zâhir olması şeklindedir. Tasavvuf dilindeki adıyla **“Velâyeti Uzmâ”**dır...

85

* * *

Şimdi burada önemli olan bir başka nokta da şudur.

İman, vahye dayanan sistemde geçerlidir. Yani **iman**, vahyedilene dayalı kılınmıştır! Çünkü insanın duyguları veya akli birçok şeyi çözemez. Göremediğini, beş duyu ile algılayamadığını kolay kolay değerlendiremez.

Akil, beş duyuya dayalı olarak çalışır...

Ancak **akıl** belli bir kemâle gelmişse, beş duyuya dayalı örnekleri alıp kendi bünyesinde değerlendirir ve buna dayalı bazı çalışmalar yapabilir... Bu arada altıncı, yedinci, sekizinci duyular durumunda olan sezgi veya sezginin ötesinde olan feraset veya ilham yolları ile gelen çeşitli bilgileri de bir potada eritip değerlendirir ve bunun çok üst neticelerini yaşar!.. İşte o zaman **“Akl-ı küll”**e yaklaşmaya başlar.

Yani açık, basit donelerden çıkıp, geniş kapsamlı bir algılama sistemiyle gelen bilgileri değerlendirip, birtakım gerçekleri görebilme durumuna girer.

Bunun **tasavvuf** dilindeki adı **“keşif”**tir. Yani üst düzeydeki alıcıların çalışması neticesinde hâsıl olan algılama, kavrama, bilgi, değerlendirme vs...

İnsanı ilâhî mânâlara yaklaştıran en değerli yol, ilhamdır!.. **Vahiy ile yeni düzen getirme** yolu, **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm)’dan sonra kapanmıştır.

* * *

“Vahiy” ile **“ilham”** arasındaki fark nedir?

86

“Vahiy”; **özden dışa** gelen, yani **“Hak'tan halka”** gelen sezginin adıdır. Melek aracılığıyla direkt özden gelen akıştır!

“ilham”lar ise kişinin kendi çalışmaları sonucu, kendisinden meydana gelen fiillerin hâsılası olarak, kendisinde oluşan hassasiyetin kazandırdığı algılamalarıdır.

“Vahiy”, Hak'tan direkt olarak, herhangi bir çalışma söz konusu olmadan kendisine nâzil olan ve kendisinde fıskıran ilâhî ilimdir.

“ilham” ise kişinin çalışmaları sonucu kendisinde meydana gelen hassasiyetle, bazı ilâhî gerçeklere muttalî olması, bunların perdelerinin kendisinde açılması; bunları hissedip yaşaması hâlinin adıdır.

Dolayısıyla, her ne kadar genelde, **“vahiy”** ile **“ilham”** arasında fark yoktur, derlerse de aslında çok büyük fark vardır!

İşte bu temel fark dolayısıyla ki, bir **Nebi** ile bir **Velînin** kıyaslanması asla mümkün olmaz!

Bu ana neden yüzündendir ki, insanlar Velîlere itaat ve teslimiyet için mecbur tutulmamışlardır... Fakat Nebilere itaat ve teslimiyet zorunlu kılınmıştır!

Çünkü, ilhamlarda bazı yanımlar söz konusu olabilir... Fakat vahiyde yanılma olmaz; bireysel değer yargıları asla gerçekleri bulandırmaz!..

Niçin..? Çünkü, **“vahiy”** direkt **“Hak'tan nüzûl”**dür!.. Yanılma payı yoktur!

87

Çünkü, beyin faaliyetlerinin ve verilerinin, o gelenin üzerinde bir rolü yoktur! Direkt olarak beyinde o mânâ oluşur.

Halbuki **“ilham”**da ise, kişinin beyninin açılma kapasitesine göre alıcılık durumu ortaya çıkar...

O kapasitenin oluşumunu meydana getiren yan faktörler Velîde hâsıl olan mânâyı etkileyebilir! Mesela o anda duyguları, istek veya arzuları o gelen nesneye karışabilir... Ve o gelen nesneyi o istikamette değerlendirebilir... İşte bu durum, ilhamda yanılmalara yol açabilir.

Velî yalnız **ilham** yolu ile birtakım gerçeklere erdiği için; velîye itaat, teslimiyet zorunlu değildir.

Ama **Nebi** için böyle değildir... Nebideki vahye hiçbir şey karışmaz! Ondan sadır olan mânâ tamamıyla ilâhî hakikatlerdir.

Demek ki, **ilham**da kişinin birtakım yanımları, duyguları, arzu veya istekleri, ya da o şeyi alış anındaki ruh hâli yanılmalara yol açabiliyor.

Burada açıklığa kavuşturulması gereken bir başka husus da şudur:

Nebi ana karnında Nebidir!

“Nübüvvet-i Tarifiyye” sahiplerindeki de **“vahiy”** hükmündedir!

Ancak şimdi burada, bir noktanın açıklığa kavuşturulması gerekir.

Diyelim ki kişi **“Nübüvvet-i Tarifiyye”** sahibidir... Fakat o görev yüklenmeden evvel, velâyeti hükmüyle yaşar. Görevle birlikte ondaki olay **“vahiy”** hükmüne dayanır. Fakat zâhiren **Nübüvvet** görevi açıklanmadığı için aldığına **ilham** denir. O, doğuşundan görev alışı anına kadar velâyeti hükmüyle yaşar, aldıkları ilhamdır. Görevinin başlamasından itibaren aldığıın şekli değişir. Fakat bu değişmeyi de ancak kendisi bilebilir. Başkası dışarıdan bunu bilemez. Çünkü dışarıdan ancak **“velâyet”** söz konusudur.

88

Ayrıca o mertebedeki bir kişiyi tanıyabilen de ancak yeryüzünde iki veya üç kişidir. O düzeydeki bir kişi zaten zamanın ya **“Gavsı”**, ya **“Kutbu Aktabı”** ya da **“İnsan-ı Kâmilî”**dir... Ve o düzeydeki bir kişiyi de ancak ya **“Gavs”** veya **“Kutbu Aktap”** bilebilir.

Alttakiler, üstlerindeki kendilerinden üstün bir Velî olduğunu bilir; ama hangi mertebede olduğunu bilemez! Ne olduğunu bilemeyeceği için de alışının ne yoldan, ne şekilde ve ne kadar olduğunu değerlendiremez...

Onu değerlendirmesi de asla mümkün değildir!

Bunu biz de ancak bu kadar anlatabiliriz! Çünkü bu, o mertebe ehline ait olan bir ilimdir.

“Vahiy” ile **“ilham”**ın önemine ve ağırlığına bir de şu yönüyle işaret edelim:

Mesela siz aklınızla, bazı bilgilere sahipsinizdir. Bu bilgileriniz gereği bir işin böyle olması gerektiğini bilebilirsiniz. Fakat sizin duygularınız ağır basar ve bilmenize rağmen bir türlü o şeyi yapamazsınız.

İşte bu, bir noktada aklın tasarrufunun zayıflığındandır.

“ilham”ın gücüne en güzel misal bildiğimiz rüyalarlardır. Gece bir rüya gördünüz... Ertesi sabah kalktığınızda hâliniz bambaşka olur!.. Ve o rüyanın tesiri altında, siz o güne kadar yapamadığınız bir işi kolaylıkla yapabilirsiniz... Size bunu yaptırtan, **“rüya”** dediğiniz **“ilham”**dır.. Yani, o şeyi hissediş sonucu. Bu hissediş size o işi kolaylaştırmıştır! İşte bu, **“ilham”**ın **“akla”** olan üstünlüğüdür!..

Normal şartlarda **“aklınızla”** bir gerçeği bilmenize rağmen; duygularınız ya da şartlanmalarınız ağır basarak, o şeyi size yaptırtmaz.. Ama o yapamadığınız şeyi gecenin çok kısa bir süresi içinde; 30-40 saniyelik bir sürede gördüğünüz şeyler yani aldığınız **ilham**, sizi kolaylıkla o işi başarır hâle getirir. İşte bu, bütün yaşamınız boyunca elde ettiğiniz bilgilere, yani **“aklınıza”** **“ilham”**ın galebe çalmasıdır.

İMAN ESASLARI “ÂMENTÜ”

90

“Âmentü”, bilindiği üzere, “İslâm Dini”nin bildirmiş olduğu iman edilmesi zorunlu esaslar bütünüdür.

- Âmentü “**B**”illahi ve

Melâiketihî ve

Kütübihî ve

Rasûlihî vel

Yevmil âhiri ve

Bil kaderi,

Hayrihi ve şerrihi min ALLÂHÛ Teâlâ vel

Ba’sü ba’del mevt...

Bundan sonra da şehâdet gelir:

“Eşhedü enlâ ilâhe İLLÂLLAH ve eşhedü enne Muhammeden Abduhu ve Rasûluhu.”

Burada hemen öncelikle şunu belirtelim ki, “**Âmentü**” sonradan formüle edilmiş bir inanç esasları listesidir.

Kur’ân-ı Kerîm’de “**Âmentü**” diye bir şey yoktur; tıpkı **Kurân**’da “**İslâmın beş şartı vardır**” hükmünün bulunmayışı gibi!..

İslâm’ın şartları bölümünde bu **beş şart** hususunu inceleyeceğimiz için, o konuyu yerine bırakıp, burada “**Âmentü**” ile ilgili hususa bir göz atalım...

“**ÂMENTÜ**”, Bakara Sûresinin 285. âyetindeki müminlerin iman ettiği hususlar açıklamasıyla, gene **Kur’ân-ı Kerîm**’deki “**müminlerin iman ettikleri hususlar**”, olarak belirtilen konuların bir formül şeklinde derlenmesidir!

91

Eğer karşınıza birisi çıkıp da,

- **Kurân**’da “**Âmentü**” yoktur, ben de “**Âmentü**”ye inanmıyorum!..

derse şaşırmayın... Zira, bugün böyle diyenler var!..

Ancak bilin ki, **Kur’ân-ı Kerîm**’de bütün olarak “**Âmentü**” diye bir şey olmamasına karşın; onun içinde belirtilen bütün hususlara iman etmemiz konusunda bizi uyarın ayrı ayrı âyetler mevcuttur ve buna dayanılarak “**Âmentü**” formülü oluşturulmuştur!

Mesela bazıları, “**Âmentü**”deki “**kadere iman**”ın **Kurân**’da olmadığını öne sürmektedirler; ki onların bu beyanlarının geçersiz olduğunu “**KADERE İMAN**” bölümünü okuduktan sonra siz de tasdik edeceksiniz...

İşte bu sebeptendir ki, “**Âmentü**” şeklinde formüle edilmiş “**inanç esaslarını**” gelin beraberce incelemeye başlayalım...

* * *

Önce şunu anlamaya çalışalım...

Niçin “Âmentü”..?

Bir şeye “**iman**” etmek için, **önce o iman edilecek şeyin ne olduğunu bilmek** gerekir.

Size; “**iman ediyor musun?**” diye bir soru sorulduğunda; “**Neye?**” diye sorarsınız. Bu “**neye**” sorusunun sorulmasındaki gaye; **iman** edilecek konu veya nesnenin ne olduğunu anlamaktır.

Zira insanın, anlamadığı bir şeye **iman** etmesi mümkün değildir! Şayet mânâsı bilinmeden **iman** ediliyorsa, bu “**lafta iman**”dır, “**fiili bir iman**” olmaz.

Gerçek mânâda “**iman**” edebilmek için, önce o “**iman edilecek şey**”in ne olduğunu bilmek gerekir!

Ne olduğunu bilmediğiniz bir şeye “**iman**” etmeniz mümkün değildir.

Bu sebeple **iman** edecek kişinin aklının başında olması, belli bir idrak derecesinde olması, sarhoş olmaması gibi şartlar aranır.

İman edilecek şeyin, önce ne olduğunun bilinmesi zorunludur!..

Önce, neye **iman** edilecek?

Bunun daha evvelinde ise şu soru var...

Neden “**iman**” etmek gerekli?

“**Âmentü**” diye bildiğimiz esaslara niçin **iman** etmek mecburiyetindeyiz?

Evet, konuya buradan girelim...

Neden **iman**; sorusunun cevabı şudur:

Bir insan yeryüzünde kendisini şu bedenle tanımaya başlar...

Küçük yaştan itibaren kişi, yetiştiği çevre hangi inançlar, değer yargıları, şartlanmalara -ki bu şartlanmalar kelimesi âdet, örf, anane gibi kelimelerin işaret ettiği anlamları da içine alır- bağlı ise, o da onlara bağlanarak büyümeye başlar...

Dolayısıyla, kişi kendisini sadece madde bedenden ibaret kabul eder ve madde bedeninin yok olmasıyla birlikte de **ölüp yok olacak** sanır!..

93

Çünkü çevreden gelen ve beynine yüklenen veriler bu yoldadır...

Bu bedenle doğar, büyür, yer, içer, çiftleşir, uyur, ürer ve böylece ömrünü geçirir!..

Eğer düşünce dünyasında “**Âmentü**” diye özetle bahsettiğimiz “**iman**” edilecek esaslar konusu yer almıyorsa; bu kişi kendisini madde beden olarak kabul eder ve böylesine bir yaşamın sonunda da toprak olup, yok olacağı düşüncesini taşır.

Kendini bu beden kabul edip, sadece bedene dönük istekler ve zevklerle ömrünü tüketmesi sonucunda da, ölüm denen olayı yaşar ve diri diri, şuurlu, akli başında olarak toprağa gömülür!

Hâlbuki karşımıza gelen son Nebi-Rasûl **Hz. Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm), bizleri şu mânâya gelen bir ifadeyle şöyle uyarıyor:

“Siz Şu anda madde bedenle yaşamanıza rağmen, belli bir sũre sonra ۆlũm denen olayı tadarak, madde beden boyutu ۆtesinde, yeni bir bedenle bedenlenmek suretiyle, bā’s olarak yaşamınıza devam edeceksiniz.

Yani ۆlũm bir son değil, yeni bir yaşam boyutuna geçiş kapısıdır.

Bũtũn Nebi ve Rasũller insanları bu madde ۆtesi yaşam boyutu hakkında uyardımlardır... Kutsal Kitaplar hep, bu yaşama ancak dũnyada iken hazırlanılabileceğini duyurmuşlar ve hazırlanma biçimlerini ۆđretmiřlerdir...

Sizin yaşadığınız bu madde boyutunun ۆtesinde, madde ۆtesi ۆlem vardır ve bu ۆlemlerin canlı tũrleri olan “MELEK”ler ve “CİN”ler mevcuttur...

94

Varlığı yۆneten Mutlak Zāt’ın takdiri esastır!.. Hayrın ve şerrin tek kaynağı “O”dur!..

Öyle ise bu gerçekleri fark edin ve yaşamınıza ona gۆre yۆn verin ki, sonuça pişman olmayasınız!..

Bunları anlayıp idrak etmek suretiyle, “BEN” kelimesiyle kastettiğiniz varlığınızın ne olduğunu, geleceğinizin ne olduğunu, nelerle karşılaşacağınızı, ne gibi ۆzelliklere sahip olduğunuzu bilip anlamak ۆzere benim size bildirdiğim hususlara İ M A N edin ki, bۆylece sonsuz hayata hazırlanabilesiniz.“

Evet, “Āmentũ” bu anlatılanların kısaca formũle edilmiş şekli ve bizim de bu anlatılanlara **iman** ederek, ona gۆre yaşamımıza yۆn vermemiz isteniyor...

Bu sebepledir ki, bizim “Āmentũ”ye **iman** etmemizin tabii sonucu olarak ortaya çıkan sonsuz yaşam tarzını anlayıp

kabullenmemiz; tasdik etmemiz ve bu tasdik ettiğimiz yaşam tarzına göre de kendimize bir rota çizmeme gereği ortaya çıkmaktadır!..

Ya da kabullenmeyerek, bildirilenlere **iman** etmeyerek, tamamen çevre şartlanmalarının ve bedenî istek ve arzuların bizi güttüğü bir biçimde dünyayı yaşamaya devam ederiz.

* * *

Şimdi bir de şu hususa dikkat edelim...

“HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU” isimli kitabımızda bahsettiğimiz üzere, Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm)’a ilk gelen emir **“OKU”** idi.

95

Hz. Rasûlullah **“OKU”** dediği zaman **“NEYİ OKUYAYIM?”** diye sormadı **Cebrâil** isimli **vahiy** meleğine...

Eğer **Cebrâil**'in **“OKU”** diye işaret ettiği şeyi, **Hz. Muhammed** o anda anlamasaydı, **“NEYİ OKUYAYIM?”** diye soracaktı.

Fakat **“NEYİ OKUYAYIM?”** diye sormadı!

O ana kadar **Kur’ân** henüz nâzil olmamış; herhangi bir vahiy de yok! Fakat buna rağmen **Hz. Rasûlullah** neyi okuması gerektiğini biliyordu... Çünkü zaten bunun arayışı içindeydi...

Hıra tepesindeki mağaraya çekilmiş ve **“OKU”**ması gereken şeyi **“OKU”**manın yollarını araştırırken, **Cebrâil** ilk vahyi ve ilk vahiy kelimesini kendisine ulaştırıyordu.

“OKU”!..

Hz. Rasûlullah'ın cevabı :

“BEN OKUYANLARDAN DEĞİLİM.”

“Senin ‘**OKU**’ diye işaret ettiğin şeyin ne olduğunu ben biliyorum... Biliyorum ki, bu yüzden ben sana ‘**NEYİ OKUYAYIM?**’ diye sormuyorum... Ancak henüz ben, onu ‘**OKU**’yanlardan değilim, **OKU**’yamıyorum”, anlamını taşıyordu.

İşte henüz onu **OKU**’yamaması dolayısıyla, **ilk gelen vahye iman** durumunda oluyor **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm).

Şimdi!..

Neyi okuması isteniyordu ve bu kelime ile işaret edilen şey neydi?

Hiç o ana kadar **Kurân**’dan bir âyet nâzil olmadığına göre **“OKU”** dendiğinde istenen neydi?

96

Biz bu konuyu geniş bir biçimde **“HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** isimli kitabımızda izah etmeye çalıştık. Bu nedenle bu konuya burada daha fazla girmiyoruz.

Ancak burada ifade etmek istediğimiz şey; **Hz. Rasûlullah**’ın henüz okumamış olması, okumayı dilemesi ve bu hâl içinde iken kendisine gelen, bildirilen hükümlere **“iman”** etmesi...

Nitekim daha sonra gelen **Bakara** sûresinin son âyetlerinde

“Amener Rasûlu Bima ünzile ileyhi min Rabbihi..”

denerek bu hususa işaret ediliyor.

“AMENER RASÛL” - Rasûl de (Hz. Muhammed) **iman** etti...

“BİMA ÜNZİLE İLEYH” - Kendisine inzâl olunana!..

Nereden inzâl olunana?..

“MİN RABBİHİ” - “Rabbinden”!

Şimdi burada bir incelik noktası var!

Rasûl de iman etti; yani **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm) iman etti. Kendisine **“Rabbîn”**den inzâl olunana!

“Ünzile ileyihi min ALLÂHİ” demiyor... **“ALLÂH’tan nâzil olana”** demiyor... İşte bu âyetin incelik noktası burasıdır!..

“Bima ünzile ileyihi min Rabbihi”... “Kendi özünü hakikatini oluşturan Rabbîn’den inzâl olana” diyor...

Yani, **Kur’ân**, Cebrâil aracılığıyla, şayet tâbiri câiz ise, **dıştan** vahyolduğu gibi; **“BİMA ÜNZİLE”** uyarısındaki **“B”** sırrı itibarıyla da, **inzâlin Zât’ından gelen bir boyutsal derinlik ihtiva ettiği** bize fark ettirmek istenmektedir burada!..

97

Bu açıdan değerlendirebilirsek âyeti, anlayabildiğimiz kadarıyla anlamı şöyle olur:

“RASÛL, ÖZÜNÜ OLUŞTURAN RABBİNDEN İNZÂL OLANA İMAN ETTİ.”

Nitekim burada **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm)’ın bir açıklamasına değinelim:

-“Bana Kur’ân bir defada nâzil oldu”!..

Buradaki **“inzâl”**, yaratılışındaki fitratına verilen bir programlamadır, anladığımız kadarıyla...

Nitekim **Nahl Sûresi 68.** âyetinde de bu hususa şöyle işaret edilmektedir:

“RABBİN BALARISINA VAHYETTİ Kİ...”

Demek oluyor ki, **“VAHİY”** varlığın özünden, Zât’ından gelen bir şekilde nâzil oluyor ki, o varlığın Zât’ı da Âlemlerin Rabbi olan Rabb-ül âlemîndir!..

“B” sırrına ileride değineceğiz yine...

Yani, **“Hakikati olan Rabbin'den nâzil olmaktadır Kur’ân”** ki onun **Rabbi** de **RABB-ÜL ÂLEMÎN**dir.

Ve **Cebrâil** (aleyhisselâm), **Rabb-ül Âlemîn**'den aldığı vahyi **Hz. Rasûlullah**'a ulaştırmış oluyor. Bunun geniş izahını, neden böyle olduğunu **“İNSAN VE SIRLARI”** isimli kitabımızın **“Rab Rubûbiyet; ALLÂH ULûhiyet”** kavramlarını içeren bölümünde açıklamıştık. Arzu edenler kitabımızın ilgili bölümünden bu konuyu tetkik edebilirler.

Şimdi, **Rasûlullah** (aleyhisselâm)'ın bildirdiği biçimde, biz de **iman** etmek mecburiyetindeyiz...

Neye?..

Önce **“Âmentü Billahi”** diyeceğiz...

1.sırada **“Âmentü billahi”**...

2.sırada **“ve melâiketihî”**...

3.sırada **“ve kütübihî”**...

4.sırada geliyor **“ve rasûlihî”**...

Neden dördüncü sırada geliyor... **“Âmentü billahi ve rasûlihî”** demiyor da; **“Âmentü billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rasûlihî”** diyor... **“Rasûllere iman”** dördüncü sırada geliyor?

Bunun üstünde durmak gerek!..

Ondan sonra da **“vel yevmil âhir”**... **“Âhirete”** veya **“âhîret gününe”** veya **“âhir güne” İMAN!**..

Buradaki her değişik okuyuş, değişik anlamlar ortaya çıkaracaktır...

“**Ve bil kaderi**” ifadesini, “**kadere iman**” diye çevirmek anlayışımıza göre yanlış ve yetersizdir!..

“**Ve hayrın ve şerrin ALLÂH’tan olduğuna**”...

“**vel bâ’sü ba’del MEVT**” ... **Mevtin** akabinde yeni bir bedenle var olmaya...

İşte bütün bunlara “**iman**” ettikten sonra, bu **iman** edilen hususlarda kişi **bilincinde tatmine ererse**, o zaman “**kelime-i şehâdeti**” ifade edebilecek “**Âmentü**”ye ilâveten.

Diyecek ki:

“**Eşhedü**”; “**Şehâdet ederim ki...**”..

Bu şehâdetinin neye olduğuna açıklık getirecek...

“**Tanrı ve tanrılık kavramı söz konusu olmayıp, sadece ALLÂH mevcuttur**”!..

Ve ayrıca **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm) Efendimizin “**ALLÂH**”ın “**Abd**”ı ve “**Rasûl**”ü olduğuna da şehâdet edecek!..

Ancak burada dikkat edilmesi gerekli olan husus şu:

“**Şehâdet ederim**” diyorsun.

Şahitlik, gördüğün şeye edilir!.. Eğer görmediğin şeye şahitlik yapıyorsan, bu “**yalancı şahitlik**” olur.

Onun için şehâdette, “**şahit olmak**” vardır; olaya şahit olmak!

Ya da, “**duyduğuma göre**” diyeceksin!..

Ya **şahit olacaksın** o işin öyle olduğuna veyahut “**ben bu işe şahit değilim ama, böyle olduğumu duydum**”, diyeceksin... Böyle demek zorundasın!

Bugün mahkemeye gidip de görmediğin bir şeye şahitlik etmeye kalktığın takdirde, hâkim sana, **“gördün mü bu işi”** diyecek; sen de **“hayır görmedim”** diyeceksin!

“Peki neyin şahidisin sen?”

“Duyduğuma şahidim... Böyle olduğunu duydum!..”

“Şahit misin, gördün mü?”

“Hayır görmedim!..”

“O zaman sen şahit değilsin arkadaş!..” derler adama...

Öyle ise **“eşhedü”** yani **“şahidim ki”** derken bir düşünmek gerekir!..

Gerçekten **“şahit”** miyiz; yoksa **“laf olsun”** diye mi **“şahidim”** diyoruz?.. Neye, nasıl şahidiz?..

* * *

10

ÂMENTÜ “BİLLAHİ”

Şimdi biz başlayalım “Âmentü Billahi”den ...

102

“Âmentü”; “iman ettim” ...

Neye?.. “Billahi”!

Burada dikkat edersek “ALLÂH” kelimesinin başına gelen bir “B” harfi var.

“Billahi” diyoruz... Bu “Billahi”yi, baştaki “B” harfinin anlamını göz önüne almadan sadece, “ALLÂH’a iman ettim”, diye anlamak ve öylece kabullenmek son derece yetersizdir.

Bu **İslâmiyeti** ve **Hz. Rasûlullah** Efendimizin getirdiklerini, gök tanrıya tapanların anlayışı seviyesine düşürmeye yol açar!

Hz. Muhammed Mustafa'nın getirdiği “**Vahdet**” anlayışı, “**TEKlik kavramı**”; “**Billahi**”nin başındaki “B” harfinin anlamı dikkate alınmazsa, tamamıyla örtülür ve neticede **İslâm’ın**, **Kurân’ın** vurgulamak istediği “ALLÂH” kavramı, ilkel insanların “**gök tanrı**” anlayışına dönüştürülmüş olur!

Buradaki “B” harfinin sırrı nedir ve başına geldiği kelimenin anlamını ne şekilde sokar?..

Bu konuda, Türkiye Cumhuriyeti'nin en değerli ve bilgili yorumcusu olan **Elmalılı Hamdi Yazır**'ın "**Hak Dini Kur'ân Dili**" isimli tefsirinin 1.cildinin 42. sayfasında bir izah var...

Diyor ki :

"Bu sayededir ki, biz İsmullah ile visal peydah ediyoruz. Yani "B" harfi ile. Bütün vücudun ve terakkiyat-ı vücud'un mebdei evveli ve matlubu mutlakı olan ALLÂH-ı Rahman-ı Rahim'in ismini kalbimizde niyet ettiğimiz ve henüz vücudunu görmediğimiz irâdi fiilimize rapt ederek lafz-ı veciz, mânâsı cihan şümul bir kelâmı belîğ söyleyebilmemize vesile olan ancak bu "B" harfidir.

103

Biz işimizde ne kadar fâili muhtar olursak olalım, ef'alimizin illeti taammesi olmadığımız muhakkaktır. Çünkü bizim iradelerimiz, vücut silsilesinin kat'i bir haddi evveli değil, onun cereyanı içinde bir lahzai tahavvüldür."

Bundan sonra devam ediyor ve diyor ki:

"Eazımı müfessirin (Yorumcuların en büyük ve bilgilileri) **diyorlar ki:**

'Ba'nın buradaki mânâyı ilsakı ya mûlabest ve musahabet veya istianedir. Yani şuurumuzda hâsıl olacak olan nisbet; "ALLÂH, rahmanı rahim" ismine bir mûlabest ve maiyyet hissi veyahut "ALLÂH" isminin veya rahman, rahim sıfatlarının müsemma ve medlullerine nazaran rahmeti ilâhîyyeden istimdat ve istiane hissidir.

Bu teville göre **"B"** harfini mûlabese anlamına alarak açıklanırsa bismelenin meâli :

ALLÂHi Rahmanı Rahîm namına demek olur.

Yani “B” harfi mülabese anlamına alındığı zaman,

- Ben bunu onun namına, ona hilâfeten, onu temsilen, onun bir aleti olarak yapıyorum. Bu iş, hakikatte benim veya başkasının değil, ancak “O”nundur!..

demek olur.

Bu da Vahdeti Vücut mülâhazasına raci bir fenâfillah hâlidir ki ancak risâlet, vilâyet, hâkimiyet, tasarruf gibi makamatı mahsusada cari olur...”

Şimdi bunu özetlemek ve günümüz diliyle açıklamak gerekirse...

“Âmentü billahi” dediği zaman, “B”nin buradaki işaretinin “ALLÂH” isminin anlamını gerçek ve mutlak mânâsıyla anladıktan sonra; kendinin, “ben” dediğin şeyin, “O”nun dışında, ayrı bir varlık olarak var olmayıp; “ALLÂH” varlığı ile kaim ve var olan bir yapı olduğuna “İMAN” etmek anlamında olduğu anlaşılır.

Yani, “Âmentü”, “iman ettim”;

“Billahi”, mutlak ve gerçek anlamda “ALLÂH”ın varlığına; benim kendi varlığımın da, “O”nun varlığı, vücudu ile kaim olduğuna; tüm varlığımın, tüm boyutlarıyla, sadece “O”nun Esmâ’sıyla mevcut olduğuna; “O”nun varlığı dışında hiçbir varlık ve özelliğimin olmadığına “iman ediyorum”, demektir bu.

İşte burada önemli olan husus, Kur’ân dilinde ve Hz. Muhammed (aleyhisselâm)’ın açıklamasında ötenizdeki bir “TANRI”ya iman değil; varlığının her zerresindeki; tüm boyutlarınızı meydana getiren “ALLÂH”a iman üzerinde durulmasıdır.

Nitekim Hz. Âli'ye atfedilen, “Kurân'ın sırrı Fâtiha'da; Fâtiha'nın sırrı Besmele'de; Besmele'nin sırrı da B harfindedir” şeklindeki uyarı da bu yukarıda açıklamaya çalıştığımız hakikate dayanmaktadır!..

İşte yine bu yüzdendir ki, “İMAN ETMİŞLERE” hitap edilerek “İMAN EDİN!” denmektedir Nisa Sûresi 136. âyetinde...

“YA EYYÜHELLEZİYNE AMENU, ÂMİNÜ BİLLAHİ...”

“EY İMAN ETMİŞLER, İMAN EDİNİZ ‘B’NİN işaret ettiği ANLAM KAPSAMIYLA ALLÂH’A...”

Öte yandan “İMAN ETTİM” dedikleri hâlde “İMAN ETMEMİŞ OLANLAR” da vurgulanmaktadır Bakara sûresinin 8. âyetinde...

Şimdi bu anlayışla aşağıda nakledeceğim âyeti anlamaya çalışalım:

“Ve minen nasi men yekulu AMENNA BİLLAHİ ve BİLİYEVİM’İL ÂHİRİ; Ve mahüm BİMÜ’MİNİN” (Bakara:8)

“İNSANLARDAN BİR KISMI, ‘B’NİN SIR ANLAMIMLA ALLÂH’A VE GELECEĞİMİZE İMAN ETTİK, DERLER; AMA bunun bilincinde olarak İMAN ETMEMİŞLERDİR!..”

“B” harfinin mânâsının bilincinde olmadan; “ALLÂH” kavramının mânâsını hakkıyla idrak etmeden “İMAN ETTİK” diyenlerin, gerçekte “İMAN ETMEMİŞ OLDUKLARINI”, gördüğümüz gibi bu âyet çok açık bir tarzda vurgulamaktadır!

“Bilyevm’il âhiri”de ise “ALLÂH’A RÜCU” sırrına işaret vardır; ki bu dahi anlaşamadığı için, elbette ki buna da hakkıyla “İMAN EDİLMEMİŞTİR”!..

Evet, “**B**” sırrına iman etmeyenler böyle!.. Ya “**İMAN EDENLERE**” ne var?..

“Feemmelleziyne amenu BİLLAHİ va’tesamu Bihi fesyudhıluhum fiy rahmetin minhü ve fadlin ve yehdiyhim ileyhi sıratan mustakıyma” (Nisâ:175)

“**B**’nin sır anlamıyla ALLÂH’A İMAN EDENLERİ VE BU İMAN GEREĞİNİ YAŞAYANLARI, ALLÂH ZÂTÎ RAHMET VE FAZİLETİNE ERDİRİR VE SIRAT-I MÜSTAKİME HİDÂYET EDER.”

Evet, ilk aşamada insanlar, putlardan, yıldızlardan yani belli bir kapasite ya da kapsamı olan *ötedeki* “tanrı” kavramından kurtarılıp, tek müessir güç olarak “ALLÂH”a yöneltilirken...

Daha sonraki aşamada, tüm varlığı ve dolayısıyla da “İNSAN”ı kendi varlığından meydana getiren; bununla beraber de, o birimlerdeki mânâlarla kayıtlanmaktan münezzehtir yani beri olan “ALLÂH” kavramı insanlara idrak ettirilmek isteniyordu!

Birinci basamak... ÖTEDEKİ TANRI...

İkinci basamak... ÖTEDEKİ TANRI...

Son idrak... SADECE “ALLÂH”!..

İşte akıl, anlayış sahibi istidatlı müminlere, Kur’ân-ı Kerîm’de yapılan bu hitap, aynı zamanda tasavvufun yani “VAHDET” anlayış ve yaşamının tavsıyesi mahiyetindeydi...

Ancak bu sahada yapılan çalışmalar sonucudur ki, insan, vehmî benlikten yani nefsten kurtulup; “ÖTEDEKİ TEK TANRI” anlayışından terakki edip, her şeyin aslı, hakikati, ZÂTÎ olan “ALLÂH” idrakına erişebilir!

Ve takdirinde varsa, bunun doğal sonuçlarını da yaşar!..

Buna erene diyebileceğimiz, “ALLÂH hazmını versin” olacaktır!..

* * *

11

“B” SIRRIYLA ANLAYIŞ

108

Söz buraya gelmişken, isterseniz, almış olduğumuz bu “B” harfi sırrıyla bazı âyetleri değerlendirmeye çalışalım:

“VAllâhu muhiytun Bilkâfiriyn” (Bakara:19)

“GERÇEĞİ ÖRTENLERİN HAKİKATİ OLARAK ALLÂH ONLARI KAPSAMAKTADIR.”

* * *

“VAllâhu Biküllî şeyin alim” (Bakara:282)

“ALLÂH ŞEYLERİN KENDİSİNDE OLARAK HER ŞEYİ BİLİR.”

* * *

“VAllâhu basiyrun Bima ya’melun” (Bakara:96)

“ALLÂH ONLARIN YAPTIKLARININ MEYDANA GETİRİCİSİ OLARAK YAPTIKLARINI BİLMEKTEDİR.”

* * *

“İnnAllâhe Binnasi leraufur rahiyem” (Hac:65)

**“ŞÜPHE SİZ Kİ ALLÂH İNSANLARIN HAKİKATİ OLARAK
(insanlardan) RAÛF VE RAHİMDİR.”**

* * *

“Vallâhu a’lemu Bima yektumun” (Âl-i İmrân:167)

**“ALLÂH ONLARIN GİZLEMEKTE OLDUKLARININ HAKİKATİ VE
ASLI OLARAK GİZLEDİKLERİ NİYETLERİNİ BİLİR.”**

* * *

“Vallâhu raufun Bil ibad” (Âl-i İmrân:30)

**“ALLÂH KULLARININ VARLIĞINDA OLARAK ONLARA
RAÛF’TUR (çok merhamet etmektedir).”**

109

* * *

**“Vema tef’alu min hayrin feinnAllâhe Bihi aliyim”
(Bakara:215)**

**“NE İYİLİK YAPARSANIZ, KESİNLİKLE ALLÂH ONUN HAKİKATİ
OLARAK YAPTIĞINIZI BİLİR.”**

* * *

“Vallâhu Bima ta’melune habiyir” (Âl-i İmrân:180)

**“ALLÂH YAPTIKLARINIZIN HAKİKATİ VE OLUŞTURUCUSU
OLARAK YAPTIKLARINIZDAN HABERDARDIR.”**

* * *

**“Vema tunfiku min hayrin feinnAllâhe Bihi aliyim”
(Bakara:273)**

**“İYİLİK OLARAK NE BAĞIŞLARSANIZ, GERÇEKTEN ALLÂH
ONUN HAKİKATİ OLARAK ONU BİLİR.”**

* * *

“İnnAllâhe aliymun Bil müfsidiyn” (Â-i İmrân:63)

“ŞÜPHESİZ Kİ ALLÂH MÜFSİDLERİN ASLI VE HAKİKATİ OLARAK ONLARI BİLİR.”

* * *

“VAllâhu aliymun Bilmuttakiyn” (Â-i İmrân:115)

“ALAH KORUNANLARIN VARLIĞI VE HAKİKATİ OLARAK KORUNANLARI BİLİR.”

* * *

“İnnAllâhe aliymun Bizatissudur” (Â-i İmrân:119/154)

“ŞÜPHESİZ Kİ ALLÂH KALPLERİNİN ZÂTİ OLARAK İÇİNİZDEKİNİ BİLİR.”

* * *

“İnnAllâhe Bima ya’melune muhit” (Â-i İmrân:120)

“ŞÜPHESİZ Kİ ALLÂH, YAPTIKLARININ HAKİKATİ OLARAK YAPTIKLARINI İHÂTA ETMİŞTİR.”

* * *

“...Ve ci’na Bike ala haulâi şehiydan” (Nisâ:41)

“SEN OLARAK ONLARIN ÜZERİNE ŞAHİDİZ.”

* * *

“Seyecizhim Bima kanu yefterun” (En’âm:138)

“İFTİRALARININ VARLIĞIYLA ALLÂH ONLARI SONUÇLARINA KATLANDIRIR.”

* * *

“Ve mimmen halekna ümmetün yehdune Bilhakkı ve Bihi ya’dilun” (A’râf:181)

“YARATTIKLARIMIZDAN HAK OLARAK HİDÂYETİ BULAN VE HAK OLARAK ÂDİL DAVRANAN BİR ÜMMET DAİMA VARDIR.”

* * *

“Katiluhum yuazzibihumullahu Bieydiykom” (Tevbe:14)

“ONLARLA MUKATELE YAPIN Kİ, ALLÂH ELLERİNİZ OLARAK ONLARA AZAP VERSİN.”

111

* * *

“İnne rabbiy Bikeydihinne aliyım” (Yusuf:50)

“ŞÜPHESİZ Kİ BENİM RABBİM, O KADINLARIN HİLESİNİN HAKİKATİ OLARAK, ONLARIN HİLESİNİ BİLİR.”

* * *

“Ve Binnecmi hüm yehtedun” (Nahl:16)

“YILDIZ İLE HİDÂYETE ERERLER.”

* * *

“İnnAllâhe habiyrun Bima yasneun” (Nûr:30)

“ŞÜPHESİZ Kİ ALLÂH, ONLARIN YAPTIKLARININ HAKİKATİ OLARAK ONLARIN YAPTIKLARINDAN HABERDARDIR; YAPTIKLARINI BİLİR.”

* * *

“İnnAllâhe aliymun Bima yef’alun” (Yunus:36)

“ALLÂH ONLARIN FİİLLERİNİN HAKİKATİ OLARAK, ONLARIN TÛM FİİLLERİNİ BİLİR.”

* * *

“Ve kefa Bih Bizunubi ibadihi habiyran” (Furkan:58)

“ZENBLERİNİN VARLIĞI OLMASI YETERLİDİR ONLARIN GÛNAHLARINDAN HABERLİ OLMASI İÇİN.”

* * *

“ELA innehu Biküllî şey'in muhiyt” (Fussilet:54)

“DİKKAT ET, KESİNLİKLE O, ŞEYİN TÛMÜ OLARAK HER ŞEYİ KAPSAMAKTADIR.”

* * *

“İn yeşe' yüzhikum ve ye'ti Bihalkın cediyd” (Fâtır:16)

ALLÂH DİLERSE SİZİ YOK EDER VE YENİ BİR YARATIŞLA AÇIĞA ÇIKAR.”

* * *

“Ve huve Biküllî halkın aliym” (Yâsîn:79)

“O YARATILMIŞLARIN TÛMÜNDE VAROLDUĞUNDAN YARATILMIŞLARINI BİLİR.”

* * *

“İnna zeyyennes semaed dünya Biziynetil kevakib” (Saffat:6)

GERÇEKTEN BİZ DÜNYA SEMÂSINI DEĞERLİ NESNELER OLAN YILDIZLARLA DONATTIK.”

* * *

“İsteiynu Billahi” (A’râf:128)

“YARDIMI, VARLIĞINIZDAKI ULÛHİYET MERTEBESİNDEN ALIN.”

Bu âyetlere bir de bu anlamlar yönünden bakarsak acaba bize ne gibi kapılar açılır?.. İsterseniz bunları da bir düşünelim...

* * *

Evet, bunları kavrayabildiysek, şimdi bu anlayışla fark etmeye çalışalım...

113

Hiçbir yerde **“ilâh”**a imandan söz edilmemektedir; çünkü **“ALLÂH”**, **“TANRI”** değildir!

“Senin ilâhın ALLÂH’tır” sözünün mânâsı **“ALLÂH ilâhtır”** demek değildir!.. Bu belki, **“Senin ilâh-Tanrı bildiğin, sandığın varlık gerçekte ALLÂH’tır; ki O Tanrı olmaktan münezzehtir”** anlamına alınabilir...

Bunun izahını geniş olarak **“HZ. MUHAMMED’İN AÇIKLADIĞI ALLÂH”** isimli kitabımızda yaptık. Arzu edenler bu hususu oradan tetkik edebilirler...

Evet, **“ALLÂH”**a iman derken, **“ALLÂH”**ı en asgari sınırı ile **“İhlâs”** sûresinde belirtilen biçimde anlamak gerekir.

Şayet **“ALLÂH”**ın **“AHAD”** olduğunu akıldan çıkarırsak veya **“ALLÂH”**ın **“AHAD”** olduğunun mânâsını anlamadıysak; **“ALLÂH”**ın **“doğurulmamış ve doğurmamış olduğunun”** mânâsını fark edemediysek, çözemediysek, idrak edemediysek; bu takdirde biz, **“ALLÂH’a inanıyorum”** deriz; ama yine de **“Âmentü billahi”** dememiş oluruz!.. Lafını etmiş,

dille söylemiş oluruz; fakat, anlayış olarak bu kavramdan mahrumuzdur...

İşte bu durumdakilerin hâlini açıklayan âyet de şudur:

“İNSANLARDAN BİR KISMI “B”NİN ANLAMIYLA ALLÂH’A VE GELECEĞİMİZE İMAN ETTİK DERLER; AMA BUNUN BİLİNCİNDE OLARAK İMAN ETMEMİŞLERDİR.” (Bakara:8)

Çünkü...

ihlâs sûresinde, **“ALLÂH”**ın **“Ahad”** yani bölünmez, parçalanmaz, cüzlerden meydana gelmemiş, parçalardan oluşmamış; **sonsuz sınırsız TEK** olduğu...

Ve de **“Samed”** olarak, O’na herhangi bir şeyin girmesinin, ya da O’ndan her hangi bir şeyin çıkmasının mümkün olmadığı, anlaşılabilirdiği zaman...

Ve yine **“O”**ndan meydana gelmiş ikinci bir varlığın var olmadığı; ayrıca **“O”**nun başka varlıktan meydana gelmesinin söz konusu olmadığı fark edildiğinde ve bunun anlamı kavranıldığında, zaten otomatik olarak bizim **“ben”** dediğimiz varlık, hiç **“var”** olmamış olarak **“yok”** olur!

Ya da çok basite indirgeyerek açıklayalım... **“ALLÂH”**ın **“SİNİRSİZ”** varlığına **İMAN EDİLDİĞİ ZAMAN!**.. Yani, **“SİNİRSİZ”** varlığı dolayısıyla hiçbir boyutta **“O”**nun yanı sıra ikinci bir varlığın mevcudiyetinden söz edilemeyeceği kavrandığı zaman... Görülecektir ki **“sen (ben)”** zaten hiç **“var”** olmamışsın... **“Yok”**sun!.. **“YOK”** mayasından oluşmuş bir **“yok”** olarak mevcudsun; ki gerçekte tüm varlık sadece **“O”**dur!

Var olmamış bir şey nasıl **“yok”** olur?..

Var olmayan bir şey, gerçekte, ancak beş duyunun oluşturduğu zanda “**var**” kabul edilir; o zanda “**var**” kabul edilen “**benlik**”, idrak oluşunca da “**yok**” olur demektir! Yoksa, gerçekten “**var**” olan hiçbir şey “**yok**” olmaz!..

Çünkü her şeyin varlığı, “**ALLÂH**” varlığıyla mevcuttur!.. Ki, o şeyin mutlak mânâda “**yok**” olması demek, sonuçta ALLÂH varlığının “**yok**” olması demek olur...

Evet şimdi biz yine ana konumuza dönelim.

“**ALLÂH**”a iman, işte böylesine “**ALLÂH**”ın “**TEK**”liğine iman ile birlikte, bu imanın getirisi olarak, **kendi varlığının, Hakk’ın varlığı dışında var olmadığını idrak etmek** suretiyle meydana gelir.

115

Eğer kendi varlığının “**var**” olmadığını anlarsan, işte o zaman dersin ki: “**Âmentü Billahi**”...

Ben, “**ALLÂH**”ın varlığına, “**O**”nun varlığı ile kaim ve mevcut bir varlık olarak **iman** ediyorum.

Bu konuda bakınız, tahkiki imanın neye olması icap ettiğini **Hamdi Yazır** ünlü tefsirinde nasıl anlatıyor:

“İslâm’da emrolunan umumi mevzuu iman “**Lâ ilâhe illâllah**” tevhidi, yani Tevhidi Ulûhiyettir. “**La mevcûda illâllah**” diye ifade edilen Tevhidi Vücut değildir... Bu olsa olsa, tariki **marifette** kat’ı merahil (aşama yapmış) **etmiş havass** için mevzuu bahs olabilir...

Ve bizim nazarımızda, tevhidi vücut alelîtlak münker değil, belki keşfen müsbettir!

Lâkin “**Allâh’tan başka mevcut yoktur**” demekle, “**her mevcut Allâh’tır**” demek arasında pek büyük fark vardır...

Evvelkisi, “tevhidi mahz”(sırf tevhid) olabilir; lâkin ikincisi şirki mahzdır (sırf şirk)...

“Allâh’tan başka mevcut yoktur” denildiği zaman, mâsivâya isnad edilen vücudun hakiki olmayıp, hayali, vehmî, şuurda yansıyan bir emri zıllî olduğu; ve vücudu hakikinın ancak ALLÂH’a muhtas bulunduğu ikrar ve âlemin bizâtihi ve lizâtihi vücudu hakikisi nefyedilmiş olur ki, bu vahdeti vücuddur...

Çünkü, keşfen sâbit olduğu üzere, biz âlem namına ne biliyorsak, hepsi mahsusatımız, hayalimiz, suveri zihniye ve intibaatı ruhiyemizden (ruhen hissedişimiz) ibarettir... Bunları ayan tasavvur etmemiz, ve bil’izafe hak diyebilmemiz, Zâtında Vâhidi Ekmel olan Hak mefhumunun ezelen ve ebeden tahakkukunu tasdik sayesinde mümkün olabilir ki, bunu fâtihadâ izah etmiştik...

116

Binaenaleyh, “vahdeti vücud” tevhidi vücudisi, eşbahı âlemin zıllı ve hayali olduğunu görmek ve onları silip maverasındaki Hakkı Vâhidin vücuduna iman eylemek ile mümkün olur!.” (c:1, s:576)

Evet, marifete erer, gerçeği fark edersen; “ALLÂH”ın varlığı ile mevcut ve kaîm bir varlık olduğuna iman edersen; ki bundan sonra da artık sende “bireysel benlik, kendini bir birim olarak kabul etme” kavramlarının olmaması gerekir.

Ama gene de bu birimsellik kavramı sende olur mu, olur!..

Niye olur?..

“ALLÂH” öyle dilediği için olur!

Çünkü onun dilediğine ve yaptığı işlere karışacak onun dışında ikinci bir varlık söz konusu değildir.

Bu hususta akla gelen bazı âyet meâlleri var:

“ALLÂH DİLEDİĞİNİ HALK EDER.” “Yahluku ma yeşa” (Sura:49)

“ALLÂH MURAD ETTİĞİNİ YAPAR.” “Yef’alü ma yürid.” (Âl-i İmrân:253)

“O’NA YAPTIĞINDAN SUAL SORULMAZ.” “La yüs’elu amma yef’alu” (Enbiya:23)

Şimdi burada bir ince nokta daha var... **“ALLÂH”**a yaptığından sual sorulamaz; demiyor! Yani, sorulabilir ama sorulmaz, sorabilirsiniz ama sormayın gibisine değil..

117

Yaptığından sual sorulmaz, yani sual sorulması imkân dışıdır, olanaksızdır! Niye olanaksızdır?..

Çünkü **“ALLÂH”** dışında ikinci bir varlık yoktur ki, sual sorsun! Dolayısıyla **“ALLÂH”**a yaptığından sual sorulmaz!

Gelelim ikinci **iman edilecek** hususa...

* * *

12

“VE MELÂİKETİHİ” ... MELEKLERİNE...

118

Şimdi dikkat edelim...

“**Âmentü**” iman ettim, “**ve**” sözü ile “**meleklerine**” bağlanıyor!

Meleklerine iman, “**ALLÂH’a iman**”ın hemen akabinde ikinci sırada geliyor.

Niçin **meleklerle iman** bu derece önemli?

Niçin **Kitaba ve Rasûle imandan** önce geliyor sıralamada?..

Nitekim “Amener Rasûlu” diye bildiğimiz **Bakara** sûresinin sonundaki âyetlerde de:

“Küllün amene billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusûlih...”

diye bu sıralamayı bildiriyor!..

Meleklerle iman nedir, nasıldır ve niçindir?

Bu konuyu “**RUH İNSAN CİN**” isimli kitabımızın **genişletilmiş 17. baskısında** oldukça geniş şekilde izah etmeye çalıştık... Şimdi burada da bir bölümüyle üzerinde duralım.

Melâike varlığını “**ALLÂH**”ın “**Esmâ ül Hüsnâ**”sından alır! “**ALLÂH**”ın **isimleri** yani Esmâ ül Hüsnâ (güzel isimler), mânâlarını ortaya koymaya başladığı anda oluşan mânâ varlıklar “**MELEK**” adını alır.

“**Melek**”, “**melk**”ten gelir ki, “**güç, kuvve**” anlamındadır... “**ALLÂH**”ın **kuvvede mevcut özelliklerinin-Esmâ’sının- açığa çıkması ile oluşan birimler** anlamındadır...

Bu itibarla **melekler, “ALLÂH” Rasûlleridir!..**

119

Efâl âlemi denen fiiller âleminin yani bütün bu gördüğümüz-göremediğimiz, algıladığımız-algılayamadığımız fiillerin, bireylerin, birimlerin yani “**kesret**” denen “**çokluk**” âleminin meydana geldiği, oluştuğu ilk boyut, melekler âlemidir.

Arşın üzerinde melekler yoktur!

ARŞ, soyut bir kavramdır!

ARŞ, soyut olan sırf mânâ ile çokluk arasındaki sınırdır.

Arşın üstü isimler, yani ALLÂH’ın ilminde bulduğu özellikler âlemidir!

İsimlerin mânâlarının olduğu boyuttur. Esmâ ve Sıfat mertebesidir; ki bu boyutta sadece “**ALLÂH**”a ait soyut özellikler mevcuttur...

Arş’ın altı ise, bu isimlerin mânâlarının kuvveden fiile çıktığı, birimleştiği ve de fiiller âleminin oluştuğu boyuttur .

Nitekim **Kurân**’da;

“ER RAHMANU ALEL ARŞİSTEVA”

“RAHMAN ARŞ'IN ÜSTÜNE İSTİVA ETMİŞTİR.” (Tâhâ:5)

denildiği zaman, burada işaret edilen şey “**Rahmaniyet**”
Mertebesidir!..

Yani aynı zamanda çokluğu, kesreti, birimleri meydana getiren isimler ve vasıfların, soyut özelliklerin olduğu Sıfat Mertebesi demektir...

Sıfat mertebesi, sahip olduğu özellikler itibarıyla Esmâ Mertebesi diye de anlatılır.

Esmâ Mertebesi denen şey, ilâhî isimlerin anlamlarından başka bir şey değildir.

İşte bu ilâhî isimlerin var olduğu boyut **Arş'in üstüdür...**

Bu isimlerin mânâlarının kuvveden fiile çıkması, mânâdan birimselliğe, çokluğa dönüşmesi de “**Arş'in altına tenezzülü**” diye anlatılır.

* * *

Meleklerin yapısı ve özelliği hakkında bazı hususları anlatmadan önce, değerli müfessir (yorumcu) **Hamdi Yazır** merhumun “**Hak Dini Kur'an Dili**” isimli tefsirinden **meleklerle ilgili**, bazı nakiller yapmak istiyorum...

“**Hâlbuki âlemde hiçbir hâdise olamaz ki, ona kudreti ilâhîyenin bir taalluku mahsusu bulunmasın; binaenaleyh, cinsi melâike, kudret ve tekvini ilâhînin vahdetten kesrete tevezzuunu ve onun tenevvât ve taayyunatı mahsusasını ifade eden mebadii fâile olarak mülâhaza edilmek lazım gelir...**

Ve kâinatta hiçbir şey, hiçbir hadise, hiçbir fiilî hareket tasavvur olunamaz ki, böyle bir risâlet vâki olmuş olmasın!

Bundan başka bir nevi melâike daha vardır ki bunlar hadisatı tekviniyeden mukaddem, şuuni emriye ve kelâmîyeyi, tabiri aharle şuuni ruhiyeyi mevcudatı âkilenin cereyanı ruhisine ait evamir ve irşadatı Rabbanîyenin tecelliyatı mahsusasını ifade ederler...

Bunlar daha evvel rasûli idrakdirler, müdrîk ve muhtar olan mebadii fâileye kablel fiil hayrın ve rızayı ilâhînin vichesini ira'e eylerler ve melâikeye olduğu gibi beşere de müvekkeldirler....

121

Gördüklerini madde zannedenler, onu kuvvet sayesinde gördüklerini bilmelidirler....

...binaenaleyh melâikesiz bir hadise tasavvuru gayri mümkündür; melâikesiz bir katra yağmur bile düşmez..."

* * *

Merhum **Hamdi Yazır** bu arada iki de **Rasûlullah** açıklamasına yer veriyor:

"Semâ gıcırdamaktadır!.. Ve gıcırdamak da hakkıdır! Onda bir ayak basacak kadar yer yoktur ki, bunda secde ya da rûkû hâlinde bir melek bulunmasın!.."

"Efendimiz (aleyhisselâm) mi'râca çıktıklarında kale burçları gibi bir mevkide birtakım melâike görmüştü... Bunlar birbirlerinin yüzüne doğru karşılıklı olarak yürüyüp gidiyorlardı...

Rasûlullah, Cebrâil'e sordu. Cebrâil:

- Bilmiyorum; ancak yaratıldığımdan beri ben bunları görürüm ve daha evvel gördüğümün bir tanesini bile bir daha görmem! dedi...

Onlardan birine ikisi birden sordular:

- Sen ne zaman yaratıldın?..

Cevap verdi o melek:

- Bilmiyorum... Ama Cenâb-ı Allâh her dört yüz bin yılda bir yıldız yaratır; ben yaratıldığımdan beri de dört yüz bin yıldız yarattı!..” (c:1 s:303-308)

Bizim zaman birimizle o boyutun bir günü Kurân’a göre elli bin yıl olursa... Varın buna göre bu boyutu ve varlıklarını siz düşünün!..

* * *

Evet, biz gelelim bu konudaki açıklamalarımıza...

Arşın altındaki yani, sırf mânânın çokluğa dönüştüğü mertebedeki ilk varlık **“RUH”** adlı melektir... Ayrıca **“RUH-U Â’ZÂM”** diye tanınır.

Bu **Melek, sahip olduğu ilim** itibarıyla **“AKL-I EVVEL”** adını alır. Bir diğer ifadesiyle de **“Nûrların NÛRU”**dur!

Hayatîyet ve hayat kaynağı olma vasfı itibarıyla, **hayat** vasfı itibarıyla **“Ruh-u Â’zâm”** denir.

H. Rasûlullah (aleyhisselâm) Efendimizin **“hakikati-aslı-orijini-kaynağı”** olması yönüyle de **“HAKİKAT-İ MUHAMMEDİYE”** denilir.

“ALLÂH evvela aklımı yarattı, ALLÂH evvela nûrumu yarattı...”

diye **Hz. Rasûlullah**'ın açıklamasında yer alan “**akıl**” ve “**nûr**”, işte bu “**Ruh**” adlı **Melek**, yani “**RUH-U Â'ZÂM**”dır.

Yani, bölünmesi parçalanması söz konusu olmayan, mânâda beliren ilk tekillik, birimlik kavramıyla mevcut olmandır.

Soyutun somuta dönüşmesi sınırında oluşan varlıktır... Elbette burada, **beş duyuya göre** somutluktan söz etmiyoruz!..

Yani, “**ilmi ilâhî**”de ilk mânâ sûretinin belirmesidir. **Arş** ve bunun altında oluşan **ilk melektir**.

Bu **Melek**'ten katman katman, boyut boyut diğer melekler meydana gelmiş; ayrıca **her bir boyutun da kendine has melekleri** oluşmuştur...

123

Melekler nûr yapılıdır. Bunu bugünkü dille ifade etmek gerekirse, **enerji kökenlidir** diyebiliriz.

Her şey enerjiden meydana gelmiştir dendiği zaman, burada bahsedilen melektir.

Yalnız bir yanlış anlamayı ortadan kaldıralım...

Enerji “**ALLÂH**”ın “**kudret**” **vasfının kuvveden fiile çıkması hâlindeki adıdır**. Yani “**NÛR**”dur. “**Nûr**” diye bahsedilen şey bir tür “**salt enerji**”dir.

Bu **bilinçli enerji** (kudret), -kozmetik bilinç- evrende var olan her şeyi kendisinden meydana getirmiştir.

Bir diğer ifade ile, bu kâinatta var olan her şey, O “**RUH**” adlı **Meleğin** gücünden, “**O**”nun ilmiyle meydana gelmiştir!

Varlıktaki tüm nesnelere, yani kesitsel algılama araçları ile algılayabildiğimiz veya algılayamadığımız; tespit edemediğimiz

ama **akıl** yollu varlığını kabul ettiğimiz bütün varlıklar, **gerçekte hep meleklerin varlığından ibarettir.**

Çünkü, evrende var olan her şey **“enerji”**den meydana gelmiştir... Yani, **“nûr”**dan meydana gelmiştir... **Meleklerin** varlığı da **“nûr”**dur; dolayısıyla, **meleklerden meydana gelmemiş hiçbir şey yoktur!**

“İnsan” denilen varlığın aslı, orijini de **melektir!..**

İnsanlar, cennete melekî yapıya dönüşmüş olarak gireceklerdir...

Cin veya bunların insanları saptırıcı türü olan şeytanların, İblis'in orijin hammadresi de melektir!..

124

Cehennem varlıkları olup **“Zebâni”** adıyla tanınanlar da **“melek”**tir!

Ancak, **insanın** yapısının orijinalinin **“melek”** olmasına rağmen, nasıl insana **“melek”** denmiyorsa; aynı şekilde yapısının orijin boyutunda yer alan **“melekî” alt yapısı** dolayısıyla, **cine, şeytana da “melek” denmez!..**

Böyle denirse, bu diyen kişinin bu konuda yetersiz bilgisi olmasındandır...

Cehennemde ebedî kalacak insanlar ise, **cin türü bir beden yapısıyla** dalga (wave) bedenle yaşamlarını sürdüreceklerdir... Ki o yapının bir alt boyutunu da yine melekler meydana getirmektedir!..

Maddenin aslı da melektir!

Çünkü melekler, her şeyin varlığını oluşturan **“ALLÂH”** isimlerinin anlamlarının, soyut boyuttan somutluk ortamına geçişinde yer alan ilk bilinçli, kaynak varlıklardır!

Bu yüzden, **“melek”**, kişinin kendi özünü, hakikatini, aslını, orijinini tanımada çok önemli bir boyut ve önemli bir katmandır!..

Esasen **“melek”**lerin türleri ve işlevleri hakkında söylenecek pek çok şey daha olmasına rağmen, henüz bu konuda yeterli taban oluşmadığı için; şimdilik bu kadarıyla yetinelim...

Bunların ötesinde, **“Rasûl’e vahiy getiren varlık olarak”**, öncelikle **“meleklerin”** varlığının kabul edilmesi zorunludur!..

Şayet siz **meleklerin** varlığını kabul etmezseniz, onların **vahyini** nasıl kabul edeceksiniz ki?..

125 **Meleklerin vahyettiği Kitabı** nasıl kabul edeceksiniz ki?..

Böyle olduğu için de **meleğe iman**, **“ALLÂH”**a imandan hemen sonra ikinci sırayı almıştır.

Öte yandan, kendi aslını, hakikatini anlamak isteyen kişinin, meleği tanımadan, anlayıp idrak etmeden **“ALLÂH”**ı kavraması dahi zaten mümkün değil, anlayamaz!

“Melek” denen yapıyı, boyutunu tanımadan **“ALLÂH”**ı tanımaya kalkarsa, o zaman tanrıya tapınmış olur!.. Düşüncesinde bir **“tanrı”** yaratır ve **“o tanrıya”**, **“ALLÂH”**ı ismini vererek, hakikatten sapmış olur!

“ALLÂH”ı anlamak için, önce **“melek”** kelimesiyle işaret edilen veya bugünkü dille **“salt bilinçli enerji”** diye ifade edilen boyutu kavramak gerekir!.. O boyutu kavramadan **“ALLÂH”**ı anlamak mümkün değildir!

İşte bu yüzden ki **“MELEK”** bahsi çok önemlidir.

Yapısı itibarıyla **“nûr”** diye vasıflandırılan **enerji kökenli** bu varlıklar; **“ALLÂH”** hangi ilâhî isimlerinin mânâlarının ortaya

çıkmasını dilemişse, o mânâlara uygun özelliklerle bezenmiş, o ismin mânâsına uygun güçlerle güçlenmiş, o ismin mânâsını ortaya koymakla görevlendirilmişlerdir.

Dolayısıyla, varoluşunu sağlayan ismin mânâsı istikametinde manevî ve **maddi** sûreti vardır. **Maddi** derken bizim beş duyu boyutuna göre söyleyemiyorum! **“Evrensel boyutlarda”** diyorum!.. Bu konuyu beş duyunun getirdiği şartlanmalar kalıbı ile değil; akıl boyutu ile değerlendirmek ve idrak etmek zorundayız.

İşte mesela **“Mumît”** isminin açığa çıkışı... **“Öldürür, yani bir hâlden başka bir hâle dönüştürür”!**.. **“Mumît”** isminin mânâsının ağırlıklı olarak sûretine bürünmüş **“melek”, Azrail** ismi ile tanınmıştır.

126

Burada anlaşılması gerekli çok önemli bir husus daha vardır...

“Melek”ler de, “insan”lar gibi “Esmâ terkipleri”dirler!.. Tek bir ismin açığa çıktığı birimler değil!..

Yani, “melek” denilen varlıklar da ana yapılarının mahiyeti itibarıyla “ALLÂH” isimlerinin bir bileşimidirler... Ne var ki, bileşimlerinde bir veya birkaç ismin mânâsı büyük ağırlıklı olarak açığa çıkmaktadır...

“Mumît” isminin mânâsı ağırlıklı olarak mevcut olan bir bileşim, kuvveden fiile çıktığı zaman **“nûr”** diye bahsedilen, enerji boyutunda bir varlık, bir birim oluşturulmuş ve buna da **“Azrail”** denmiştir... Ki görevi **“ölüm”** denen **“dönüştürme”** olayını oluşturmaktır...

Sadece **insanın ölümünü Azrail’e** bağlamak son derece yanlış ve sınırlı bir anlayıştır...İlkel bir yaklaşımdır!

“Azrail”in görevi, bir yapının varlığına son verip, o yapının son buluşu ile birlikte, ikinci bir yapının başlangıç ortamını sağlamaktır.

Ancak ikinci yapıyı başlatan **Azrail** değildir...

İkinci yapıyı başlatan, “**EL BÂİS**” isminden oluşan melektir!

Azrail, ölümü tattırır; yani, o birimin mevcut yapısıyla alâkasını keser; o yapıyla alâka kesilmesinin hemen akabinde, “**BÂİS**” isminden var olmuş melek görevi alır, o birimin yeni yapısını meydana getirerek, ikinci anda o yapı ile o varlığı meydana getirir.

127

Burada enteresan ve fark edilmesi önemli olan bir husus daha var, “**BÂİS**” ismi ağırlıklı meleğin göreviyle ilgili... O da şu...

Bazı varlıklarda -mesela insan gibi- “**BÂ’S**” **meleğinin** görevi daha o varlığın ilk oluşum safhalarında başlar... Mesela, ana rahminde 120. günde “**BÂİS**” ismi mazharı **melek** tarafından **o ceninin özünden kaynaklanan bir biçimde**, -dıştan değil- “**RUH**” meydana getirilir!..

Ayrıca ölüm anında da, yine bu “**Melek**” tarafından bilincin ruhu kullanması sağlanır!..

Elbette bu bizim müşahedemizdir ki, iman edilmesi zorunlu noktalar arasına girmez!

Şimdi dikkat edin, sade insan değil, bütün canlılar; yani **evrendeki her nesne canlıdır**, dolayısıyla bütün varlıkların sonsuza dek yaşamları devam eder.

Çünkü; evrende var olan bütün varlıklar “**ALLÂH**”ın varlığı ile kaîm varlıklardır.

“ALLÂH”ın varlığının sonu olmadığına göre; **“O”**nun varlığından oluşmuş bulunan **bilinçli varlıklara son düşünülmesi de “hükmi”dir, “indî”dir, “lokalize”dir, “an”lıktır!**

O bilinçli varlık, daha sonra ;

“O HER AN YENİ BİR ŞAN'DA (oluşta) DIR.” (Rahman:29)

âyetinin işaret ettiği mânâda, yeni bir yapıya dönüşerek, bir üst ya da alt boyutta -ama asla geldiği boyuta geri dönmeksizin- yaşamına devam eder.

“HİÇBİR ŞEY HARIÇ OLMAMAK ÜZERE HER ŞEY ONU ZİKREDER, TESPİH EDER FAKAT SİZ ONLARIN TESPİHİNİ ANLAYAMAZSINIZ .”(İsrâ:44)

128

diyor âyeti kerîmede de ...

Niye ?..

Çünkü hiçbir şey hariç olmamak üzere, her şey canlıdır, şuurcludur, diridir, varoluş gayesine göre, canlı ve şuurclu olarak tespini, zikrini yapmaktadır.

Sen sadece olaya beş duyunla baktığın için olayı çözümleyemezsin.

“ONLAR ALLÂH’I AYAKTA İKEN, OTURURLARKEN VE YANLARI ÜZERE UZANIP YATARLARKEN ZİKREDELER...” (Â-i İmrân:191)

Âyeti insanların dahi, **her an ve her pozisyonda zikir hâlinde olduğunu; zikir hâlinde olması gerektiğini** vurgular...

Ancak, **“O’nun varlığından meydana gelmiş bilinçli şeylerin toplamı olan tümel akıl, Tanrı’dır”** görüşü de tümüyle yanlışır!..

Evet... “Kâinat, ALLÂH’tır” görüşü bütünü ile bâtıldır ve yanlıştır! Bu Panteist görüştür!

Yani, *bütün mevcudat bir araya gelince “Tanrı” denen varlık ortaya çıkar* görüşü... Bu yanlıştır! Çünkü, **gerçekte mevcudat “yok”tur ,”ALLÂH” vardır!**

“ALLÂH” her an (bize göre) kendi mânâlarını seyrederek ve her şey bundan ibarettir... Bu yüzdendir ki, mevcudatın varlığı yoktur; **“ALLÂH”**ın varlığı vardır.

Bu sebeptendir ki, **mevcudat “ALLÂH”tır**, görüşü bâtıldır, ilkeldir! Beş duyu kaydından kendini kurtaramayan dar görüşlü beyinlerin, 30 derecelik perspektifi olan kişilerin görüşüdür, mevcudat **“ALLÂH”tır** görüşü!..

129

İşte yaşamda, bütün olup bitenler ve bunlarda mevcut bilinçler hep bu **melekî güçlerle, melekî şuurla** meydana gelmektedir.

Dışarıdan bakılan bu insan bedeninde, atomların yeri neyse; bir türü itibarıyla, algılanan ve algılanacak olan tüm varlıkların temelinde **“meleklerin”** yeri de odur!..

Bunun için eğer sen, işin özüne gerçeğine ve hakikatine inmek ve **“görenler”**den olmak istiyorsan, çıkış noktası olarak önce **meleklerle iman etmek** zorundasın.

Eğer **“melekleri”** inkâr edersen, işin özüne gitme yolları sana kapanmış olur! Hakikate ermekten mahrum kalırsın!

Madde boyutunda beş duyu ile yaşarsın ve öylece de geçip gidersin bu dünya yaşamından!.. Ancak bundan dolayı da biz seni kınamayız, seni küçük görmeyiz!.. Çünkü sen de o kapasiteyle yaşamak için varolmuşsun ve de varoluş gayeni yerine getirmektесin!

Ama senin bu varoluş gayeni yerine getirirken, geçireceğin aşamalar, sende belli üzüntü, sıkıntı ve azapları da meydana getirir... Bunu da aklından hiç çıkarma!

* * *

Evet, “**meleklerle iman**” denen olayı da bu kadarıyla anlayabildiysek, bilelim ki; vahiyden, yediğin yemeğin vücutta yararlı hâle gelmesine; bunların beyinde değerlendirilip, madde beden ötesi ruh bedeninin yani, holografik dalga (wave) bedeninin oluşturulması dahi, hep **melekî güçler**dir.

Varlığında, özünde **melekî güçler** vardır!

Eğer ki sen **meleklerin** ne olduğunu anlayıp -ki bunun için de imanla yola çıkacaksın- daha sonra da idrak edersen; şayet cehennemden de kendini kurtarabilmiş isen; kademe kademe arınmalar neticesinde, bu melekî boyutta yerini alıp; “İnsan” kemâlîne sahip “Melek” olarak yaşamına sonsuza dek devam edersen, cennet diye tarif olunan ortamda!

130

Yok eğer kendindeki bu **melekî** özelliklere ve güçlere rağmen, gerekli arınmayı sağlayamamışsan; o zaman dalga (wave) beden boyutunda kalırsın; ki bu boyut da **cinlerin** boyutudur!.. Bu cehennem diye bahsedilen âlemde sonsuza dek yaşarsın...

Sonuç olarak **ölümden ve kıyâmetten sonraki yaşamda** insanın mutlak âkıbeti ikisinden biridir...

Ya “**cin**” denen, “**şeytan**” denilen; bugünün insanını “**uzaylıyız diye kandıran**” varlıkların boyutunda yer almak; ya da belli arınmalardan geçmek suretiyle “**melek**” denilen varlıkların boyutunda **insanî** şuur ve kemâlâta sahip olarak yaşamını devam ettirmek.

İşte bunun için de **meleklerle iman** çok önemlidir...

* * *

13

“VE KÛTÛBİHİ”... KİTAPLARINA...

132

“**Kitaplarına iman**” derken burada “**kitaplar**”ı iki mânâda ele alacağız...

Birinci mânâda kitap; **BEŞERÎ** anlamdaki kitaptır. Beşerî anlamdaki kitap, şayet okuyup anlayabilirsen, senin ilâhî anlamdaki kitabı anlamana yol açar.

İkincisi ise **İLÂHÎ KİTAP!**..

İlâhî mânâdaki kitap nedir?..

“**ÜMMÛL KİTAP!**”!.. “**Kitabın anası**”

Kur’ân nâzil olmadan önce, **Hz. Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm)’ın “Oku”ması istenen kitap!... “**Oku**” diye işaret edilen kitap!

Beşerî mânâdaki “**Kitap**” ise, **Rasûllerin** aracılığı ile bize ulaşmış olan kelâmı ilâhîdir; ki bu kitap Âlemlerin Rabbinden, Rabbanî kitaptır. Bütün Nebilerin bize getirdiği kitaplar Rabb-ül âlemînden bize ulaşmış olan, Rubûbiyet kanalından bize gelmiş olan Rabbanî kitaptır.

Daha evvelki Nebilere gelen sahifeler, **Hz. Davud** (aleyhisselâm)'a gelen **ZEBUR**, **Hz. Musa** (aleyhisselâm)'a gelen **TEVRAT**, **Hz. İsa** (aleyhisselâm)'a gelen **İNCİL** ve **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)'a gelen **KUR'ÂN**, Rabbanî kitaplardır.

İzahı ve ispatı “**Amener Rasûlu**”nun başındaki;

“AMENER RASÛLU BİMA ÜNZİLE İLEYHİ MİN RABBİHİ”
(Bakara:285)

âyetidir.

Bu sahifeler veya âyetler, bu sûreler **Rabbanî** kitaptır.

133

Mutlak Kitap ise ilâhî kitaptır; “ÜMMÛL KİTAP”tır!.. Ulûhiyet kemâlâtının eseri olarak yazılmış olan kitabı ilâhî yani tüm boyut ve katmanlarıyla evrendir!

Bir diğer ifade ile **İnsan-ı Kâmil**'dir!.. Bir diğer ifade ile **Ruh-u Â'zâm**'dir... **Hakikat-i Muhammediye**'dir! İşte O, **ilâhî kitaptır!**

“Kur'ân ve insan ikiz kardeştir”...

Anlamındaki **Rasûlullah** açıklamasında işaret edildiği üzere, **Kur'ân**'ı meydana getiren mânâ, “**İnsan**” diye bahsedilen **İNSAN-I KÂMİL**'in yani **HAKİKAT-I MUHAMMEDİYE**'nin yani **RUH-U Â'ZÂM**'in mânâsı ile karşılıklıdır. Birinde, diğerindeki mânâ mevcuttur ki, biri Mutlak Kitap, İlâhî Kitap'tır.

Birinci mertebede anlaşılan beşerî mânâdaki kitaplara **iman** etmedikçe, o kitaplardaki bilgiyi kabul edip, **iman** etmedikçe; anlamadıkça, idrak etmedikçe, ikinci mertebedeki anlayışa geçmen mümkün değildir!

Nitekim, beşerî mânâdaki **Kitaptan** biz bu ilmi alıp, deşifre etmek suretiyle ilâhî kitabı okumak yoluna gidiyoruz... Okuyabildiğimiz kadar, anlayabildiğimiz kadar, takdirimizdeki kadar, okuyabiliyoruz!

İşte bu yüzden elimizdeki vahyolmuş bulunan Kitaplara **iman** etmek mecburiyetindeyiz!.. Vahyolan Kitaba **iman** etmediğin takdirde ilâhî Kitaba ulaşamazsın.

İlâhî Kitabı, Ümmül Kitabı okuyamazsan; onun **Yazarını** hiç tanıyamazsın!

Beşerî kitaplardan edindiğin kemâlâtla İlâhî Kitabı okumaya başladığın zaman, VELÎ olursun.

Ama **Nebiler önce “İlâhî Kitab”ı** okurlar, **İlâhî Kitaba dayanarak beşerî kitabı halka tebliğ ederler.**

Velî ile Nebi arasındaki fark, birinin beşerî kitabı okumak suretiyle İlâhî Kitaba geçmesi; ötekinin önce vahiy ile aldığı İlâhî Kitabı okuyarak beşerî kitabı tebliğ etmesidir.

Önce **İlâhî Kitabı** okuyan ve sonra da **beşerî kitabı tebliğ edene “NEBİ”;**

Önce **beşerî kitabı** okuyup, bununla **İlâhî Kitabı “OKU”**ma seviyesine yükselene, **urûc edene “VELÎ”** derler.

İlâhî hakikatleri yaşayabilmek, ancak ve ancak **“Ümmül Kitabı” “oku”**duktan sonra mümkün olur ki, ancak bu durumda kişi **“ALLÂH”**ın ahlâkıyla ahlâklanmış olur... Bunun için de önce **“Kurân’ın ahlâkıyla ahlâklanmak”** gerekir! Yani, **Kurân’ı “OKU”**mak icap eder!..

“Kurân’ı ‘OKU’mak” demek, alıp eline **sadece satırları okumak** demek değildir!..

O cümlelerde, sûrelerde, âyetlerde işaret edilen mânâları kavramak, hissetmek ve gerektiği şekilde yaşamak demektir... Kendinde bu mânâları bulacaksın; bulduğun zaman **Kurân'ın ahlâkıyla ahlâklanmış** olacaksın!..

“Kur’ân böyle diyor ben böyle yapayım demekle”, oluşmaz **Kurân'ın ahlâkıyla ahlâklanmak**...

“Kurân'ın ahlâkıyla ahlâklanmak” demek, **Kurân'da** ifade edilenleri kendi özünde bulabilmek; kendini o âyetlerde işaret edilen boyutlarda hissetmek ve yaşamakla mümkün olur.

Bunu ne derece kendinde kemâle erdirebilirsen, işte o derece **İlâhî Kitabı** okumak durumuna gelirsin.

135

Ama bazı kişiler de lütfu ilâhî sonucu, önce **İlâhî Kitabı** okuma yolundan gitmişler; bunun neticesi olarak da beşerî boyutta değerlendirilmek üzere beşerî kitapları, yani Rabbanî kitapları okumuşlardır.

Tabii burada üstünde durulması gereken nokta şu ;

Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm) bu kitaba vâkıftı, fakat okuyamıyordu; “okumuşlardan değilim” dedi! Ancak sonuçta Rabbinin lütfu ile o kitaptan kelimeleri, satırları, cümleleri bize ulaştırmaya başladı...

Niye?..

Âyeti Kerîmede:

“İKRA’ BİSMİ RABBİKELLEZİ HALAK...

HALAK EL İNSANE MİN’ ALAK...

İKRA VE RABBÜKEL’ EKREM;

ELLEZİ ALLEME BİLKALEM,

ALLEM EL İNSANE MALEM YA'LEM..” (Alak:1-5)

deniyor...

Yani, okuma işinin **“Rubûbiyet”** boyutundan olduğunu ve Rabbanî lütuf ile meydana geldiğini izah ediyor bu âyetler.

Konuyu ağırlaştırıp detaylandırmamak için bu **RABBANÎ** ve **İLÂHÎ** kavramlarına girmiyorum... Ancak isteyenler bu detayı **“İNSAN ve SİRLARI”** isimli kitabımızda bulabilirler...

Burada bizim için önemli olan nokta, **Rabbanî kitapların**, ilâhî hakikatlere eriştirecek hükümlerinden yararlanmak suretiyle **ilâhî kitaba** yönelme şansımızın olmasıdır...

İlâhî Kitabı yani **Ümmül Kitabı** okumaya çalışacağız!.. **İlâhî kitap, Efâl âleminin yani fiillerin olduğu boyutun tümüdür!** Çünkü bu **kitabın** her satırı, bir ismi ilâhînin mazharı olarak zuhur etmektedir.

136

Meleklerle iman, varlığın aslı ve orijini tanımaya açılan kapıdır...

“OKU” hitabıyla işaret edilen yüce ve muazzam **Kitap** da, o **meleklerin varlığı** ile oluşmuş kitaptır!.. Sanki yazının mürekkebi, şekilleri meleklerdir;

Bu ilâhî Kitabın harfleri meleklerdir; âyetleri, sûreleri meleklerdir!

Kitap, Esmâ-i ilâhîdir; yani **“ALLÂH”** isimleridir; yani **“ALLÂH”**ın kendinde seyretmeyi dilediği mânâlardır, özelliklerdir!..

Ancak bu ne kadar böyle olursa olsun, unutulmaması gereken bir âyet vardır:

“FE İNNALLÂHE ĞANİYYÜN ANİL ÂLEMİN!”...

“Muhakkak ki “ALLÂH” âlemlerden Ganîdir!” (Â-i İmrân:97)

Yani, bütün bu mânâları ortaya koymasına rağmen, bu mânâlarla kayda girmekten münezzehtir, berîdir!

Tüm mânâları ihtiva eden oluşları “yok”tan varlığıyla oluşturan “ALLÂH” bu anlamlarla kayıtlanmaktan ve bu anlamlarla sınırlanıp tavsif edilmekten de münezzehtir, ötedir!..

Buna göre şunu asla kafamızdan çıkarmayalım;

“ALLÂH”, Rabb-ül Âlemîndir, ancak, âlemlerden Ganîdir!..

14

“VE RASÛLİHİ” ... RASÛLLERİNE...

138

Önce “**ALLÂH**”ın ne olduğu ve nasıl **iman** edilmesi gerektiğini, “**ALLÂH**”ın varlığını ve kendinde seyretmeyi dilediği mânâları... Sonra da seyredildiği alan olan kesret âlemi, melekler âlemi, salt enerjiden oluşmuş mânâ birimleri âlemini fark ettik...

Ayrıca bu bölümde Âlem Kitabının kelimeleri, harfleri, sûreleri, âyetleri hükmünde olan **melekleri**... Bu meleklerin veya bu harflerin, kelimelerin oluşturduğu **kitapları** anladık...

Şimdi sıra geldi bu kitaplardaki bilgileri mânâları insanlara ulaştırın **Rasûllere**, Nebilere yani elçilere...

Bu **Rasûllere iman** kesin zorunlu, çünkü **iman** etmediğin takdirde ondan yukarısını fark edip bilmene, haberdar olmana imkân yok!..

Rasûlden yukarısı olan kitapları, melekleri ve “**ALLÂH**”ı bildiren **Rasûl**!.. **Rasûl** olmasa, senin bunu anlayıp bilmene, duymana imkân yok!

Şimdi bu “**Rasûl**”ü anlarken, olayın önemli olan iki yanı var;

Bir tanesi herkes tarafından bilinen yanı, diğeri ise **hâssül havâss** olan zâtların bildiği bir yanı.

Biz de onlardan duyduğumuz, öğrendiğimiz yanı bir kısmıyla sizlere nakledeceğiz:

Rasûl, vahiy yoluyla aldığı ilâhî hakikati, beşere nakleden insan, kişi...

Rasûl, bir diğere anlamıyla, ilâhî hakikati bir alt boyutta ortaya çıkaran aracı kat anlamında...

Nitekim **Kur'ân-ı Kerîm**'de yalnızca Nebi ve Rasûller için değil, melekler için de **"Rasûl"** tâbiri kullanılıyor... **Melekler** de **"ALLÂH'ın Rasûlleri"** olarak geçiyor. Zaten o yüzden biz, **"Cebrâil (aleyhisselâm)"** diyoruz.

"(aleyhisselâm)" tâbiri kime kullanılır..?

Rasûllere ve Nebilere kullanılır!

İşte **"RİSÂLET"** görevi yapması ve Kurân'da da meleklerden **"Rasûl"** diye bahsedilmesi sebebiyle, **"Cebrâil (aleyhisselâm), Mikail (aleyhisselâm), İsrâfil (aleyhisselâm)"** diyoruz...

Bu "melekler" bizim dışımızda birer kişilik sahibi varlık olduğu gibi; ayrıca bizim yapımızda da birer boyut veya katman olarak mevcutturlar!..

Yani **"Risâlet"** boyutu aslında hepimizin nefsinde var olan bir merteye ya da katman... Ancak bizlerin kendini o boyutta bulup hissedebilmesi mümkün değil! Enfûs derken senin bedeninden zâtına giden bir derinlikte demek istiyorum...

Bütün Nebilerin ve Rasûllerin görev yapmalarını oluşturan "Risâlet Boyutu" senin varlığında katmansal olarak mevcut!..

Ancak, senin bilincin **o boyuta** ulaşamadığı için, bulunduğun boyutun yani mertebenin kemâlâtıyla yaşamına devam ediyorsun...

O **Risâlet** boyutuna ulaşabilme istidatına sahip bilinç ise, **Cebrâil**'in o boyuttan ve frekanstan kendisiyle iletişim kurması sonucu **Nübüvvet** görevi ifa etmeye başlıyor...

Ayrıca, **senin varlığında İsevî, Musevî, İbrahimî, Ademî boyutlar** mevcut...

Bu ne demektir?..

Yani, bu Nebi ve Rasûllerin ortaya koymakla görevlendiği hakikatler, esas olarak senin varlığında da mevcut!.. Ancak, sen varlığındaki bu hakikatleri keşfedemezsin... Ama sana özündeki bu hakikatlerden bahseden bilgi bir **Rasûl** aracılığıyla ulaşırsa; işte o takdirde kendinde mevcut olan bu bilgileri değerlendirebilirsin, demektir...

140

İşte bu yüzden ki, namazda **“et tahıyyatu”**yü okurken; sen **“et tahıyyatu lillahi ves salâvatu vet tayyibatu”** dedikten sonra; sana gelen hitabı da sen seslendiriyorsun:

“Es selâmu aleyke eyyühen nebiyyü ve rahmetullahi ve berekatuhu”

diyorsun...

Şimdi burada dikkat edilmesi ve fark edilmesi son derece gerekli, önemli bir incelik mevcut...

H. Muhammed bu konuşmayı **“Mi'râc”**ta yapmıştı da; sen de onu takliden bunları söylüyorsun; değildir olay!..

Hatırlayalım ki...

“Namaz müminin mi'râcıdır”!

Şayet, “**namazın mi’râc**” olursa, eğer sen de aynı olayları yaşıyabilirsen, o “**mi’râc**”ın neticesinde aynı şeyler senin için de oluşabilir... Yani, takliden yaptığın şeyin tahkikine erebilirsin... Yani bilinçsizce okuduğun şeylerin hakikatini yaşamaman sonucunda, senin için kapasitene göre belirli idraklar ve hâller yaşanır...

Şunu kesinlikle bilelim ki!..

Dinde mevcut olan hiçbir şey, geçmişteki bir olayı “anma-hatırlama programı” değildir!..

Şayet o şeyin yapılması önerilmiş ise, yapılacak o şeyin, bilfiil yapan kişiye getireceği birtakım yararlar söz konusudur!..

141

Mesela Hz. Muhammed Mustafa (aleyhisselâm)’ın Mi’râc’da ulaştığı son noktada okuduğu “Et tahıyyatu” diye bilinen tazim ifadesini ve buna alınan cevabı, biz -falanca yerin bilmem kaç sene evvelki kurtuluşunu anma gününü kutlar gibi- Mi’râc’ı kutlamak için tekrar etmiyoruz!..

Anlamaya çalışalım...

“**Namaz**”dasın ve “**mi’râc**”ı gerçekleştirdin... Bunun sonucunda hitap ediyorsun:

“**Et tahıyyatu lillahi, ves salâvatu ve tayyibatu!..**” diyorsun...

Ve buna karşılık “**ALLÂH**”dan hitap geliyor özünden, Zât’ından kaynaklanan bir biçimde ve o anda “**söyler dilin oluyor**”:

“**Es selâmu aleyke eyyühen Nebiyyü ve rahmetullahi ve berekâtuhu**”!..

Burada daha fazla derine girmek istemiyorum...

Ancak bilelim ki, sende o **Nübüvvet katmanı** ya da bir başka ifadesi ile o boyut, **potansiyel olarak** mevcut! Ve o boyut, sende **açığa çıktığı takdirde “Nebi”** olabilirsin!.. Ne var ki, bunun kendisinden sonra bir daha gerçekleşmeyeceğini de **Hz. Muhammed** bildirmiştir!..

Hepimiz, netice olarak **aynı, “ALLÂH” isimlerinden meydana geldiğimiz için, Zât ve Sıfat mertebeleri itibarıyla, hepimizde aynı kemâlât basamakları veya katmanları potansiyel olarak mevcuttur!..**

Gerek **“ALLÂH” Zât’ı** ve gerekse varoluşun tüm mertebeleri boyut boyut, katman katman varlığımızda mevcuttur!.. Ne var ki bu kemâlâtın açığa çıkması için yapımızı oluşturan isimler bileşiminin elvermesi zorunludur!..

142

İnsanlar, **hakikatleri itibarıyla hep aynı kemâlâta sahip olmalarına** rağmen, aralarında mertebe farklarının olmasının sebebi de işte bu incelikler!..

Özümüzdeki **Hakikat ve Maarifi Billah** kemâlâtını, Esmâ bileşimimiz dolayısıyla açığa çıkaramamamız, mertebe farklarını oluşturmaktadır...

Esmâ bileşiminin oluşturduğu **“ben”lik** ortadan kalkmadan, **“sen”, “O”nu** fark edemezsin!.. Varlığındaki **“O”nu** fark ettiğin, gördüğün anda da, gören kendisi olur ve **“sen”** kalmaz!.. **“Sen”** varken de, o boyut ortaya çıkmaz!..

Hani bu neye benzer?..

“Bana görün Yâ Rabbi..!” “Kale Rabbi eriniy ...”

deyince, **Hz. Musa**'ya cevap geldi:

“SEN”, “BEN”İ GÖREMEZSİN YÂ MUSA!.. “Kale len teraniy..”
(A'râf:143)

Yani, **“Musa var olduğu sürece, Musa ‘ALLÂH’ı göremez”!..**

“ALLÂH” açığa çıktığı zaman da Musa kalmaz!..

Dolayısıyla, **“Et tahiyatu...”** okunurken, **“sen ortadan kalktığın zaman”**, ilâhî hitap **sendeki “Nebi”**ye gider!..

“Sen var” olduğun zaman ise, o hitap sana ulaşmaz!.. Çünkü, o hitap **“Nebi”**yedir.

“ES SELÂMÜ ALEYKE EYYÜHEN NEBİYY”... diyor. **“Sen” “var”** sayıyorsan kendini, o hitap **“sen”**de kalır, Nebiye ulaşmaz; dolayısıyla **sana** ulaşmaz!

143

İşte ilâhî hakikati tanıma, **“ALLÂH’a erme”**, **“ALLÂH’a vâsil olma”** dediğimiz aşamalar içinde **Rasûle iman, Nebiye iman** bu yüzden çok önemlidir.

Ayrıca burada şunu da düşünmek lazım... Niye **“Nebi”**ye iman değil de **“Rasûl”**e iman?..

Neyse, bu da ayrı bir konu!.. Onu da isterseniz siz düşünün!

* * *

Evet, genel basit anlamıyla **Rasûle iman** gereklidir; çünkü **ALLÂH** gerçeklerini sana tebliğ ediyor... Bu bildirim neticesinde de senin geleceğe dönük yaşantın söz konusu! Geleceğe dönük gerçekleri bilip öğreneceksin ki ona göre tedbir alıp, korunasın.

Gelecekteki tehlikelerden **“korunman”** gerektiğini sana bildiren **Rasûl**... Bu **“korunmanın”** nasıl olacağını açıklamasını **“HZ.MUHAMMED NEYİ OKU’DU”** isimli kitabımızda geniş olarak yaptık.

“Korunmak isteyenlere”, Rasûle iman iki sebepten önemli ve gerekli;

Birinci sebep, **sonsuz yaşamın boyunca** karşılaşacağın tehlikelerden, azaplardan, sıkıntılardan korunabilmen... Bunun için de birtakım çalışmalar yaparak tedbirler alman zorunlu!..

İkinci sebep olarak da **Rasûle iman** etmen gerekiyor ki, kendi derinliğine, özüne inesin; derinliğinde özünde **ilâhî hakikatleri** bulasın! **“ALLÂH”** varlığı ile kaîm bir varlık olduğunu anlayasın, bilesin, idrak edesin!.. Elbette bunun gerçekleşmesi için de, önce **buna “iman etmen”** gerekiyor.

Sonra da, o **“İMAN”**dan ileri gelen çalışmaları ortaya koyarak, özündeki hakikata eresin!

İşte bu iki sebepten dolayı **“Rasûle İman”** zorunludur...

Kime zorunludur?.. Akıl sahiplerine! Beyin sahibi olup da, tefekkür edebilme özelliği, düşünebilme özelliği olan insanlara.

Şefkat, merhamet gibi duygular bütün hayvanlarda vardır; zaman zaman bunu ortaya koydukları hepimizin malûmudur.

İnsanı hayvandan ayıran özellik, şefkati, merhameti, iyilik yapması değil; akıl sahibi olması ve geniş tefekkür gücünün bulunmasıdır...

İnsanın şerefi, akı kadardır!..

Güçlü akıl ise “İMAN” zorunluluğunu rahatlıkla fark edebilir...

Elbette ki bu **“İMAN”**, kendisine en yakın olandan başlayacak ve **“RASÛL”**ün kendisine yani **“Rasûllüğüne”** olacaktır...

“O”nun **Rasûllüğüne “iman”** edecektir; ki daha sonra da **“Rasûl”ün bildirdiklerine iman etsin!.. Ve böylece akıyla, iman yolunda yürümeye başlasın...**

Bu arada **“Rasûl”e İMAN** hususunda bir inceliği de gözden kaçırmayalım...

Bizler, **Rasûle iman** ile mükellefiz!

Bu konuda muhatabımız, Rasûlullah (aleyhisselâm)’dır!

Bize tebligatını yapmıştır... Artık bizler, ya buyurduklarını nazarı dikkate alır, gereğini yapar, kendimizi kurtarmaya bakarız; ya da aldırmayız ve sonuçlarına katlanırız!..

145

Rasûlullah ile kişi arasında, ne mertebede veya etikette olursa olsun, hiçbir din görevlisine yer yoktur!

Esasen **“din görevlisi”** diye bir şey yoktur **İslâm Dini’nde!**

“İslâm Dini”nde ne teşkilâtlar vardır, ne de müesseseler!..

Ancak insanlar, topluluk hâlinde yaşamaktan dolayı daima belli yöneticiler seçmeye alıştıkları için, Din olgusunu da bir görev hâlinde kabullenmişler; sonuçta **Dinsel idareciler ve idare edilenler** sınıfları ortaya çıkmıştır!

Şu anda dünya üzerinde, “ALLÂH” adına konuşma ve hüküm verme, yargılama yetkisi kimsede mevcut değildir!.. Ve olamaz da!

Ancak insanların belli bir kısmı kendi aralarından birisine, sen bize önder ol, deyip başlarına geçirirlerse, o kişi de onların başı olur!..

Kesin gerçek şudur ki;

Dünyada ve âhirette tek gerçek muhatabınız, size İslâm Dinini tebliğ eden RASÛLULLAH MUHAMMED MUSTAFA (aleyhisselâm)'dır!..

Bu sebeptendir ki, biz **“MUHAMMEDÎYİZ”**, diyoruz; ve bununla da iftihar ediyoruz!..

Evet, **“Rasûle iman”**ın gereklerini de sanıyorum böylece anlattık.

Sıra geldi **“vel yevmil âhir”**e...

* * *

15

“VEL YEVMİL ÂHİR”... KIYAMET SÜRECİNE...

148

Bu ifadeyi iki şekilde anlamak mümkün:

“**Vel yevmil âhir**”nin başındaki “**v**”, yani arapçadaki “**vav**” harfini tek başına bağlaç olarak düşünüp, “**EL-YEVM’İL ÂHİR**” şeklinde anlamak da mümkündür bize göre; “**Vel yevmil âhir**” de diyerek “**VE Yevmil âhir**” diye anlamak da...

“**VEL YEVMİL ÂHİR**” gibi ele alırsak; “**Ve daha sonraki an’a**” şeklinde çıkar anlam...

“**v’EL-YEVM’İL ÂHİR**” diye anlarsak; “**âhîret günü**” diye kastedilen “**kıyamet**” anlaşılır!..

Buna karşın birinci okuyuş itibarıyla ise, “**içinde bulunduğun andan sonra gelen diğer anlar**” anlamınadır.

“**YEVM**”; esas itibarıyla günlük kullanışta bildiğimiz, 24 saatlik gün diye de anlaşılabilceği gibi; “**AN**” anlamına da gelir...

Bizim bildiğimiz “gün”lük anlamın esas itibarıyla madde dünyasına, beş duyuya bağlı, izafi-göreceli bir ifade olması hasebiyle; daha doğru gerçek anlamı “AN” dır.

Bu sebeptendir ki, “**Ve daha sonraki ‘an’lar**” deyince; bu “**daha sonraki ‘an’lar**” ifadesinden, insanın yaşamının sonsuz olması, sürgit devam etmesi anlaşılır.

Yani içinde bulunduğun her “an”dan sonraki “an”da var olacağın; hiçbir zaman “**yok**” olmayacağın anlaşılır!.. Bu birinci mânâsı...

“**Vel yevmil âhir**”, yani, “**bulduğum andan sonraki bir anda da var olacağıma**”, derken işaret edilen “**sonraki bir an var**” ve bu sonraki “an”lar hiç sonu gelmeksizin sonsuza dek devam edip gidecek!.. Kabir âlemi veya berzah âlemi, kıyamet âlemi, mahşer âlemi, sırat yaşamı, cennet ve cehennem yaşamı şeklinde, çeşitli aşamalarda devam edecek olan, böylesine sürgit bir yaşam mevcut...

Bir de “**EL YEVM’İL ÂHİR**”de ki “**EL YEVM**”, yani “**bilinen o meşhur ‘AN’**”!..

Nedir o meşhur “**AN**” ?..

“**Büyük kıyamet**” diye bilinen, bahsedilen zaman süreci!..

Böyle bir sürecin de yaşanacağı!..

Berzah âlemindeki, **kabir** âlemindeki “an”lardan sonra; **bütün insanların ve cinlerin bir araya geleceği** ve dünyada yaşadıkları anların hâsılasını, sonuçlarını, semeresini görecekleri toplu yaşam “**AN**”ı!..

“**Küçük kıyamet**”, diye bahsedilen, yani “**ölüm**” denen “**beden değişimi**” anından sonraki bireysel yaşama anları!..

Demek ki biz **“VEL YEVMİL ÂHİR”** dendiği zaman burada iki mânâ anlayacağız:

Bir, sonsuza dek sürüp gidecek olan bir yaşam... **“Yok”** olmanın söz konusu olmadığı, sınırsız devam edecek olan yaşam **“an”ları**.

İki, bütün **insanların** ve **cinlerin** -yani **uzaylı** denen o varlıkların- toplu olarak bir boyutta, bir ortamda gelip; dünya yaşamlarının semeresini, neticesini görecekları süreç!

“Vel yevmil âhir” anlayışı, ele aldığı esaslar itibarıyla, birçok -din adı verilen- inanış ile **İslâmiyetin** farkını oluşturan başlıca konulardan biridir.

150

Geçmiş birtakım inanış şekillerinde, mesela Budizm'de, Konfüçyus dininde v.s. de **“Âhret günü”** denen, **“ölümden sonraki bu sonsuz yaşamın devamı ve bütün insanların ve cinlerin biraraya gelip yaptıklarının sonuçlarını görme süreci”** anlayışı ve inanışı yoktur.

* * *

Ayrıca, **reenkarnasyon inancını reddeden “Âmentü”**deki hüküm burası!..

Bütün **ins ve cin**, yani madde boyutunda yaşayan insanlar ve madde ötesi dalga (wave) boyutta yaşayan **uzaylı** denen, **cin** denen, **şeytan** denen, **İblis** denen varlıkların yaşadığı şu boyutun sonsuza dek ileriye dönük olarak devam etmek suretiyle; bir gün hepsinin bir araya gelip dünyada yaşadıklarının ve yaptıklarının sonuçlarını görmeleri olayı söz konusu, **İslâm Dini’nde**... Ve bu da **“Vel yevmil âhiri”** diye ifade ediliyor.

Oysa, İSLÂM DIŞI İNANIŞLARDA, İSLÂM DİNİ'NDE YERİ OLMAYAN *tenasuh* veya reenkarnasyon diye bir olay var!

Böyle, insanların ve cinlerin yaptıklarının neticesini yaşayacakları özel bir süreç söz konusu değil onlarda!..

Dünyada yaşıyor; ölüyor, ondan sonra ruh olarak bir yerlerde kalıyor, ruh olarak tekrar dünyaya geliyor, bir bedene giriyor! Ama hayvan bedenine giriyor, ama insan bedenine giriyor ve bu bedenlerde yaşamına devam ediyor!..

Sonra tekrar tekrar gidiyor, sonra tekrar dünyaya geliyor!..

Eski dildeki adı **tenasuh olan, günümüzde reenkarnasyon diye bilinen bu inancın kökeni de Hind felsefesi!**

151

Bu tekrar tekrar dünyadan gidip; madde ötesi boyuta, ruh boyutuna geçip; sonra tekrar madde boyutuna dönmek denen olayın var olmayışı, “Vel yevmil âhiri”de vurgulanıyor!

-NİHAYET ONLARDAN HER BİRİNE ÖLÜM GELDİĞİNDE,

- RABBİM BENİ (dünyaya) GERİ GÖNDER... TÂ Kİ BOŞA GEÇİRDİĞİM HAYATIMI ORADA BIRAKTIKLARIMLA, YARARLI ÇALIŞMALARLA DEĞERLENDİREYİM...

DERLER...

ASLA!.. BU SÖYLEDİĞİ GERÇEKLEŞMEYECEK BİR ŞEYDİR!

ONLARIN ARDINDA, BÂ'S (mahşer) GÜNÜNE KADAR SÜRECEK BİR BERZAH (kabir âlemi) VARDIR...

-(Bâ's için) “SÛR”a ÜFLENDİĞİNDE, ARALARINDA NE SOYSOPLUK VARDIR, NE DE BİR SORANLARI!.. (Muminun: 99-101)

Âyetleri, bu inancın tamamıyla safсата olup, **İSLÂM'DA YERİ OLMADIĞINI vurgular...**

Diğer adına din denen inanışlarda, Mısırlılar'da Hindular'da vs.de ise bu düşünce vardır.

Hâlbuki **İslâmiyet**, vahye dayanan **Din** olarak, bu olayı reddedip; **“Bu dünyada yaşarsın, ölümü tadarsın; ondan sonra ruh bedenle içine geçtiğin berzah âleminde kıyamete kadar yaşamına devam edersin; bu arada tekrar dünyaya geri dönüş yoktur”** diyor...

Dünyaya geri dönme yolu kapalı olduğu için, senin ölüm ötesine hazırlanman için, tek şansın dünyada yaşadığın günlerdir!

152

Eğer dünyada yaşadığın günleri, ölüm ötesi yaşama gereken biçimde hazırlanarak geçiremezsen hazırlanamazsan; bu günleri hazırlık safhası olarak değerlendiremezsen; öldükten sonra bir daha dünyaya geri gelmeyeceğin için, bu imkânı kaçırmış ve bu hakkı yitirmiş olursun!.. Ve ölüm ötesi yaşamda, kabir âleminde kıyamete kadar birtakım azaplar, ızdıraplar senin için söz konusu olur; o bildirilen ortama hazırlanmadığından dolayı!

Nihayet kıyamet sürecinde de, mahşer yerinde, diğer bütün dalga (wave) yapılar yani diğer varlıklarla; **“uzaylı veya cinnî”**, ne dersen de, o varlıklarla bir arada, mahşer yerinde toplu hâlde yaptıklarının sonuçlarını yaşarsın; diyor.

Hâlbuki öbür anlayışta, yani **İslâmiyet dışı olan reenkarnasyon anlayışında**, ya sen bu dünyada yaşarsın, bu dünyada yaşayıp elde ettiklerine göre ölüm ötesi yaşama geçersin; orada ruh beden olarak kalırsın; iyiyen daha mükemmel bir insan olarak tekrar dünyaya yeni bir bedene

girerek gelir ve başka bir toplumun içinde yer alırsın... Ya da, kötü bir insansan daha kötü bir insan bedenine veya hayvan bedenine bürünerek, tekrar bir kedi veya köpek, sürüngen olarak bedenlenmiş bir hâlde dünyaya geri gelebilirsin; denmektedir!

Reenkarnasyona inananlar da iki sınıftır...

Bir kısmı, bir daha dünyaya hayvan olarak gelme imkânı var, diyor... Hayvan olarak gelebilirsin diyor!..

Bir kısmı da hayır, hayvan olarak gelmek yok ama, kötü bir insan olarak gelirsin, yeniden çile, belâ, sıkıntı çekersin diyor.

153

Bu her iki olay da netice olarak İSLÂM DİNİ DIŞI bir inanış biçimi olan reenkarnasyondur.

Ve bugün **“uzaylılar”** olarak kendini tanıtan **cinler de** ilişkide buldukları kişilere, gerek **“biz uzaylıyız”** diyerek; gerekse de **“biz daha önce dünyada yaşamış kullarız”** diyerek **reenkarnasyonu** telkin ediyorlar!..

Böylece de **reenkarnasyona** inananlar, farkında olmadan, **“Âmentü”**deki **“Vel yevmil âhiri”** kısmını reddetmiş oluyorlar; bu konunun **Kurân’da dayandığı âyetleri inkâr etmiş oluyorlar; imandan çıkıyorlar!..**

Uzaylı veya cin denen varlıkların veya kendini falancanın ruhu diye tanıtan bu varlıkların en büyük özelliği de insanı itikat yönünden saptırması, **İslâm itikadı dışına kaydırmasıdır**, dedik. Esasen bu konu çok detaylı bir şekilde **“RUH İNSAN CİN”** isimli kitabımızda incelenmiş olduğundan, daha detaylı bilginin oradan elde edilmesini öneririz...

İşte bu yüzdendir ki, bu **“Vel yevmil âhiri”** inancı, **reenkarnasyon** olayına inanan İslâm dışı inanışlarla İslâm dini arasında çok önemli bir sınır çizmektedir.

* * *

Yine bu varlıklar, yani kendini **“uzaylı”** diye tanıtan ya da **“dünyadan geçmiş evliyaullahın ruhlarıyız”** diye tanıtan bu **“CİN”** denen varlıklar; Nebi ve Rasûlleri de sanki bir **“medyum”**muş gibi gösterip; Nebilik mertebesinin özelliklerini basitleştirip; her **“medyum”**u **“Nebilik mertebesindeymiş”** gibi empoze etmektedirler!

Nebiliği de medyumluk seviyesine düşürüyorlar!

Nebi, medyumluk seviyesine düştüğü zaman; zaten herkes bir medyum, kendileri de birer medyum, dolayısıyla Nebilerle aynı mertebede olmuş oluyorlar.

Hattâ bazı **“uzaylı”** diye kendini tanıtan **“CİNLER”** daha da ileri giderek **“Hz. MUSA ve Hz. MUHAMMED’in kendileri gibi birer CİN olduğunu”** kendi kutsal dedikleri **“ALTIN ÇAĞ BİLGİ kitapları”**nda yazıyorlar...

İşte bu şekilde, **Rasûlullah** (aleyhisselâm)’ı medyummuş gibi değerlendirmeye tâbi tutarak, işi sıradan bir olay hâline getiriyorlar... Kendileri de **“medyum”** olduğu için de **“biz de vahiy alıyoruz”** diyorlar... Elbette şeytandan!

Bazıları da, **“vahiy alıyoruz”** demiyorlar da, **“mesaj alıyoruz”** diyorlar!.. Fark etmez! **“Mesaj veya vahiy”** de!.. Neticede nereden, kimden alınıyor bu mesaj?..

Medyumun aldığı mesaj, ya ilâhî bir kattan **melek** yoluyla, vahiydir; o takdirde, **“ben Nebiyim”** iddiasındadır kişi!.. Veya

melek aracılığı ile aldığı bir vahiy değildir, o zaman kimden alıyor bu mesajı?..

Esasen meleklerle görüştükleri düşüncesi kesinlikle yanlıştır! Şu sebepten:

Meleklerden gelen her bilgi kesin doğrudur! Hâlbuki bu kişilerin kendilerini “**melek**” diye tanıtan varlıklardan aldıkları bilgiler, sürekli yanlış çıkar! Söyledikleri olayların zamanları hiçbir vakit, zamanında çıkmaz!.. Melek kesin zaman verir ve meleğin söylediği kesin doğru çıkar... Meleğin bildirdiği olayda değişiklik olmaz.

155

Bunların **cinlerden aldığı bilgilerse**, çoğunlukla yalan çıkıyor; arada ender olarak doğru çıkıyorsa da, verdikleri zamanlar, hiçbir vakit tutmuyor ya da gerçekleşmiyor...

Bu duruma göre “ALLÂH”tan almıyorsa bu mesajı; melek vasıtası ile vahiy yoluyla “ALLÂH”tan almıyorsa; o zaman geçmiş kişilerin ruhlarından olabilir mi acaba?!..

Ne var ki geçmiş kişilerin ruhlarından medyumun mesaj alamayacağını geniş bir şekilde izah ettik “**RUH İNSAN CİN**” kitabında.

Eğer gerçekten “uzaylılar”sa bunlar; yani başka bir galaksiden gelmiş, özel varlıklarsa; o zaman da, onların kendi teknolojilerine göre bizde olmayan teknolojiye ait bir araç vermeleri gerekir... Versinler böyle bir araç; veremezler!

Dünya üzerinde bugüne kadar dış bir galaksiden gelmiş bir varlığın verdiği, bizde olmayan bir teknoloji ile oluşturulmuş teknik bir araç söz konusu değildir! Ve olamaz da!..

Çünkü uzaydan, başka bir galaksiden bir varlık gelmesi mümkün değildir; olanaksızdır!

Bunlar, bizim Güneş sistemimizde yaşayan -galaksi bile demiyorum bakın- büyük bir kısmı da Dünya üstünde aramızda yaşayan, eskilerin **“CİN”** diye adlandırdığı, tanımladığı; bizim Dünya’mız üzerinde ve uzayında yaşayan varlıklardır!..

Eskiler de buna **“cin”** demiş...İsmi önemli değil!..

Bunlar insanın düşmanıdır! Bu düşmanlığın ana sebebini ilk bölümlerde izah etmiştik...

Cinlerin, insanın düşmanı olmasının bir başka sebebi de şudur:

156

Ölüm ötesi yaşamda, madde bedeni terk eden insan, dalga (wave) bedenle var olacak... Holografik dalga (wave) bedenli, **“uzaylı”** denen, **“cin”** denen varlıkların bedenleri de insanınki gibi holografik dalga (wave) bedendir...

Eğer siz dünyada Allâh Rasûlü’nün bahsettiği bir biçimde, birtakım çalışmalar yaparsanız, bu dalga (wave) bedeniniz gerek ilim, gerek enerji yönünden cinlerden çok daha güçlü olacaktır...

O takdirde de **“cin”** denen **“uzaylı”** denen bu varlıklar, sizin üzerinizde tasarruf edemez hâle gelecektir! Hâlbuki onlar, sizin üzerinizde hükmetmek, tasarruf etmek isterler...

Nitekim âyette de;

“İNSANLARIN EKSERİYETİNİ HÜKMÜNÜZ ALTINA ALDINIZ”
(En’âm:128)

diye hitâp edilir onlara...

Dolayısıyla bütün müslümanların **Kur'ân ve RASÛLULLAH'A "İMAN" esaslarına** dayalı bir biçimde yaptığı çalışmalarını engellemek amacıyla, **her türlü saptırıcı fikirleri** insanlara empoze ederler!

Böylelikle de insanları bu çalışmalardan alıkoyup, güçsüz bir biçimde, ruh beden yaşamına geçirtmek isterler; ki o beden yaşamında da onları rahatça tasarruf altına alıp, onlarla istedikleri gibi oyalanıp eğlensinler!

Evet, işte "**Yevmil âhir**"in kapsamına giren konular da özetle bunlar...

Şimdi geldik nereye?

16

“VE BİL KADERİ” ... KADERE...

158

Bu sözde “**vel yevmil âhiri**” den sonra, “**ve kadere**” dememiş, “**VE BİL KADERİ**” demiş. “**B**” harfini yine getirmiş burada başa koymuş.

Bunun mânâsı:

“Nesnenin kaderi kendisinde mevcut olarak, o nesne var olmuştur” demektir.

Oluşan birim, kaderi kendisinde mevcut olarak o kaderle mevcut olmuş, var olmuş demektir.

“**B**” harfinin oluşturduğu mânâ burada odur.

Yani, rastgele bir kader değil!..

Dışarıdaki birinin yazdığı bir kadere göre, ben varım ve ben o programı uyguluyorum, gibi değil!..

Kaderi kendinden gelen bir biçimde, kendi varlığında; kendi programı yapısında, özünde mevcut bir biçimde var olmuş, demektir.

Burası çok önemli ve ince bir noktadır.

“Kadere iman”ın esaslarını yani neye ve nasıl **iman** edilmesi gerekliliği esaslarını, birazdan âyetlerle ve hadîslerle izah edeceğim.

Şimdi burada üzerinde durmak istediğim husus şudur:

Birim, varoluş gayesine uygun bir programla yüklenir; ki bu oluş birimin **“fıtrati”** diye bilinir!.. Daha doğrusu programı, gelen melekî-kozmik etkilerle beyne yüklenir!.. O birimin manevî sûreti, onun programıdır; yani **“fıtrati”**dir; yani kaderidir!

159

Bu hususa işaret eden âyet ;

“KÜLLÜN YA'MELU ALA ŞÂKİLETİH”dir. (İsrâ:84)

“TÜMÜ DE PROGRAMLARI (ŞÂKİLESİ) DOĞRULTUSUNDA FİLLER YAPAR...” dir.

Bu hususa işaret eden çok önemli bir âyet daha var:

“FEEKİM VEÇEKE LİDDİYNİ HANİFA....” (Rum:30)

“VECHİNİ HANİF OLARAK DİNE DÖNDÜR”

H. Rasûlullah (aleyhisselâm)'a bu şekilde bir gerçek bildirildikten sonra **evrensel sır açıklanıyor** ve bir **gerçek** daha **vurgulanıyor**:

Buyuruluyor:

“...FİTRATALLÂHİLLETİY FETAREN NASE ALEYHA;

LÂ TEBDİYLA LİHALKİLLAH;

ZÂLİKED DİYNÜL KAYYIMU;

VE LÂKİNNE EKSERAN NASİ LA YA'LEMUN. (Rum:30)

* * *

“FİTRATALLÂHİLLETİY FETAREN NASE ALEYHA”:**“O ALLÂH FİTRATI Kİ, İnsanları onun üzerine yaratmıştır.”**

“ALLÂH”ın belli bir gayeye yönelik bir biçimde, belli bir programla meydana getirmesi ile vardılar.

“ALLÂH” onlarda hangi isimlerin mânâlarını açığa çıkarmayı dilemişse, o isimlerin mânâlarını açığa çıkarmaya uygun bir beyin programıyla oluşturlar ve o beyin programının gereğini meydana getirirler!.. Ve bu program da asla değişmez!

160

“LÂ TEBDİYLE LİHALKİLLAH”:

Bazı müfessirler buradaki “tebdila”yı “ona bedel bulunmaz” şeklinde tercüme etmişlerse de; buradaki esas ağırlıklı mânâ “değişmezliktir”.

Yani, “ALLÂH’ın belli bir programla ve amaçla halkettiği varlığında asla program değişikliği olmaz!”

“O ne gaye ile var olmuşsa, o gaye üzerine yaşamına sonsuza dek devam eder”dir bunun mânâsı... Ve zaten:

“ZÂLİKED DİN’ÜL KAYYIMU”:

Ve “dosdoğru ve kaîm din budur”, hükmü de bunu hemen tamamlıyor ve ondan sonra diyor ki:

“VE LÂKİNNE EKSERAN NASİ LA YA'LEMUN”:**“Ve lâkin insanların ekseriyeti bu gerçeği bilmezler!”**

Ya nasıl bilirler; işte bugün herkes nasıl biliyorsa öyle bilirler... İşin bu gerçeğini bilmezler!

İşte **“ALLÂH”**ın, insanların her birini belli bir gayeye uygun olarak, kendindeki mânâları seyretme amacına dönük **“fitrat”**la halketmesi konusunu isteyenler bizim, **“TEK’İN SEYRİ”** isimli kitabımızda ve **“Öz’ün Seyri”** ve **“Tekliğin Esasları”** isimli kasetlerimizden dinleyebilirler.

Şimdi biz, belli bir program üzere kendi kaderi ile, **“fitratı”** ile varolmuş olan insanın; sadece kendi çizgisini, kaderini yaşayacağı hususunu vurgulayan; **kadere iman** esasını anlamamıza yardımcı olacak bazı açıklamalar yapmaya çalışalım...

KADERE İMAN

162

“SİZE YERYÜZÜNDE VEYA NEFSLERİNİZDE İSÂBET EDEN BİR OLAY, BİZİM ONU YARATMAMIZDAN ÖNCE, MUTLAKA BİR KİTAPTA YAZILMIŞTIR!..

BUNU, ÖNCE DEN TAKDİR EDİLMİŞ VE YAZILMIŞ OLDUĞUNU BİLİP; ELİNİZDEN ÇIKAN ŞEYLERDEN DOLAYI ÜZÜLMEMENİZ VE ELİNİZE GEÇEN İLE DE SEVİNİP ŞİMAR MAMANIZ İÇİN AÇIKLIYORUZ ...” (Hadid suresi: 22-23)

Kader konusu, insanlığı asırlar boyu meşgul etmiş bir konudur. Ve genellikle de, bu konuya çok net açıklamalar getiren **Rasûlullah** (aleyhisselâm)’ın açıklamaları yeterince değerlendirilememiş; yaşam içinde bu uyarılar ve ilgili âyetlerin mânâları yerli yerine oturtulamamış; bu yüzden de **“kader”** konusundan insanlar son derece ürkmüşler, korkmuşlar ve hatta bu konuyu konuşmaktan kaçınmışlardır.

Ne var ki; **“kader”**e hakkıyla **iman** etmek için, önce **“kader”**in ne olduğunu bilmek lazım!..

Zira Âmentü'nün esaslarından biri olan “kadere iman”, gerçekte ancak “kader”in ne olduğunu bildikten sonra mümkündür... Aksi takdirde sadece “kader” ismine iman edilmiş olur!

Bilmediğiniz bir şeye “iman” etmek, ancak, o bilmediğiniz şeyin “ismine iman etmek” demek olur! Oysa önemli ve gerekli olan, o şeyin “ismine” değil “mânâsına iman” etmektir!

“Kader” konusunu anlayabilmenin tek bir yolu vardır... O da “ALLÂH”ın Vahdaniyetini, Tekliğini, Ahadiyetini ve Vâhidiyetini kavrayabilmekten geçer!

163

Şayet bir kişi, ALLÂH'ın “Vâhidiyet ve Ahadiyet”ini kavrayamamış ise; o kişinin “kader” konusunu idrak edebilmesine asla ve asla imkân yoktur!

Zira “Kader” konusunu idrak edebilmenin yolu, önce de vurguladığım gibi, ALLÂH'ın Vâhidiyetini ve Ahadiyetini idrak edebilmekten geçer!

Bunu da herkese anlatabilmek mümkün olmadığı için, “kader” konusunun **derinliğine** genellikle girilmemiş...

“ALLÂH”ın “Vâhidiyet” ve “Ahadiyet”ini bugüne kadar çeşitli kitaplarımızda ve sohbetlerimizde genişliğine, derinliğine anlattığımız için; sanıyorum bu kitabımızda da artık “kader” konusunun detaylarına girmek gereği hâsıl oluyor.

“Kader” konusunu çözmeye çeşitli yanılgılara düşülmesinin en başta gelen sebebi, her seviyeden insana hitabetmesi dolayısıyla Kur’ân-ı Kerîm’deki “iki yönlü anlatım” tarzıdır.

Kur’ân-ı Kerîm, “ALLÂH” isminin mânâsını tarif sadedinde iki usûl, iki yol tatbik eder;

Birincisi, “**ALLÂH**” isminin işaret ettiği anlamın, **insanın anlayışına göre** tarifidir.

İkinci tarz “**ALLÂH**”ın anlatımı ise “**ALLÂH'ın bizâtihi kendisini**” tarif edışıdır.

Bu iki yoldan “**ALLÂH**” tarifinin **Kurân'da** herkesin anlayacağı bir ifadeyle yer almaması, “**olayın bütünlüğünü idrak edemeyen**” insanlarda çelişkileri meydana getirmiş ve bu çelişkilerin sonunda da olayı çözemeyenlere **göre** büyük bir kaos oluşmuştur!

İşte bu kaosun sonucunda da “**kaderi**” değişik mânâlarda anlayan çeşitli “**anlayış**”lar yani “**mezhep**”ler meydana gelmiştir.

Kur’ân, bir yönüyle, “**insanın anlayışına göre**”, “**ALLÂH**” ismiyle işaret edileni tarif eder demiştik...

İnsanın anlayışına göre “**ALLÂH**”ı tarif tanımlamasına uygun düşen en açık seçik âyet, “**ÂYET’EL KÜRSÎ**” ismiyle bilinen, Bakara Sûresinin 255. âyetidir...

Bunun yanında;

“**EVVEL, ÂHİR, ZÂHİR, BÂTİN HEP O’DUR**” (Hadid:3)

“**İNSANA ŞAH DAMARINDAN DAHA YAKINIZ**” (Kaf:16)

“**NEFSLERİNİZDE MEVCUT...**” (Zariyat:21)

“**HER NE YANA YÖNELİRSEN YÖNEL ALLÂH'IN VECHİNİ GÖRÜRSÜN**” (Bakara:115)

gibi daha birçok âyetler, hep “**ALLÂH**”ı, **insanın anlayışına göre** tarif eden âyetlerdir.

Bunu biraz daha açalım.

Mesela “**Âyet’el Kürsî**”de, **Bakara** Sûresindeki bu âyeti kerîmede buyurur ki:

“...LÂ TE’HUZUHU SİNETÜN VELÂ NEVM...”

“...O, NE UYUKLAR, NE DE UYUR..!”

Bilindiği gibi “**uyuma, uyuklama**” hâlleri insana, hayvana ait özelliktir!.. Burada, insanda veya hayvanda oluşan bir hâle **nispette**, bu hâle **GÖRE** “**ALLÂH**”ı tanımlıyor ve denilmek isteniyor ki, “**O**” insandaki bu hâlden münezzehtir!..

Yani, gerçekte, burada “**O**”nun ne olmadığı, neye benzemediği anlatılıyor!.. Ne olduğu değil!.. Ve insana **GÖRE!**..

165

İşte **Kur’ân-ı Kerîm**’de görülen bu gibi tanımlamalar; yani **beşerî değer yargılarına, beşerî kabullere, beşerî vasıflara GÖRE** yapılan tanımlamalar, **insanın anlayışına izafetle** yapılan, “**yaklaştırıcı**” tanımlamalardır!..

Bunlar hiçbir zaman, mutlak mânâda olduğu üzere, “ALLÂH”ı anlatmaz!

Sadece, insanlardaki çeşitli **tanrı, ilâh kabullerinin** dayandığı özellikleri ortadan kaldırmak, silmek, yok etmek amacıyla kullanılan tanımlamalardır bunlar...

Çünkü insanlar, onbinlerle sene ötesinden gelen bir biçimde, hep **tanrılara** veya daha gelişmiş hâli ile “**tek tanrıya**” tapınma anlayışı içinde olmuşlardır!

Oysa bu anlayışın zirvesine ulaşmış ve onu açıklamakla görevlenmiş olan **Efendimiz Rasûlullah** SallAllâhü Aleyhi ve Sellem; “**tanrı ve tanrı kavramının yokluğunu**”; “**sadece ALLÂH’ın var olduğunu**”; “**ALLÂH**” ismiyle işaret edilen

varlığın **“tanrılık kavramından münezzehtir”** olduğunu tebliğ ile görevlenmiş olarak; **Kur’ân-ı Kerîm**’de, öncelikle **“ALLÂH”** isminin mânâsının ne olduğunu çok açık seçik bir biçimde vurgulamıştır.

Şayet biz, **gerçek mânâda “ALLÂH”** isminin mânâsını anlamak istiyorsak, **Kur’ân-ı Kerîm**’deki, **beşere göre “ALLÂH”ı tarif eden** âyetlerin sırrını anlamalıyız.

Sonra da buradan ilerleyerek, **“ALLÂH”ın bizâtihi “ALLÂH”ı anlatması** tarzındaki âyetlerin sırrına ermeye çalışmak mecburiyetindeyiz!

Eğer gerçekten **“ALLÂH”ı** istiyorsanız, beşerî değer yargılarından, beşerî kavramlardan arınıp, saflaşıp; **“ALLÂH”ın bizâtihi kendisini anlatışına; kendine göre kendini anlatışına** kulak vermek; bütün algılama araçlarımızla, bütün duyularımızla bu hitâba yönelmek mecburiyetindeyiz!

166

Eğer bunu gerçekleştirememişsek, asla ve asla **“kader” olayını** ve **“kader sırrını”** da anlamamız mümkün olmayacaktır.

Bu takdirde de **“tanrı ve tanrılık kavramına”** dayalı bir biçimde; **“tanrı ve tapınanı” ikileminin** getirdiği bir düşünce yapısıyla; bir **“tanrının iradesi”**nden, bir de **“tanrıya tapınanların”** iradesinden söz etmek anlamına gelen şekilde, **“iradeyi kül” - “iradeyi cüz”** ikileminden kendimizi kurtaramayız!

Eğer gerçek anlamda **“kader sırrına”** vâkıf olmak istiyorsak, önce kelimedede değil, lafızda değil, **“özde birliği”** kavramak zorundayız!

“Özde biriz” derken, **“sen ben o var, ama hepimizin özü birdir”** değildir bunun mânâsı!

“Gerçek varlık olarak sadece “ALLÂH” mevcuttur ve “O”nun dışında, “O”nun gayrisi olarak, hiçbir varlık vücud sahibi değildir” şeklindedir bunu mânâsı...

Evet, buraya kadar beşerî değerlere ve beşerî anlayışa **GÖRE**, **“ALLÂH”**ın tariflerinden söz ettik... Ve bu, insanların, tanrı kavramından kurtulması, **“ALLÂH”**ın ne olduğunun biraz daha iyi bir ölçüde tanınabilmesi için gerekli olan tariflerdir bunlar; dedik...

Mesela ;

“ÖNCE VE SONRA, VE APAÇIK ORTADA OLAN VE ALGILANANLARIN ARDINDAKİ HEP O'DUR!” (Hadid:3)

167

âyetini ele alalım.

Mutlak mânâda, ayrı ayrı bir **“zâhir”**, bir **“bâtın”** vardır da, **“bunların hepsi de “O”dur;** değildir burada anlatılmak istenen!..

Burada, **“insana, insanın algılama araçlarına yani beş duyasuna göre, yani insana izâfetle “ZÂHİR” vardır, “BÂTIN” vardır”;** gerçeği anlatılmak istenmektedir.

Yani, insanın algılayabildiği, tespit edebildiği zâhirdir; tespit edemediği bâtındır! **“O”** ise zâhir ve bâtın diye bilinen **Tek'tir;** anlamına işaret edilmektedir.

Ayrıca burada, **“O”** kelimesi ile işaret edilen varlık, **senin hem tespit edebildiğin, hem de edemediğin her şeyin orijini**dir”; vurgulaması yapılmaktadır.

Görüldüğü üzere burada yapılmakta olan tarif, **insanın algılama sistemine göre** yapılan tariftir! İnsanın algılama

organlarının var ya da yok kabul ettiği şeylere **GÖRE** yapılan bir tarifdir! Mutlak mânâda, “ALLÂH”ı tarif değildir!

Veya bunun gibi bir başka kabulleniş vardır!

Mesela “ALLÂH”ın “Kıdem” ve “Bekâ” sıfatlarından söz edilir... “Önceliksiz” oluşu; ya da “sonsuz” oluşu gibi!

Hâlbuki “ALLÂH”, “öncelik” veya “sonralık”, “devamlılık” veya “devamsızlık” gibi kavramlardan **beridir, münezzehtir!** Çünkü, “O”, “ALLÂH”tır!..

Hadîs-î şerîf’te buyrulmaktadır ki;

“KÂN’ALLÂHU VELEM YEKÛN MEAHU ŞEY’A!”

“ALLÂH VARDIR VE ONUNLA BERABER HİÇBİR ŞEY MEVCUT DEĞİLDİR!”

Eğer bu uyarının mânâsını idrak edersek, fark ederiz ki, **böylesine “TEK” olan bir varlığın, önceliğinden veya sonralığından söz edilemez!**

Çünkü “öncelik” ve “sonralık” kavramı, var kabul edilenlere **göre** oluşmuş bir kavramdır... Hâlbuki “ALLÂH sonsuz ve sınırsız Tek”tir, diyoruz ya!..

Şimdi dikkat ediniz, “**sonsuz-sınırsız**” tanifi dahi gene bir beşerî kavrama **nispette**dir.

“ALLÂH” gerçekte, “**sonluluk**” kavramından münezzehtir olduğu gibi, **“sonsuzluk ve sınırsızlık” kavramından dahi münezzehtir!..** Böyle bir kavramdan dahi berîdir.

Ama beşerî değerlerle programlanmış, bezenmiş bizler; **tanrı** kabulünden arınabilmek için, bu **izafî değerlere bağlı** sonsuzluk sınırsızlık ifade eden kavramlara sığınmak, onlara sarılmak; böylece **“ALLÂH”** isminin mânâsını anlamaya

yaklaşmak zorundayız! Yani, bir zorunluluğun getirdiği tanımlamalardır bunlar!

Oysa **“ALLÂH”**, bizâtihi kendisini, çok net bir biçimde tarif ediyor...

Ne diyor?

“O ALLÂH AHAD'DIR!”... “SAMED'DİR!”...

Bu, **ALLÂH'**ın kendi kendisini, **kendisine göre** tarifidir!

Yani **“ALLÂH”**, **“Ahad”** olması nedeniyle kendisinin dışında bir varlık kabul etmez... Kendisinin dışında bir varlıktan söz etmek mümkün değildir!

169

İşte bu hususa işaret bâbında **“muhalefetün lil'havâdis”**, yani **“sonradan meydana gelmişlerin hiçbirine, hiçbir şekilde benzememe”** tanımlaması getirilmiştir.

* * *

“Sonradan meydana gelmişlerin hiçbirine benzememe” tanımlamasının mânâsı nedir, burayı anlamamız lazım... Bu husus oldukça derinliği olan bir husustur.

Mutlak olan prensip, **“ALLÂH”**ın **“AHAD”**iyetidir.

“ALLÂH” isminin mânâsını, **“ALLÂH”** ismiyle işaret edilen varlığın ana yapısını anlama sadedinde, ilk çıkış noktası **“ALLÂH'ın Ahad”** oluşudur.

“ALLÂH'ın Ahadiyeti”ni tarif sadedinde **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm)'ın şu açıklamasına dikkati çekmiştik:

“ALLÂH vardır ve O'nunla beraber hiçbir şey yoktur!”

“Ahad” olarak var olan varlığın; dışında, gayrısında veya içinde gibi kavramlar olmaksızın, **“O”nunla beraber var olan hiçbir şey yoktur!**

Peki o zaman şu sorunun cevabını anlayalım... Ki ondan sonra, bu **“sonradan meydana gelmişlerin hiçbirisine hiçbir şekilde benzemez”** ifadesini çözebilelim.

Açıklamaya göre; **“ALLÂH'la beraber hiçbir şey mevcut olmadığına”** göre; her isimle anılan müsemma yani her ismin işaret ettiği mânâ **ALLÂH'ın ilminde var olmuş ilmi sûrettir!**

“İlmi sûrettir” demek, **“ilimdeki mânâ sûretidir”** demektir! Bizim beş duyu ile algıladığımız *şekli olan sûret* anlamında değil!

170

İlmi sûret, **“ilimde var olmuş anlam”**, ya da **“bilinçteki ilim mânâları”** şeklinde de anlaşılabilir...

Demek ki bütün bu ana kadar duyduğumuz, bildiğimiz, düşündüğümüz, hayal ettiğimiz her şey ve her kavram gerçekte, sadece ve sadece **ALLÂH'ın ilminde** mevcuttur.

“ALLÂH'ın ilminde” mevcut olan bu mânâlar, **ALLÂH'ın** yaratmasıyla meydana gelmiştir.

Dolayısıyla Kâinat, Evren ismi altında, kapsamında var olan, her ismin işaret ettiği varlık, **“ALLÂH'ın ilmi, iradesi ve kudretiyle”** meydana gelmiştir. İşte bu sebeptendir ki, **“ALLÂH ALÎM”**dir; ilim sahibidir. İlminde her şey mevcuttur.

“ALLÂH MÜRİD”dir... **“Murad eden”**dir! **İrade** sahibidir... Ve **“ALLÂH KÂDİR”**dir... **“Muktedir”**dir! Kudret sahibidir. Ve o kudretiyle dilediğini meydana getirir.

İşte bu ilmiyle takdir edip, irade etmesi, dilemesiyle o takdir ettiği varlıkları seyri; onların manevî yani kavramsal sûretlerini meydana getirmesi olur!..

Ancak burada anlaşılması gerekli olan önemli nokta şu husustur:

“**ALLÂH**”, ilmindeki sonsuz mânâlar dolayısıyla; bu mânâlara işaret eden **Esmâ ül Hüsnâ** denilen isimlerinin anlamlarını-kavramalarını dilediği şekilde terkiplendirerek; sonsuz sınırsız sayıda varlıklar meydana getirmiştir.

“**O**”nun sonsuz sınırsız sayıda meydana getirdiği bu varlıklar; “**O**”nun, ilmiyle ve ilminde yarattığı varlıklardır!

171

Dolayısıyla bu yönü itibarıyla, evren ve içinde var olan her birim; mikro planda veya makro planda, mikrokozmozda veya makrokozmozda mevcut olan her birim, yaratılmıştır!..

Mikro veya makro planda var olan her birim, “**O**”nun ilmiyle, “**O**”nun ilminden, “**O**”nun varlığıyla meydana gelmiş olması sebebiyle de; o varlıklarda, “**O**” varlığının dışında bir şey asla mevcut değildir!

İşte bu son derece önemli iki noktayı hiçbir zaman dikkatimizden kaçırmayacağız.

Nasıl iki göz bir görürse, işte bu “iki” görüş de “bir”liği meydana getirir. Birisinden gâfil kalırsak farkında olmadan ötekinden de uzak düşeriz.

Biraz evvel açıkladığımız üzere, kendi yarattıklarından, kendi var ettiklerinden hiçbirine benzememe özelliği “**ALLÂH**’ın **Ahadiyeti**”nin tabii bir sonucudur. Çünkü “**O**”nun dışında bir varlık asla mevcut olmamıştır!

Hatta bunu ifade sadedinde şu cümle söylenmiştir;

“Ayâni sabite vücud kokusu almamıştır!”

Ayâni sabite, bütün bu var olan varlıkların aslı orijini olan ana mânâlardır!

İşte bu sebeptendir ki, **bütün bu evren ve içinde var olan her şey, “yok”tan varolmuştur! “Yok”tan da ancak “yok” var olur!**

Yani, bu ifade ile anlatılmak istenen şey, “her şeyin Zât-ı ilâhînin ilminde var olması”dır...

Bu yokken varolmuş her şey, sadece ve sadece **“ALLÂH’ın ilmi”** ile ve **“Kendisinden”** vücud bulmuştur.

172

* * *

“ALLÂH’ın Tekliğini, birliğini”... Ama dikkat edin, “birliğini” derken *sayısal birlikten* söz etmiyorum... Bir *tanrı* için *sayısal birlikten söz edilebilir*... Ancak gerçekte, ilim sahipleri indinde **“ALLÂH”** için asla **sayısal birlikten** söz edilemez.

Burada bazıları hâliyle şu suali soracaklardır... Bugüne kadar bu konuları dinlememiş, bu konulara girmemiş olanların bu suali sormaları da son derece doğaldır...

Efendim **“ALLÂH”**ın **“Vâhid”** ismi var; **Kurân’da** birçok yerde de **“ilâhınız”** diye bahsediyor **“ALLÂH”**tan... **Kur’ân**, **“ilâh”** diye **“ALLÂH”**tan insanlara bahsederken, **“ALLÂH”**ın **“Vâhid”** isminden söz ederken; sen nasıl olur da **“ALLÂH”**ın **“ilâh-Tanrı”** olmadığını, **“ALLÂH”**ın **“bir”** olmadığını söylersin?

Burada şuna dikkat ediniz!

“ALLÂH”ın **“AHAD”** oluşu **MUTLAK**tır!..

“ALLÂH”ın “VÂHİD” yani “BİR” oluşu ise muzaftır; yani izafidir; yani GÖRESELdir; yani rölativdir!..

Bu son derece önemli ve kavranılması da o derece güç bir gerçektir ki, tasavvuf da bundan “**HAKİKATLERİN HAKİKATİ**” olarak bahsedilmiştir.

Bu konuyu açıklamaya başlarken dedik ki, “**ALLÂH**” isminin mânâsının insanlara, insanî kavramlara göre tarifi vardır, bir... Bir de, direkt olarak “**ALLÂH**”ın kendini tarifi vardır, iki .

İnsanlık, sayısız tanrılara tapma dönemlerinden, tek tanrıya tapma dönemine kadar gelmiş ve nihayet Efendimiz (aleyhisselâm) ile tebliğ olunmuştur ki;

173

“Tanrı yoktur sadece ALLÂH vardır.”

İşte bu akış, bu seyir içinde, insanlara tek varedici idrak ettirmek için bu hitap biçimine uygun bir surette, “**ilâh**”tan söz edilmiştir.

“**Sizin ilâhınız**”; yani, sizin *o varsaydığınız* “**ilâh**” var ya, işte o “**ilâh**”, “**ALLÂH**”tır...

Yani, “**ALLÂH**”ın, “**ilâh-tanrı**” olmasından değil; “**ilâh-tanrı**” ismiyle, varsayımıyla, tasavvuruyla insanda var olan düşüncenin gerçeğinin “**ALLÂH**” olduğuna işaret edilmiştir.

Birinci anlayış kademesinde, “**ilâh**”ın “**ALLÂH**” olduğu belirtilmek istenmiştir...

İkinci anlayış derecesinde idrak edilmesi önemli konu ise, “**ALLÂH**”ın ne olduğunun fark edilerek; “**ALLÂH**”ın “**ilâh**” olmaktan **dahi münezzehtir** olduğunun fark edilmesi ve idrakıdır...

Bu hususu çok iyi anlayalım...

ALLÂH'ın “ilâh” olduğunun anlatılması ayrı şeydir; insanların ilâh diye düşündüğü varlığın gerçeğinin “ALLÂH” oluşunun vurgulanması ayrı şeydir!

Bu iki kavram birbirinden doğu ile batı kadar uzaktır!

* * *

Şayet yukarıda açıklamaya çalıştığımız gerçeği anlayabilirsek, işte o zaman, hakıyla “ALLÂH”a iman edenlerden olma kapısı bize açılır ve hakıyla “Âmentü Billahi” demek fırsatı doğar.

Çünkü hakıyla “ALLÂH”a “iman etmek”, “izafi benliği” ortadan kaldırır, imha eder, yok eder!..

Hakıyla, ALLÂH'a iman edende, “benlik” kalmaz!

Eğer bu açıkladığım hususu anlayabildiysek fark ederiz ki; “ALLÂH” ismiyle işaret edilen varlık, “Zâtıyla mevcut yegâne vücuddur”, varlıktır!

Ve “ALLÂH” ismi dışındaki bütün isimlerle işaret edilen varlıklar, birimler, yaratılmıştır... “ALLÂH” tarafından!.. “ALLÂH”ın ilminde!..

İşte bu sebeptir ki var olan; daha doğrusu ve gerçeği, “var” kabul edilen, “var” sanılan her şey, gerçekte “yok”tur!

Eğer bu gerçeği anlayabildiysek, şimdi bir adım daha ileri gitmeye çalışalım.

“ALLÂH”, “öncelik ve sonralık” gibi zaman kavramı olmaksızın; ilmiyle, ilminde mevcut olan sonsuz mânâları seyretmeyi dilemiş; “MÜRİD” olması dolayısıyla, kendindeki sonsuz mânâları seyretmeyi “murad etmiş”; bu murad ediş ile birlikte, “Ol dediği şey, anında olur”, âyetinde işaret edilen bir biçimde bu mânâların seyri başlamıştır.

İşte **“ALLÂH”**ın **“OL”** hükmüyle, yani **“MÜRİD”** ismi ile işaret edilen bir biçimde ilmindeki mânâları seyretmeyi **murad etmesi**; Evren ismi altında olan tüm isimlerle işaret edilen varlıkların meydana gelmesini oluşturmuştur! Bunların **“yok”**tan var olmasını **murad etmesi** hükümdür!

Bütün bunların var olmasını **murad** etmiş, hüküm vermiştir ki, **bu hüküm “ALLÂH”ın “Kazası”dır!**

“Kaza”, işte bu “hüküm”dür!

“Kazası”, yani var etme **“hükümü”** sonucunda; o isimlerin mânâlarının nasıl ve ne şekilde açığa çıkmasını murad etmesi de **“O”nun takdiridir.**

175

Bu **takdir** gereğidir ki, çeşitli ilâhî isimlerin mânâları, **sayısız çeşitli bileşimler**-terkipler şeklinde belirli **anlam sûretlerini** meydana getirmiştir.

“Anlam sûretlerini” diyorum, dikkat edin; henüz bu boyutta varlıkların vücudu yok!

Yani, **hüküm** verdi!

Hüküm, “ol” emri ile oldu; bu oluşun neticesinde çeşitli Esmâ mânâları seyredilmeye başlandı...

Çeşitli **ALLÂH** isimlerinin mânâlarının seyri takdir edildi!..

Bu Esmâ mânâlarının seyrinin takdiri ile birlikte, **“Ayânî sâbite”** denilen, varlıkların orijinleri, varlıkların orijin ve aslını meydana getiren, ana mânâ grupları meydana geldi...

Ancak dikkatinizi çekerim...

Ben bunları anlatırken elbette bir sıralamadan, bir zamandan bahsediyorum... Oysa gerçekte böyle bir zamanlama ya da süreç söz konusu değil!

Bunların hepsi, bir **“an”**da olup biten bir şey!..

“OL DEDİ VE OLDU.”

anlamında tarif edildiği bir biçimde!

Bu yüzdendir ki, benim bu anlatışım içindeki zamanlama tâbirleri, sizi asla bir zaman kavramına sokmasın!.. Gerçekte, burada zaman diye bir olay yok!

İşte bu mânâların, mânâ gruplarının meydana gelişi, **“Takdiri ilâhî”**dir!

176

Esasen;

“ALLÂH MAHLÛKATIN KADERLERİNİ GÖKLERİ VE YERİ YARATMAZDAN ELLİ BİN SENE EVVEL YAZMIŞTIR, TAKDİR ETMİŞTİR.”

Şeklindeki **Rasûlullah** açıklamasında bahsedilmekte olan gerçek işte bu boyuttur.

Bu boyutta, henüz bildiğimiz anlamda varlık sûretleri olmadığı gibi, bu varlık sûretlerini meydana getiren Esmâ terkipleri - isimler bileşimleri- de yok daha! Bunların aslî vücudu yok!..

Bu yüzdendir ki, **“Ayânı Sabite vücud kokusu almamıştır”** denerek, bu takdir safhasına işaret edilir.

Yani, **ALLÂH'ın** ilminde kendi mânâlarını seyretmesi, seyretmeyi hükmetmesi **“Kaza”**dır...

Bu mânâların seyredilir hâle gelmesini düzenlemesi de mutlak mânâda “Kader”dir...

Burada açıklamakta olduğum **“KAZA VE KADER”**, halkın anladığı, kitapların yazdığı **“kaza ve kader”** kavramı olmayıp; **bâtını mânâda**, gerçek mânâda, öz mânâda **“KAZA VE KADER”** kavramıdır.

* * *

Şimdi bu kavramların bir de ikinci bölümü var ki; halkın, herkesin anladığı mânâdaki **“kaza ve kader”** kavramlarıdır onlar.

Zaten bizim bildiğimiz; üzerinde konuştuğumuz; **“kader ne kadardır, eni nedir, boyu nedir, ne kadarı bizde var, ne kadarı da onda var; küllü nedir, cüzü ne kadardır”** gibi kavramlar, hep bu ikinci bölümde konuşulan **kaza ve kader** ile ilgili kavramlardır.

177

Şu ana kadar bahsetmiş olduğum boyuttaki **“KAZA”** ve **“KADER”** ile ilgili değildir!..

Eğer şimdiye kadar anlatılanları anlayabildiysek; şimdi bunun bir basamak daha aşağısına inelim.

* * *

Mahlûkatın kaderlerine geliyor sıra...

Mahlûkatın **kaderini** yazan kim?..

Mahlûkatın **kaderini** yazan **“Rabb-ül Âlemîn”**dir...

“Rabb-ül Âlemîn”... Âlemlerin Rabbi, yani âlemler kelimesiyle işaret edilen, sonsuz sınırsız varlıkların meydana getirildikleri **Rubûbiyet mertebesidir**.

Bütün **“ALLÂH İSİMLERİNİN mânâları”**, **“ALLÂH”** ilminde mevcuttur, dedik.

“Rahmaniyet” mertebesinden, **“ilmi ilâhîdeki ilâhî Esmâ’nın toplu hâlde bulunduğu mertebedir”** diye söz edilirse de; gerçekte burada topluluktan veya ayrılıktan söz edilemez.

“RAHMANİYET”, ilâhî Esmâ’nın hazinesidir, deriz; ki bu da mecazi bir ifadedir... Gerçekte, böyle bir tanımlamadan da münezzehdir **“ALLÂH”!**..

İşte bu **“Rahmaniyet”** mertebesinde mevcut olan **Esmâ-i ilâhî, “O”**nun, **“Melikiyet”** mertebesi özelliği ile **mülküdür**.

Bir yönü itibarıyla **“Melîk”**tir, bir yönü itibarıyla **“Mâlik”**tir.

Ancak, **“melîk”** ismi, **“mâlik”** isminden daha kapsamlıdır.

“Mâlik” ismi, **“bir şeyin sahibi”** anlamındadır.

“Melîk” ise **“o şeyin hem sahibi”**, hem de **“o şeyler üzerinde mutlak hükümdar”** olandır.

Yani, **“ALLÂH”ın “Melikiyet”i, “kendi Esmâ’larını dilediği gibi açığa, ortaya çıkarması, seyretmesi”** anlamındadır.

“DİLEDİĞİNİ YAPAR.” (Bakara:253)

“YAPTIĞINDAN SUAL SORULMAZ!” (Enbiya:23)

Bu âyetler **“O”**nun **“Melikiyeti”**nin eseridir.

“Melikiyet” mertebesinin tenezzülü ile **“Rubûbiyet”** mertebesi oluşur .

“Rubûbiyet” mertebesi çeşitli Esmâ’nın, çeşitli terkipler-**bileşimler** şeklinde açığa çıkmasını sağlar. Bu Esmâ, çeşitli terkipler şeklinde ortaya çıktığı anda **“abd”** meydana gelir...

“Rabb” yani **“ALLÂH isimleri”**nin bir terkip -**bileşim**- hâli, bir birimin, bir isim ardındaki varlık hâlinde ortaya çıkışını sağlar.

İşte bu ortaya çıkış **“Rubûbiyet”** mertebesinin hükmünün zâhir oluşudur.

Kul, Rabbine tâbidir!

“YÜRÜR HİÇBİR MAHLÛK HARIÇ OLMAMAK ÜZERE HEPSİNİ ALNINDA ÇEKİP GÖTÜREN O'DUR!” (Hûd: 56)

Âyeti işte bu gerçeğe işaret eder.

Yani, o varlığı bulunduğu hâliyle yaşatan; **“ALNINDA” -alının arkasındaki beyinde- açığa çıkan, Esmâ terkinin oluşturduğu program, onun Rabbidir...** Çünkü onun varlığı, kendisinin **Rabbi olan Esmâ terkinin** tabii sonucudur...

179

Yani, **“birim”** ismi, kendini meydana getiren isimler bileşiminin adıdır.

Kendisini meydana getiren o Esmâ terkinin -isimler bileşiminin- dışında, birimin bir varlığı mevcut değildir.

Eğer, o ismin ardındaki, o ismin karşılığı olan Esmâ terkinin ortadan kaldırırsanız; ismin arkasındaki varlık da ortadan kalkar!

Hangi isimle isimlenen, hangi varlık, hangi birim olursa olsun; o ismin ardındaki varlık bir Esmâ terkidir; yani Rabbin bir isimler bileşimi şeklinde kendi varlığını aşikâre çıkartmasıdır.

Bu yüzdendir ki...

Birimin, hiçbir şekilde, “ALLÂH”ın Esmâ’sı dışında, bir zerre varlığı mevcut değildir!.. Ve bu sebeptir ki, abd, Rabbinin mutlak olarak kuludur!..

Abd, Rabbine kulluk etmededir! Her hâlükârda!

Abd'in Rabbine kulluk etmemesi asla düşünülemez ve hayal bile edilemez... Tasavvur bile edilemez...

Çünkü **Abd'in, Rabbinin varlığı dışında hiçbir şeyi yoktur!** Sadece ismiyle, Rabbinden ayrı düşmüştür abd!..

Bunu tarif sadedinde basit bir misal vermişlerdir ama, bu misalin kelimelerinde kalınırsa yine olaydan çok uzak düşülür.

Suyun çeşitli kalıplarda donarak, değişik sayısız buzdan heykeller meydana getirmesi ve bu buzdan heykellere değişik isimler verilerek, sayısız değişik varlıklar varmış sanılması hâlini düşünün!..

Birinin adına insan demişsin, diğerinin adına cin, bir diğerinin adına melek, ya da dağ, deniz v.s. demişsin!

180

Ne var ki, **buzdan birimlerin isimlerinin ardındaki varlık olan o buzdan heykelleri erittiğin zaman, buz, aslı olan suya döner!..**

Şimdi, “abd”, “Rabbin Abdı” olduğuna göre;

“Abd” ismiyle, “Kul” ismiyle işaret edilen varlık; belli ilâhî isimlerin mânâlarının, bir bileşim hâlinde biraraya gelerek bir anlam oluşturması olduğuna göre... Ayrıca, o abdin, başka bir tanrıdan, başka bir ilâhtan, başka bir varlıktan almış olduğu bir aklı, bir şuuru, bir idrakı ve bir iradesinden acaba söz edilebilir mi?..

* * *

İşte geldik işin tâbiri câiz ise püf noktasına...

Varlığın aslını, hakikatini, özünü bilmeyenler; hakikate ermemiş olanlar; yani her şeyi beş duyu sınırları içinde değerlendirme özelliği ile bezenmiş mübarek varlıklar; elbette

kendilerinde belli bir **bağımsız akıl**, belli bir **bağımsız irade**, belli bir **bağımsız kudret**, belli bir **bağımsız güç** olduğunu düşünecekler ve bu düşünceleriyle o güzel ve mükemmel hayatlarını yaşayıp, bu dünyadan geçip gidecekler!!!..

Şurası kesin ki, “ALLÂH” dilediğini yapmadadır ve yaptığından sual sorulması söz konusu olmaz!

Sual sorulmaz; çünkü, sual soracak ikinci bir varlık yoktur!

“VE MA TEŞAUNE İLLA EN YEŞAALLÂHÜ.” (İnsan:30)

“Siz dileyemezsiniz, isteyemezsiniz... İstek sadece ‘ALLÂH’a aittir”...

181

Evet, dikkat buyurun...

“Siz isteyemezsiniz, ALLÂH istemedikçe” çevirisi **yanlıştır!**

Bu âyetin gerçek mânâsı;

“Siz isteyemezsiniz, isteyen ALLÂH'tır!”...

Ve bu mânâyı anlarsak, **fark ederiz ki, iki tane isteyen varlık yok!**

“Biri istiyor da, onun isteği üzerine ötekinde de istek meydana geliyor” gibi bir kavram kesinlikle söz konusu değil!

İşte, **“ve ma teşaune illa en yeşaAllâh”** âyetinde de bu husus vurgulanır...

Gerçekte isteyen tek varlık, yani **MÜRİD ALLÂH'tır! İRADE sadece ALLÂH'ındır.** Ve, **O, murad ettiğini OL** hükmüyle meydana gelir.

İşte bu gerçeğe işaret sadedinde denir ki;

“Kaldır kendini aradan, ortaya çıksın Yaradan.”

Kendini aradan çıkartırsan, kaldırırsan; yani **“ALLÂH’tan ayrı bir varlık olarak varım”** varsayımından, zannından kurtulursan; varlıkta mutlak **MÜRİD** yani **İRÂDE EDEN** ve **RAB** olan **ALLÂH** dışında bir şey mevcut olmadığını açık seçik fark edersin.

“SİZİ VE YAPTIKLARINIZI ALLÂH YARATTI.” (Saffat: 96)

ALLÂH “yaratmıştır” kelimesiyle işaret edilen mânâyı biraz evvel izah etmiştik. Yani, varlıkların yaradılışı demek, **“İLİM”** boyutunda Esmâ mânâlarının takdiri, hükmüdür!

Varlıkların meydana gelişiyle, bu varlıkların meydana gelişinin tabii sonuçları olarak onların fiilleri meydana gelir...

Daha açık bir ifadeyle anlatmaya çalışalım...

Fiiller, belli bir mânânın dışarıdan algılanan şeklidir!

Belli bir mânânın varoluşunun doğal sonucu ve algılanış şekli, fiildir! Yani her fiil, gerçeğiyle mânâdır!..

Dikkat ediniz, **“mânâ ihtiva eder”**, demiyorum!.. *Birimin algılama şekline göre, “mânâ ifade eder”dir*, bunun anlamı, ama ben bunu demiyorum!

Fiil, mânâdır; mânânın ta kendisidir!

O **“mânâ”**, algılama aracına bağlı olarak **“fiil”** şeklinde değerlendirilir!

İşte burayı çok iyi anlamak lazım... Çünkü, çok ince bir **“sır”**dır bu ve konunun önemli **“püf”** noktalarından bir tanesi de burasıdır!

Esas var olan mânâdır!..

Mânânın, fiil şeklinde algılanışı, algılama aracı dolayısıyladır!

Eğer şu açıklamaya çalıştığım cümleyi anlamazsak, kesinlikle **“ALLÂH vardır ve O'nunla beraber hiçbir şey yoktur”** cümlesinin mânâsını da anlayamayız!.. Lafını eder, ezberler, kelimeleri tekrarlar, ama mânâsını kavramamız asla mümkün olmaz!

Efâl boyutu denen; algılama araçları ile var görünen; var kabul edilen; var sayılan; tüm fiiller, orijinde mânâ olarak mevcuttur ve **“fiiller boyutu”** denen **“kesret âlemi”** için, bu sebeple denmiştir ki;

“HER ŞEY HAYALDEN İBARETTİR; ÂLEMLERİN ASLI HAYALDİR.”

183

Çünkü **kesret** yani **çokluk** kavramı içine giren her şey, ALLÂH isimlerinin anlamlarından başka bir şey değildir!..

Eğer, siz henüz şuur boyutunda yaşayabilme; benliksiz bir biçimde, **varlığın Tekliğini** seyredebilme özelliğine sahip değilseniz; sizin için çokluk âlemi mevcuttur! Ve siz kesret âleminin kurallarına göre yaşarsınız!.. Ve bu yaşamınızın doğal sonucu olarak, bütün beşerî değerler, kavramlar geçerlidir.

Ayrıca sanmayınız ki; bu bahsedilen âlemleri yaşadığınız zaman, şu içinde bulunulan âlem ortadan kalkar; hayır!..

Her boyut kendi algılayıcısıyla varlığını sürdürür ve,

“ALLÂH, ADEM’İ KENDİ SÜRETİ ÜZERE MEYDANA GETİRDİ, YARATTI”

anlamındaki **Rasûlullah** uyarısı gereğince de, **İnsan ismi altında, Zât boyutu, Sıfat, Esmâ boyutu ve Efâl boyutu mevcuttur.**

Bu yüzdendir ki; **Zât** boyutunun, erdiyseniz hakkını verirsiniz; **Sıfat ve Esmâ** boyutunun, erdiyseniz hakkını verirsiniz; **Efâl** boyutunun da ayrıca hakkını vermek zorundasınız!.. Çünkü bu dört boyut da sizin varlığınızda mevcuttur!

Şu ana kadar anlattığımız hususlarda, **Rasûlullah** (aleyhisselâm)'ın **açıklamaları** ve **Kur'ân-ı Kerîm**'de işaret edilen gerçeklerden anlayabildiğimiz kadarıyla, **“ALLÂH”**ın **kazası ve takdiri** ile; **“ALLÂH”**ın varlığı meydana getirişi ve bu konudaki takdiri üzerinde durduk.

Şayet buraya kadar anlattıklarımızı yeterince açıklayabildiysek, bundan sonrasını da son derece rahatlıkla anlayıp çözebiliriz.

184

Ancak bu bölümü anlamadıysak, **“ALLÂH”** isminin mânâsını şayet kavrayamadıysak; bu mânâ bize açılmadıysa; muhakkak ki herkesin anladığı mânâda **“bireysel kader”** konusunda birtakım sorularımız olacak ve **“ben burayı bir türlü anlayamıyorum”** diyeceğiz.

* * *

KADER AÇIKLAMALARI

186

Sahih-i Müslim isimli kitapta, **Ebu Hureyre**'nin naklettiğine göre; **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm) şöyle anlatmıştır:

“Adem ile Musa (aleyhisselâm) Rableri katında birbirlerine karşı deliller ortaya koymak suretiyle tartışılar. Ve neticede Adem delil gücüyle Musa'ya galebe çaldı.”

Musa;

- Sen ALLÂH'ın kendi eliyle yarattığı; kendi ruhundan, ruh nefh ettiği; meleklerini secde ettirdiği; cennetine yerleştirdiği ve sonra da yaptığı hatadan dolayı bütün insanları indirten Adem değil misin?

diye hitap etti. Bunun üzerine **Adem** (aleyhisselâm) da **Musa'ya cevap veriyor;**

- Sen ALLÂH'ın Rasûllüğü ve kelâmıyla mümtaz kılıp seçtiği; içinde her şeyin açıklaması bulunan levhaları verdiği; sessizce konuşucu olarak kendine seçtiği Musa'sın! Benim yaratılmamdan kaç sene evvel ALLÂH'ın Tevrat'ı yazdığını biliyor musun..?

Musa (aleyhisselâm) cevap verdi;

- Kırk sene evvel!..

Adem dedi ki;

- Peki Tevrat'ın içinde, “VE ADEM RABBİNE ÂSİ OLDU DA ŞAŞIP KALDI.” (Tâhâ:120) âyetini buldun mu?.. Tevrat'ta böyle bir âyet yazılı mıydı?

- Evet! dedi Musa a.s.

Adem;

- ALLÂH'ın, beni yaratmasından kırk sene evvel, benim yapmamı üzerime takdir buyurduğu bir işi yapmamdan dolayı, beni nasıl azarlayıp, kınayabiliyorsun.

Rasûlullah (aleyhisselâm) devam ediyor;

“Böylece, Adem, Musa'ya delil gücüyle galebe çaldı.”

Şimdi burada kırk sene diyor. Buradaki kırk sene elbette bizim senelerimizle değil!..

“Ruh ve melâike, bir günü elli bin sene olan bir zaman ölçüsünde ALLÂH'ın huzuruna yükselirler.” (Mearic:4)

âyetinde işaret edilen bir biçimde, **“meleklerin”** günüyle kırk sene olarak anlamak lâzım... Yoksa bizim zaman boyutumuza göre değil!

Ayrıca burada başka bir gerçeğe işaret ediliyor...

Hz. Rasûlullah burada önemli bir açıklama yapıyor...

Şöyle ki...

Adem, Musa'ya diyor ki; **“Benim yaratılmamdan şu kadar sene evvel üzerime takdir edilen bir işi yapmam dolayısıyla beni nasıl suçlarsın.”**

Eğer **Adem**, bizim beşerî değer yargılarıyla bakışımıza göre kabul ettiğimiz bir biçimde, kendi bağımsız iradesiyle o fiili yapmış olsaydı; Adem, kendi dileğiyle, ALLÂH'a rağmen, ALLÂH istemediği hâlde, kendi özgür iradesiyle o fiili yaptı der, Adem'i suçlayabilirdik!

Ama burada **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm) diyor ki;

“Adem Rabbinin takdiri üzere böyle bir fiili ortaya koydu!.. Sen bunu bilmiyorsun..”

diyerek, bu sözüyle **Adem'in haklılığına** işaret ediyor.

Bununla bağlantılı bir Hadîs-î Şerîf var:

“ALLÂH MAHLÛKATIN KADERLERİNİ GÖKLERİ VE YERİ YARATMAZDAN ELLİ BİN SENE EVVEL YAZMIŞTIR.”

Yani, her varlığın, neyi yapmak üzere varoluşunu takdir eden, **“ALLÂH”**tır.

* * *

Yeryüzünde yaşayan tüm canlıların, gerek dış dünyalarında ve gerekse de iç dünyalarında karşılaştıkları her olayın **“ALLÂH TAKDİRİ”** ile meydana geldiği **İslâm Dini'nin Kutsal Kitabı KURÂN-I KERİM'DE** apaçık bir biçimde ve kesin bir dille açıklanır...

İşte **Hadid Sûresi 22 ve 23. âyetlerinin anlamı:**

“SİZE YERYÜZÜNDE VEYA NEFSLERİNİZDE İSÂBET EDEN BİR OLAY, BİZİM ONU YARATMAMIZDAN ÖNCE, MUTLAKA BİR KİTAPTA YAZILMIŞTIR!”

“BUNU, ÖNCEDEN TAKDİR EDİLMİŞ VE YAZILMIŞ OLDUĞUNU BİLİP; ELİNİZDEN ÇIKAN ŞEYLERDEN DOLAYI ÜZÜLMEMENİZ VE ELİNİZE GEÇEN İLE DE SEVİNİP ŞİMARMAMANIZ İÇİN AÇIKLIYORUZ...”

KUR’ÂN böylesine yalın ve kesin bir dille her şeyin “TAKDİR” olduğunu vurgularken...

Rasûlullah (aleyhisselâm) şimdi nakledeceğimiz açıklamalarında görüleceği gibi, net bir biçimde “kader”in “TAKDİR” olduğunu beyan ederken; basîret sahibi bir insan nasıl “KADER” olayını inkâr eder, oldukça hayret verici bir husustur!

189

* * *

Bu konuda bilgilenmek isteyen, **Hz. Ömer** RadıyAllâhu anh bir gün **Rasûlullah** Efendimizle otururken soruyor;

- **Yâ Rasûlullah, yapmakta olduğumuz işin, şu anda oluşmakta olan, yani bir işin başlangıç hâli mi, yoksa önceden tamamlanmış, takdir olmuş bir iş mi olduğu hususunda ne buyuruyorsun?..**

Burada **Hz. Ömer**'in sormak istediği husus şu:

Yani biz, önceden hakkımızda takdir edilmiş olan, yazılmış, olmuş bitmiş bir işi mi yapmaktayız; yoksa, şu anda işler oluşup geliyor... Bizim hakkımızda böyle bir takdir yok; kendi bağımsız irademizle kendi gücümüzle, kendi varlığımızla mı bir şeyler meydana getiriyoruz?..

Rasûlullah (aleyhisselâm) cevap veriyor;

“Ey, Hattaboğlu önceden tamamlanmış olan bir işin üzerinesin!..”

“Herkes kolaylıkla başaracaktır!.. Ne var ki, saadet ehli olan saadet işine çalışacak, şekavet ehlinden olan da şekavete yönelik fiiller meydana getirecektir!”

Şimdi bakın burada vurgulanan husus apaçık!..

Bu beyan ile şu anda yapılagelmekte olan bütün işlerin önceden yazılmış, takdir edilmiş ve hatta oluşmuş olaylar olduğu açıklanmaktadır...

Kim açıklıyor?..

Dini bize tebliğ eden **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm)..

Öyle ise bu kesin gerçeğe karşı çıkan biri, direkt olarak **Dini** tebliğ eden **Rasûlullah'a karşı çıkmış olacaktır!**

190

Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm)'ın **“KADER”**le ilgili açıklamalarını **“İNSAN VE SIRLARI”** isimli şu anda **15. baskısı** hazırlanan kitabımızın **“Kader”** bölümünde geniş bir biçimde sizlere naklettik.

Ayrıca, **“Kader”** konusunun **“DUA”** ile bağlantısı, **“duanın kaderi değiştirip değiştirmeyeceği”** hususlarına da **“DUA VE ZİKİR”** isimli kitabımızda yer verdik.

Bu iki kitaptaki iki bölüm; yani **“İNSAN VE SIRLARI”** kitabındaki **“Kadere İman”** bölümüyle, **“DUA VE ZİKİR”** kitabındaki **“Kader ve Dua”** bölümü, birbirini bütünleyen iki önemli bölümdür.

Şimdi konulara yeterince açıklama getirmek üzere bazı hadîslere daha değinelim.

* * *

Ebu Hureyre'nin nakline göre **Hz. Rasûlullah** şöyle buyurmuştur;

“HER BİRİNDE HAYIR OLMAKLA BİRLİKTE ALLÂH'A GÖRE KUVVETLİ MÜMİN, ZAYIF MÜMİNDEN DAHA SEVİMLİ VE HAYIRLIDIR.”

“SANA YARARLI OLAN ŞEYLER ÜZERİNDE HIRSLA ÇALIŞ. ALLÂH'TAN YARDIM İSTE VE ACZE DÜŞME.”

“EĞER SANA BİR OLAY İSÂBET EDERSE; BU HOŞUNA GİTMEYEN OLAY DOLAYISIYLA,

- KEŞKE BEN BÖYLE YAPMASAYDIM, BÖYLE OLURDU!..

DEME...”

“- ALLÂH BÖYLE TAKDİR ETMİŞ O DİLEDİĞİNİ YAPAR; DE... ZİRA KEŞKE KAVRAMI ŞEYTAN AMELİNE YOL AÇAR.”

191

Şimdi dikkat ediniz, bu Rasûlullah uyarısı, hayatımızın her döneminde, günün her anında, bize ışık tutması yön vermesi gereken bir işarettir.

Pek çok olayda hemen şunu söyleriz...

Keşke bunu yapmasaydım!.. Veya; keşke şunu yapsaydım da böyle olmasaydı!

İşte **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm) bu düşünceyi kesinlikle reddediyor!..

Diyor ki;

- “Keşke” kavramı şeytan amelîne yol açar.

Yani, **şeytanî düşünceye** yol açar!

Çünkü ALLÂH takdir ettiği içindir ki, senden veya ondan o fiil meydana gelmiştir!.. Ve o fiilin meydana gelmemesi de asla mümkün değildir!

O takdir edilmiş ve öyle olacaktı ve oldu!

O işin öyle olmaması kesinlikle düşünülemez!

İşte bu sebeptendir ki, Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm) **“keske”** kelimesini ve kavramını yasaklıyor.

“Ben **keske** demiyorum ki, yapmasaydım diyorum”..?

“-**Saydım**” takısı **“keske”** kavramının bir başka ifadesidir... Kendimizi aldatmalıyız!

Yani, bu idraka göre, içinde yaşadığın anın gerisinde cereyan etmiş olan, hangi olay olursa olsun; senin, **“keske bunu yapmasaydım”** demeye hakkın yoktur.

Kime göre?.. İslâm dinini bize tebliğ eden Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm)’a göre! O’na inanıyorsan, senin böyle bir şey demeye hakkın yoktur.

Senin kendi namına, **“keske böyle yapmasaydım”**, demeye hakkın olmadığı gibi; karşındaki için de **“böyle yapmasaydı bu olmazdı”** demeye hakkın yoktur!..

Ya Rasûlullah'a **iman et**, karşındakine **“böyle yapmasaydın bu iş böyle olmazdı”** demeyi terket!

Ya da: **“Ben Allâh Rasûlü’ne inanmıyorum, benim aklım yatmıyor öğretisine”** de; herkesi geçmişinden dolayı suçlamaya devam et!

Bu ikisinin dışında başka bir görüş yok...

Bu hususu bir başka yönüyle anlatan bir diğer Rasûlullah açıklamasını size nakledelim.

Hadid sûresinin 22-23. âyetlerinin ışığında anlamaya çalışalım bu açıklamayı...

Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm) şöyle buyurdu;

“KUL, HAYRI VE ŞERRİ İLE KADERE İMAN ETMEDİKÇE; KENDİSİNE İSÂBET EDENİN ONDAN ŞAŞMASINA, YANI ONA İSÂBET ETMEMESİNE; KENDİSİNE İSÂBET ETMEYENİN DE ONA İSÂBET ETMESİNE İHTİMAL BULUNMADIĞINA, KESİNLİKLE İNANMADIKÇA MÜMİN OLMAZ.”

Size isâbet etmiş herhangi bir olay, yani başınıza gelmiş herhangi bir olay... Bu olayın başınıza gelmemesinin mümkün olmayacağına inanacaksınız... **“Bu olay başıma geldi ama gelmeyebilirdi de”** demeye hakkınız yok!

193

“Bu başıma geldi, çünkü ALLÂH bunun benim başıma gelmesini takdir etmiş!.. Bunun başıma gelmeme yolu yoktur!” Ya da **“Bu başıma geleni karşımdaki falanca filanca benim başına getirmedi... ALLÂH takdir ettiği için, bu benim başıma geldi. Ve gelmemesi düşünülemezdi”**, diyeceksin her an ...

Sana isâbet etmemiş bir olay için de, **“bu olay olmadı ama olabilirdi”**, diyemezsin!..

Olay senin başına gelmemişse, sana isâbet etmemiştir! Ayrıca bunun sana isâbet ihtimali de mevcut değildir. Bunu da böyle kabul edeceksin ...

Yani, sana isâbet edenin, etmemesine ihtimal olmadığını; sana isâbet etmeyenin de, sana isâbet etmesi ihtimalinin asla mevcut olmadığını idrak etmedikçe; ya da böyle olduğuna **iman etmedikçe; ALLÂH'ın kaderine, takdirine iman etmiş sayılmazsın;** yukarıda naklettiğimiz **Rasûlullah** uyarısına göre...

Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm) bir başka açıklamasında da bakın ne buyuruyor;

- **Yâ Rasûlullah bize dinimizin aslını beyan et**, dedi **Malik Ebu Mürşid**... Ve bize naklediyor bu olayı, **Cabir** radyAllâhu anh:

“BUGÜN YAPMAKTA OLDUĞUMUZ BU FİİLLER NEYİN İÇİNDEDİR. BUGÜN ORTAYA KOYDUĞUMUZ FİİLLER, KALEMLERİN YAZIP DA KURUDUĞU, TAKDİRLERİN CEREYAN ETTİĞİ İŞLER İÇİNDE MİDİR?”

YANI, HAKKIMIZDA TAKDİR EDİLMİŞ, YAZILMIŞ, KALEM KURUMUŞ, OLMUŞ BİTMİŞ VE OLMAMASI ARTIK DÜŞÜNÜLEMEZ, KESİN OLARAK O OLAY MEYDANA GELECEKTİR, TÜRÜNDEN BİR İŞ MİDİR YAPTIĞIMIZ, YAŞADIĞIMIZ OLAYLAR; YOKSA, BÖYLE BİR ŞEY DEĞİL DE, ŞU ANDA BİZİM AMELLERİMİZE GÖRE BİR YAŞANTI MI SÖZ KONUSU..?

194

Bu soruya karşılık **Rasûlullah** (aleyhisselâm) şu cevabı buyurmuştur;

“HAYIR! BUGÜN İŞLENEN İŞ, YENİ OLUŞACAK İŞLER İÇİNDE DEĞİLDİR! FAKAT, KALEMLERİN YAZIP KURUDUĞU, TAKDİRİN CEREYAN ETMİŞ OLDUĞU İŞLER İÇİNDEDİR.”

Bunun üzerine sordu:

“PEKİ ÖYLE İSE NİYE ÇALIŞALIM ?..”

Rasûlullah şöyle buyurmuştur;

“AMEL EDİNİZ, ÇALIŞINIZ. ÇÜNKÜ HERKESE KOLAYLAŞTIRILMIŞTIR.”

Yani, **Hz. Rasûlullah** buyuruyor ki, siz fiilinizi ortaya koymaktan geri kalmayınız. Çünkü herkese kolaylaştırılmıştır...

Yani, herkes belli fiilleri yapabilecek şekilde programlanmıştır. Dolayısıyla, yapmaya programlandığı iş ona kolay gelir ve onu ortaya koyar! O anda o işi yapmamak kişinin elinde değildir.

* * *

Yine bu konuda şu soru ile açıklama istendiğinde;

“Bu üzerlerine hükmedilen ve önceden yazılan bir kaderden olarak, kendilerine isâbet eden şeyler midir; yahut Nebi ve Rasûllerin getirdiği ve üzerlerine hüccet sâbit olacak şeylerden olarak, kendilerini o anda karşılayacak şeyler midir?”

195

Rasûlullah şöyle buyuruyor;

“HAYIR BU İKİNCİ SÖYLEDİĞİN DEĞİL; ÜZERLERİNE HÜKÜM OLUNAN VE KENDİLERİNİ KARŞILAYAN ŞEYLERDİR!..”

Azîz ve Celîl olan ALLÂH'ın kitabında da bunu tasdik eden şu âyet var;

“HER BİR NEFSE VE ONU DÜZENLEYENE, SONRA DA ONA HEM KÖTÜLÜĞÜ HEM DE KORUMAYI İHSAN EDENE.”
(Şems:7/8)

Şimdi burada da vurgulanıyor ikinci defa... Soruluyor ;

- Yâ Rasûlullah, şu anda insanların yapmaya çalıştığı şeyler, yapmayı arzu ettiği, düşündüğü meydana getirdiği şeyler, kendileri için ezelde, geçmişinde takdir edilmiş ve o takdiri yerine getirmek üzere varolmuş varlıklar mıdır insanlar?

Dolayısıyla bu insanların yaptıkları bu fiiller, üzerlerine hükmolmuş ve değişmeyecek bir şekilde kesinleşmiş fiiller midir?

Yoksa bunlar hakkında böyle kesin hükümler yoktur, insanlar şu anda kendi özgür iradeleriyle yaptıklarıyla mı kendi kaderlerini kendileri çizerler?..” Yani, kendi yaşamlarına kendileri mi yön verirler?

Buna karşılık **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm) şu anlama gelecek şekilde açıklıyor olayı;

“İNSANLAR, KENDİ YAŞAMLARINA KENDİLERİ YÖN VERECEK BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR YAPIYA, ÖZGÜR VARLIĞA SAHİP DEĞİLLERDİR!.. KENDİLERİ HAKKINDA, ALLÂH'IN TAKDİRİ NE İSE, O TAKDİRİN GEREĞİNİ YAŞAYACAK, GEREĞİNİ YERINE GETİRECEKLERDİR.”

* * *

196

Şimdi böyle söyleyince, genelde birçok insanın kafası karmakarışık oluyor

Ve burada hâliyle şu önemli soruluyor:

- Efendim benim hakkımda her şeyi takdir eden ALLÂH ise, benim ne yapacağımı O takdir etmişse; O'nun takdiri mutlak olarak yerine gelecekse; bunun değişmesi mümkün değilse; ben, ne diye çalışacağım, ne diye bir şeyleri meydana getirmeye gayret edeceğim..?

Burada gerçekten, insanı tebessüm ettiren hoş bir *mantık çelişkisi* var!

Bir yandan diyorsun ki, mâdemki dediğin gibi her şey takdir olunmuştur, her şey yerine gelmiş, **o yerine gelen şeyi ben yerine getirmek zorundayım**; öbür yandan da diyorsun ki, **öyle ise ben yapmam!..**

Yâ HÛ!

Zaten senin hakkında o şeyi yapmak takdir edilmişse; sen o işleri yapacak kabiliyet ve istidatla programlanmışsan; senin “yapmam” demen bir şey ifade etmez!.. Sen zaten o takdir edileni yapacaksın! Senin, bunu yapmaman düşünülemez!..

Veya, sana onu yapmamak takdir edilmişse; takdir üzere onu yapmayacak bir istidat ve kabiliyet ile programlanmışsan; onun gereği biçimde fitratın oluşmuşsa; sen, illa ben bunu yapacağım desen de yapamayacaksın, mümkün değil!..

Çünkü neyi yapmak üzere var edilmişsen, ancak onu başarabilirsin; onu gerçekleştirebilirsin; onu ortaya koyabilirsin! Aksi takdirde o fiili ortaya koyamazsın! Koyamadığın o fiil de, takdirin içindedir; senin hakkındaki takdirin sonucudur!..

197

Nitekim buyuruyor ki Hz.Rasûlullah;

“HER ŞEY KADER İLEDİR!.. hatta ÂCİZLİK İLE ZEKÂ VE BECERİKLİLİK DAHİ!..”

Hüseyin r.a. soruyor;

- Yâ Rasûlullah, cennet ehli ateş ehlinden ayırt edilebilir mi?.. Yani şu anda belli olmuş mudur, kim cennet ehli, kim azap ehli?

“EVET” diyor; Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm)...

- Peki bu çalışıp, uğraşıp didinenler niye çalışıyorlar, didiniyorlar?

Rasûlullah buyurdu ki;

“HERKES NE İÇİN YARATILDIYSA, ONUN YOLLARI KENDİSİNE KOLAYLAŞTIRILMIŞTIR.”

Yani, “**fitrat**”ları onlara yapacaklarını kolaylıkla yaptırır!

Şimdi burada kafamıza takılan çok önemli bir sorunun cevabı var. Ki bu bizim kafamıza takılan soru, 1400 sene evvel de bu zâtın kafasına takılmış.

Demek istiyor ki;

- **Yâ Rasûlullah, mâdemki şu anda cennet ehli belli, azap ehli de belli, yani senin cennetlik olduğun veya azaba düşeceğin belli. Bu durum da böylece belli olduğuna göre, niye hâlâ birtakım çalışmalarla uğraşayım?.. Niye birtakım uğraşılara gireyim de bunlarla cenneti elde edeceğim, diyeyim; veya birtakım işleri yapmaktan geri kalayım azap ehli olacağım, diye; nasılsa ikisi de belli!..**

198

Hiz. Rasûlullah burada şunu buyuruyor;

“HERKES NE İÇİN YARATILMIŞ İSE ONA O KOLAYLAŞTIRILMIŞTIR!..”

Bu cümlelerin mânâsını iyi anlayalım!

Nasıl anlayacağız..?

Bu ikânın mânâsını iyi anlamak için başta da anlattığımız konuyu iyi kavramak lazım.

* * *

“ALLÂH”, kendisindeki çeşitli isimlerin mânâlarını ortaya koymak üzere, çeşitli mânâları meydana getirmiştir!

Bu mânâlar terkipler-bileşimler hâlinde mânâ sûretlerini, çeşitli varlıkları, birimleri ve insanları ve onların programlarını oluşturmuştur.

Bu terkipsel mânâ sûretlerinin kapsadığı anlamların ortaya çıktığı mahâllerden biridir insanlar!.. Yani her bir birim, her bir mahal, bir mânâ terkinin ortaya çıktığı yerdir.

Dolayısıyla, o mahalde, birimin varlığını meydana getiren Esmâ terkinin -bileşiminin- dışında hiçbir şey yoktur.

Senin, **“Ben”** kelimesiyle işaret ettiğin varlığın, o isimler bileşimidir ki bu da senin varoluş programın yani fitratındır!.. Ve o Esmâ terkinin dışında da -ismin hariç- senin hiçbir varlığın yoktur!.. Yani, varlığını meydana getiren o Esmâ terkinini kaldırırsak ortadan, sen hiç olursun!..

199

İşte, senin **“Esmâ bileşimin”**deki özellikler sana **“kolaylaştırılmış”** olanı belirler, tespit eder!

Senin **“takdir edicin”**, yani **“RABB”**in, senin o **“Esmâ terkinin-bileşimin”**dir!..

Bu yüzden de senin, o **“Esmâ terkinin-bileşimin”**e isyan etmen, itaat etmemen kesinlikle mümkün değildir!..

Mümkün değildir; çünkü ona itaat etmemek, isyan etmek gibi özellikleri meydana getirecek bir **varlığın** yok!.. Nerede kaldı, **iraden!**

Sendeki bütün vasıflar, özellikler, senin varlığını meydana getiren **“isimler bileşiminin”** mânâlarından başka bir şey değildir!

Dolayısıyla senin **“kolaylaştırıcın”**, yani sende çeşitli isimlere yönelik eğilimi meydana getiren ana faktör, senin varlığını meydana getiren o **“ilâhî isimler terkinin-bileşimin”** yani **“fitrat”**ındır!.. Yani **“RABBİN”**dir!.. Senin **Rabbine** isyanın ise hiçbir şekilde mümkün değildir.

İşte bu sebeptendir ki, sana ne kolaylaştırılmışsa, sana kolaylaştırılmış olanı mutlak olarak yerine getirmek zorundasın!

* * *

- İyi peki ama ALLÂH beni nasıl azaba atıyor?

- Önce bil ki, ALLÂH seni azaba atmıyor!.. Sen kendi yaptığın fiillerinin sonuçlarına katlanmaktasın! Ne tür eylemde bulunursan, karşına onun sonuçları çıkacaktır!..

Bile bile gidip zehir yiyor musun?.. Şuurun yerindeyken kendi kafanı kesiyor musun?.. Bilincin çıkarlarını ne yönde görürse o yana adım atıyorsun!.. Öyle ise ilmin kadar davranışlar ortaya koyacak; sonra da bunun sonuçlarına katlanacaksınız!

200

Ya her şeyi zerresine kadar “ALLÂH”tan bil; ya da hayalinde tasavvur ettiğin *tanrını* dilediğin gibi yargıla ve hesaba çek! Bakalım bir şey değişecek mi?

Ayrıca, ALLÂH dilediğini yapar!.. Bak ne okuyorsun âyette...

“YAPTIĞINDAN SUAL SORULMAZ!”

“ALLÂH”a, “*sen bunu bana nasıl yaparsın, beni nasıl cehenneme atarsın*”; diye bir **sual sorulmaz!**..

Senden böyle bir sual çıkar mı, çıkar!.. Sivrisinekten de havada uçarken **vııız** diye bir ses çıkıyor, kanat çıpmasından!.. Sivrisineğin kanadından çıkan vııız sesi gibi; senden de “ALLÂH”a sual sorma sesi çıkar!.. “*Nasıl olur da böyle yaparsın?*” dersin... Ama hiçbir şey değişmez; sadece kendini tatmin etmiş, aldatmış olursun!..

Şunu iyi bil ki, “ALLÂH” ismiyle işaret edilen, “Melîk”tir, “Mâlik”tir, “Mâlik-el Mülk”tür!

Varolan her şey; sen değil; senin anan baban değil; çocuğun sülâlen değil, senin yaşadığın köy, kasaba, şehir değil; senin içinde yaşadığın memleket, içindeki bütün insanlar değil; senin üzerinde yaşadığın dünya ve o dünyada yaşayan bütün varlıklar değil; senin dünyanın tâbi olduğu merkez yıldız, Güneş ve ona tâbi olan bütün planetler değil; senin merkez yıldızın Güneş gibi milyarlarcası değil; yüz milyarlarla yıldız değil; o yüz milyarlarla yıldızın meydana getirdiği galaksi gibi milyarlarla galaksinin içinde bulunduğu boyuttaki evren değil; sayısız boyutlardaki sayısız evrenler, “ALLÂH”ın indinde bir “HİÇ”tir!..

201

Eğer bunu anlayamıyorsan; hâlâ sen, “ALLÂH” adıyla işaret edilenin, kendisinden hesap sorabileceğin bir üst büyüğün; ya da yukarı katta bir yerde oturan “tanrı” olduğunu sanıyorsan, bu sendeki saflık tezahüründen başka bir şey değildir!..

* * *

Bak, “ALLÂH” ne buyuruyor:

“EY KULLARIM HEPİNİZ DALÂLETTESİNİZ. ANCAK BENİM HİDÂYET ETTİKLERİM HARIÇ!.. BENDEN DİLEYİN SİZE HİDÂYET EDEYİM.”

“HEPİNİZ FAKİRSİNİZ BENİM ZENGİN KILDIKLARIM HARIÇ!.. BENDEN DİLEYİN SİZE RIZIK İHSAN EDEYİM.”

“HEPİNİZ GÜNAHKÂRSINIZ, ANCAK BENİM MAĞFİRET ETTİKLERİM MÜSTESNA. İÇİNİZDEN HER KİM BENİM BAĞIŞLAYICI OLDUĞUMU BİLİRSE, BENDEN MAĞFİRET DİLERSE, ALDIRMADAN BAĞIŞLARIM.”

“SİZİN EVVELİNİZ VE ÂHİRİNİZ, DİRİNİZ VE ÖLÜNÜZ, YAŞINIZ VE KURUNUZ KULLARIMDAN EN TAKVALISININ KALBİNE SAHİP OLSALAR, BU DURUM BENİM MÜLKÜMDE BİR SİVRİSİNEĞİN KANADI KADAR ARTIŞ GETİRMEZ.”

“SİZİN EVVELİNİZ VE ÂHİRİNİZ, DİRİNİZ VE ÖLÜNÜZ, YAŞINIZ VE KURUNUZ EN ŞAKÎ KULUN KALBİ GİBİ OLSALAR, BENİM MÜLKÜMDE BU DURUM BİR SİVRİSİNEK KANADI KADAR BİR ŞEY EKSİLTMEZ!”

“SİZİN EVVELİNİZ VE ÂHİRİNİZ, ÖLÜNÜZ VE DİRİNİZ, YAŞINIZ VE KURUNUZ BİR SAHADA TOPLANSA VE İÇLERİNDEN HER İNSAN, ÜMİTLER YETTİĞİ KADAR İSTESE, İSTEDİĞİNİ VERİRİM DE BENİM MÜLKÜMDEN HİÇBİR ŞEY EKSİLMEZ... ÖYLE Kİ; İÇİNİZDEN BİRİ DENİZE UĞRAYIP, İĞNEYİ SUYA DALDIRIP SU ALSA NE İFADE EDER...?”

202

“BEN DİLEDİĞİMİ YAPARIM!..”

“BAĞIŞIM BİR SÖZDÜR, AZABIM BİR SÖZDÜR!”

“BİR ŞEYİN OLMASINI DİLERSEM, OL DERİM VE O ŞEY OLUR. OLMAMASI DÜŞÜNÜLEMEZ.”

* * *

Düşünün ki, evren içre nice nice evrenler, **“ALLÂH”**ın indinde bir nokta!

Sadece, algıladığımız evrende milyarlarla galaksi var!

Milyarlarla galaksinin içinde yüz milyarlarla yıldızlar var.

O yüz milyarlarla yıldızların her birinde hadsiz hesapsız sonsuz sayıda âlemler, varlıklar mevcut!

Tüm bunların içinde senin yerin ne ki; sen tutup, **“benlik”** davası güdüp;

- “Ben dilediğimi yaparım, ben kendime böyle bir yön veririm, ben kendime şöyle yön veririm; **ALLÂH** böyle istemiş ama benim de kendime göre iradem var, gücüm var, ben de böyle yaparım” diyebiliyorsunuz!?..

Bu gibi sözlerin bil ki, “**ALLÂH**”ın hakikate erdirdiği kullarında, hoş bir tebessüm meydana getirir sadece!..

İslâm’ın şartı beştir, altıncısı da haddini bilmektir; derler ya!

Bil ki edep, haddini bilmektir!..

İlmi olmayan, haddini bilemez! İlim haddini bilmeyi getirir!

O’dur ilim ki, “**ALLÂH**” indînde “**tüm âlemlerin bir hiç olduğunu**” sana idrak ettirir!..

Evet, “**ALLÂH**” indînde kâinat bir “**hiç**”tir!

Ne demiş;

“İNDÎ SÂNİ’DE BÜTÜN MAHLÛKAT BİR NOKTADIR, O NOKTA DA, BİR NÜKTEDİR!”

İndî Sâni’de, yani sonsuz sayıda varlıkları meydana getirenin indînde, o varlıkların tümü bir “**nokta**” hükmündedir...

Ve o “**nokta**” da, bir “**nükte**”dir!..

“**Nüktedir**”in mânâsına başlarda dokunduk biraz, buraya bağlantısını ârif olan yapar elbette!

* * *

Evet, “**ALLÂH**” her ortam için, o ortamın ehlini meydana getirmiştir...

Nitekim Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm) açıklıyor ki;

“ALLÂH CEHENNEMİ YARATMIŞ VE ONUN İÇİN EHLİNİ MEYDANA GETİRMİŞ; CENNETİ DE HALKETMİŞ ONUN İÇİN DE EHLİNİ MEYDANA GETİRMİŞTİR.”

Bu açıklamayı iyi anla dostum...

Şimdi sen, eğer cennet için yaratılmış, meydana getirilmişsen, cennet ehli olmak üzere var edilmişsen, sana cennete gitmenin yolları kolay gelecek; cennete doğru adım atmak sana kolay gelecek; cennet ehlinin fiillerini meydana getirmek sana kolay gelecek; o fiiller senden meydana gelecek ve neticede sen cennete ulaşacaksın!..

Yok eğer, cehennem ehli olarak tarif edilen kişilerden olmak üzere meydana gelmişsen, bu takdirde seni oraya sevk edici fiiller davranışlar sana hoş gelecek; sana zevk verecek; onları ortaya koymak sana kolaylaşacak; böylece de sen kendini azaba sokacak olan fiilleri kolaylıkla yapacak, yaşayacak ve bu senden meydana gelen fiiller neticesinde de paşa paşa o azap ortamında yerini alacaksın!..

Dolayısıyla şimdi kendi hâline bir bak!..

Eğer şu anda senden, seni azaba sokacak olan fiiller meydana geliyorsa; şu anda öldüğün takdirde, seni azap bekliyor.

Yok eğer şu anda senden, seni huzura, saadete, mutluluğa, cennete sevk edecek fiiller meydana geliyorsa, bu takdirde, şu anda ölürsen sen bir cennet ehli olarak, bu dünyadan geçip gidersin.

Sakin, beni niçin böyle yarattın, deme gafletine düşme!..

Çünkü, böyle denebilecek bir muhatabın yok!

Nitekim bunu **Hz. Rasûlullah** da çok güzel vurguluyor...

“ALLÂH CENNET İÇİN BİR BÖLÜK YARATTI, CEHENNEM İÇİN BİR BÖLÜK YARATTI.”

* * *

Nitekim başka bir Hadîs-î Şerîf'te de şöyle buyuruyor:

“KUL, DÖRT ESASA İMAN ETMEDİKÇE, ALLÂH'A İMAN ETMİŞ OLMAZ:

- TANRININ YOK OLUP, SADECE ALLÂH'IN MEVCUT OLDUĞUNA;

- BENİM ALLÂH RASÛLÜ OLUP, HAK İLE GÖNDERİLDİĞİME;

- ÖLÜMÜ TATMANIN MUTLAK OLDUĞUNA VE ÖLDÜKTEN SONRA YAŞAMIN DEVAM EDECEĞİNE;

- KADERE MUTLAKA İMAN ETMESİ GEREKTİĞİNE.”

Yani, “bir kişi ALLÂH'a ve Rasûlüne ve bildirdiklerine iman etmedikçe mümin olmaz”; buyuruyor Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm)...

* * *

Yine buyuruyor ki Hz. Rasûlullah...

“ALLÂH HER NEFSİ YARATMIŞ, ONUN HAYATINI, RIZKINI VE KARŞILAŞACAKLARINI TAKDİR ETMİŞTİR.”

Yani, birimi meydana getirmiş, o birimin rızkını meydana getirmiş ve o birimin karşılaştacağı bütün olayları da takdir etmiştir... Bütün bunlar, hep “ALLÂH'ın takdiri” üzere meydana gelir.

* * *

Bütün bunları böylece anladıktan sonra, nasıl oluyor da hâlâ bu sualler meydana geliyor; diyoruz... Anladıktan sonra, diyoruz ama gerçekte, bunları duyup da tam anlayamamaktan dolayı bu sualler meydana geliyor!

Doğal olarak en başta gelen soru da biraz önce sorduğumuz soru...

- Peki ALLÂH, mâdemki benim cehennemlik olduğumu takdir etmiş, o zaman ben ne diye çalışayım?

Sen şu anda, senin için ne takdir olduğunu bilmiyorsun... Ben de benim için ne takdir olduğunu bilmiyorum!..

Cennetlik olarak da takdir etmiş olabilir; cehennemlik olarak da takdir etmiş olabilir!

206

Bu ilim ve takdir **ALLÂH**'ın indînde mevcuttur!

Ancak ben bunu bilmediğime göre, **Hz. Rasûlullah**'ın söylediklerine kulak vererek, kendime ona göre yön çizmeğe çalışırım...

Eğer beni cennetlik olarak takdir etmişse, bana bu yolda çalışmak kolay gelir zor gelmez! Ve böylece birtakım çalışmalar ortaya koyarım!.. Elimden geldiğince namazımı edâ etmeye çalışırım; orucu yerine getirmeye çalışırım; Haccı yaparım... Bu ilmi elde etmeye çalışırım.

Ölüm ötesi yaşamın gerçeklerini idrak edip, ona göre kendimi hazırlamaya çalışırım. Bunları yapmaktan dolayı yüksünmem. Bu yolda yaptığım çalışmalardan dolayı etrafımın benim aleyhimde söyleyeceği sözlerden konuşmalardan yüksünmem, gocunmam!.. Onlar konuşur, ben yoluma devam ederim!

Ancak bütün bunlar bana, kolay değil de zor gelirse... Ve ben bunları yapmaktan kaçınırsam...

Bunların yerine içki içer, kumar oynar, bedenimin zevklerine dönük bir yaşam biçimi sürer; zamanımı bedenime dönük bir biçimde tüketir; şartlanmalarına uygun ve zevk duyacak bir şekilde geçirirsem; elbette ki, tüm bunları da bana kolay geldiği için yaparım... Ve bu davranışlarımın sonucu olarak da, o ızdırap ve dehşet ortamını boylarım!

* * *

Burada esas anlamamız, fark etmemiz gereken nokta şudur;

207

İnsan ismi, kul ismi ardında, “**ALLÂH'ın Esmâ terkibi**”nden başka bir şey mevcut değildir...

Bu yüzdendir ki; o ismin altında ortaya çıkan ilim, o ismin altında ortaya çıkan irade, o isim altında ortaya çıkan kudret, sadece ve sadece “O'nun Rabbine”, âlemlerin Rabbi olan **ALLÂH'a** aittir!

Nitekim buna işaret sadedinde denmiştir ki;

“LÂ HAVLE VE LÂ KUVVETE İLLÂ BİLLAH”

Bu sebeptendir ki, kulda ortaya çıkan irade, **ALLÂH'ın** iradesi; **ALLÂH'ın** kudreti, **ALLÂH'ın** kuvvetidir.

Senin varlığında **ALLÂH'ın** Esmâ'sı, isimlerin mânâları dışında hiçbir şey mevcut değildir!

Dikkat et!..

Biz, **ALLÂH** kudret ve iradesinin kuldan çıkışını gördüğümüz zaman, ona “**cüzi kudret**” ve “**cüzi irade**” deriz.

“Cüzî iradenin” mânâsı, **“ALLÂH iradesinin”** kuldand ortaya çıkışıdır!..

Yoksa, **“kulda, ALLÂH'ın iradesi dışında, ayrı, bağımsız, özgür bir cüzî irade mevcuttur”**, mânâsına değildir bu!..

Yani, **“kul”** ismi altındaki varlıktan meydana gelen ilim, **ALLÂH'ın** ilim sıfatının; **“ALÎM”** isminin mânâsı, ilim vasfının zuhurudur...

ALLÂH'ın, “MÜRİD” isminin neticesi olarak, **“ALLÂH”** muradının kuldand açığa çıkmasına da biz **“cüzî irade”** deriz.

ALLÂH kudret ve kuvvetinin kuldand açığa çıkmasına, kulun **“cüzî kudreti”** ile meydana getirdiği şey deriz; olaya dışarıdan bakmamız sebebiyle...

208

Nitekim bu konuya işaret eden âyet;

“SİZİ DE FİİLLERİNİZİ DE ALLÂH YARATMIŞTIR.” (Saffat:96)

İşte biz, artık bu anlattıklarımızı iyice anlamaya çalışarak, **“kadere iman edenlerden”** olalım... Çünkü imanın ana esaslarından birisi **“kadere iman”**dır.

“Kadere hakkıyla iman” da ancak senin varlığının ve benliğinin **“ALLÂH”** indinde bir **“hiç”** olduğunu idrak etmenle mümkün olur.

Dilerim ki **ALLÂH**, bizlere **“kadere hakkıyla iman”** edenlerden olmayı kolaylaştırmış olsun ve **“kadere iman üzere ölüm ötesi sonsuz yaşama geçip”**, alını ak bir biçimde, Hz. Rasûlullah'ın huzurunda, yanında yer almayı bizlere nasip etsin.

* * *

Şimdi de **“KADER”** konusuna ışık tutan bazı âyetler ile Rasûlullah açıklamalarını görelim;

- HİÇBİR ŞEY YOK Kİ HAZİNELERİ İNDİMİZDE OLMASIN!.. VE BİZ ONU ANCAK MALÛM BİR KADER (ölçü) İLE İNDİRİRİZ... (Hicr: 21)

* * *

- ALLÂH YARATTI SİZİ DE, YAPTIKLARINIZI DA! (Saffat:96)

* * *

Buharî, Müslim, İbni Hanbel ve Ebu Davud'da mevcut bir hadîs;

“Hiçbir nefis yoktur ki, “ALLÂH” onun cennet veya cehennemdeki yerini ve onun saîd veya şakî olduğunu yazmamış olsun.”

209

Bir adam baktı ve sordu:

- Yâ Rasûlullah o hâlde bu yazılmış olan kitabımıza itimat edip, çalışmalarını terketmeyelim mi?

Rasûlullah (aleyhisselâm) buyurdu ki:

“Saadet ehlinin olan saadet ehlinin amelini yapar. Şekavet ehlinin olan şekavet ehlinin amellerine devam eder.”

Buharî'den:

“Siz amel edin, çalışın, herkes yaratılmış olduğu amel için kolaylaştırılmıştır.”

* * *

- O öyle “ALLÂH”tır ki, rahimlerde sizi dilediği özelliklerle bezeyip, o özelliklere sahip kıldı. (Âl-i İmrân:6)

* * *

- Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzünde bulunanların hepsi de iman ederlerdi. (Yunus:99)

* * *

- Her nefis “ALLÂH”ın izni ile ancak iman edebilir. (Yunus:100)

* * *

- “ALLÂH” dilediğini yok eder, dilediğini bırakır, kitabın aslı onun katındadır. (Râ'd:39)

* * *

- Benim indîmde söz değiştirilmez! (Kaf:29)

* * *

- “ALLÂH” kime hidâyet ederse, işte hidâyete eren odur.” (A'râf:178)

* * *

- “ALLÂH” dilediğini yapar. (İbrahim:27)

* * *

- “ALLÂH” bir kimseye hidâyet ettikten sonra, artık onu kimse saptıramaz. (Zümer:37)

* * *

Abdullah ibni Mesud ra.'dan ;

- Rasûlullah bana insanın oluşumundan haber verdi ki buyurdu:

“Sizin birinizin ana-baba maddeleri kırk gün ana karnında kaldıktan sonra, o maddeler ikinci bir kırk gün içinde katı kan pıhtısı hâlini alır.”

“Sonra yine kırk gün içinde Mudga denilen bir çiğnem ete döner.”

“120. günün sonunda “ALLÂH” bir melek gönderir. Ve gelişen o mudgaya dört özelliği yazması emrolunur. Onun cinsiyeti, rızkı, eceli, saîd veya şakî olduğunu yaz, denir.”

“Bu melekler bunu yazdıktan sonra ruh nefh olur.”

“Şimdi sizden bir kişi, bu fitriatı icâbı iyi iş işler de, hatta kendisi ile cennet arasında bir kulaç mesafe kalır, bu sırada yazısı gelir, o kişiyi önler, bu defa o cehennemliklerin işlerini işlemeye başlar.”

211

“Sonra sizden bir kişi fena iş işler. Hatta kendisi ile cehennem arasında bir kulaç mesafe kalır. Bu sırada kitabı gelir onu önler. Bu defa o kişi ehli cennetin işlerini işler.”
(Buharî-Tecrid:1324)

* * *

İmran Bin Hüseyin'den:

Bir kere Rasûlü Ekrem'e bir kişi geldi şöyle sordu:

- Yâ Rasûlullah, ehli cennet cehennemliklerden ayırt edilir mi?

“Evet, ayırt edilir.”

- Öyle ise hayır işleyenle, ibadet edenler niçin etmeli, cennetlik ve cehennemlik ezelde belli ise?

“Herkes ne için yaratıldı ise, onu işler. Kendisi için ne kolaylaştırıldı ise onu yapar.” (Buharî-Tecrid:2062)

* * *

- “ALLÂH” de ötesini bırak! (En’âm:91)

* * *

- Şüphesiz ki “ALLÂH” dilediğini yapar. (Buruc:16)

* * *

- BİZ HER ŞEYİ KADERİ KENDİNE YÜKLENMİŞ OLARAK YARATTIK. (Kamer:49)

Yani biz, o kaderi kendisinde mevcut olarak, yarattık.

* * *

Abdullah ra. anlatıyor:

212

“Şakî anasının karnıda şakî olan, sâid de başkasından ibret alandır.” dedi.

Bunun üzerine, bu açıklamayı işiten birisi **Huzeyfe**’ye (ki Huzeyfe radiyAllâhu anh **Hz. Rasûlullah**’ın sır kâtiplerinden birisidir) geldi ve sordu:

- Nasıl bir adam hiç iş işlemeden, dünyaya gelmeden, anasının karnında şakî olur?

Huzeyfe ra:

- Buna ne şaşırıyorsun, **Rasûlullah** (aleyhisselâm)’dan işittim, şöyle diyordu:

“Nutfenin, yani spermin ana rahmine girmesinden sonra, “ALLÂH” nutfeye bir melek gönderir. Melek ona şekil verir, göz kulak verir, derisini, etini, kemiklerini meydana getirir.”

Sonra;

“Yâ Rabbi erkek mi, dişi mi olsun, diye sorar. Rabbin de dilediğini hükmeder; melek de yazar.”

Sonra;

“Yâ Rabbi ömrü ne kadar olsun diye sorar. Rabbin dilediğine hükmeder, melek de yazar!”

Sonra;

“Yâ Rabbi rızkı ne olsun der. Rabbin dilediğine hükmeder, melek de yazar.”

“Sonra elindeki sahifeye emrolunduğuna bir şey ilâve etmeden çıkar.” (Müslim)

213

* * *

Enes ra. naklediyor:

Hz.Rasûlullah (aleyhisselâm) şöyle buyuruyor:

“Muhakkakki ALLÂH her rahime bir melek memur etmiştir. Bu melek; yâ Rabbi bu bir nutfedir, bu alaktır, bu mudgadır, der.”

“Ve sonra ALLÂH bunu yaratmaya hükmettiği vakit melek; yâ Rabbi erkek mi dişi mi, şakî mi, saîd mi, rızkı nedir, ömrü ne kadardır... diye sorar.”

“Ve böylece bunların hepsi de anasının rahmindeyken yazılır”, buyurdu. (Buharî-Müslim)

* * *

Hz. Âli şöyle buyuruyor:

Birgün Hz. Rasûlullah oturuyordu ve bir ağaç parçasıyla yeri çiziyordu. Aniden başını kaldırdı ve:

- Sizden bir tek kimse yoktur ki cennet ve cehennemdeki yeri bilinmiş olmasın!

buyurdu. Yanındakiler:

- Yâ Rasûlullah, şu hâlde niye çalışıyoruz?.. Her şeyi bırakıp tevekkül etmeyelim mi? dediler.

Hz.Rasûlullah:

- Hayır çalışınız! Herkes ne için yaratıldıysa onun için hazırlanır!

buyurdu. Sonra da;

“Veren, sakınan ve kelime-i tevhidi tasdik eden kimseye gelince, biz onu cennete hazırlarız. “ALLÂH”ın hakkını yoksullara vermeyen, sevabından imtina gösteren ve tekzip edeni de cehenneme hazırlarız” (Leyl:5-10)

214

âyetlerini okudu. (Buharî, Müslim, Tirmizi)

* * *

Denildi ki:

- Yâ Rasûlullah, sanki şimdi yaratılmışız gibi, bize dinimizi açıkla..?

Bugün yaptığımız işler, önceden takdir edilmiş ve yazılmış işler midir, yoksa vukuundan sonra mı bize takdir edilmektedir?

Rasûlullah:

- Hayır! Bilakis, yaptığınız işler önceden takdir edilmiş ve yazılmış olan işlerdir.

Sordular:

- Şu hâlde iş yapmanın çalışmanın ne önemi var?
- Her iş yapan kendi işine hazırlanır. (Müslim ve Tirmizi)

* * *

Ömer radiyAllâhu anh naklediyor:

- Yâ Rasûlullah ne buyurursun? Yaptığımız işler, yepyeni yapılmakta olan bir şey mi, yoksa önceden takdir edilen bir iş mi?

Hz. Rasûlullah:

- Önceden takdir edilmiş olan işlerdir ey Hattab'ın oğlu! Herkes önceden takdir edilmiş olan işlere hazırlanmıştır. Saadet ehlinden olan saadet için çalışır, şekavet ehlinden olan da şekavet için çalışır.

* * *

Abdolvahhab Bin Süleym şöyle diyor:

Mekke'ye geldim. Ata Bin Ebirebah ile buluştum. Ve;

- Ey Ebu **Muhammed**... Basra'lılar “kader” diye **önceden yazılmış takdir edilmiş bir şey yoktur**, diyorlar..?

Ata da:

- Evlatçığım sen Kur'ân okur musun? dedi.
- Evet dedim. Ata ra.:
- Şu hâlde Zuhruf sûresini oku dedi.

Ben de:

- **Ha, mim, açıklayan kitaba yemin ederim ki, biz onu anlayasınız diye Arapça bir Kur'ân yaptık. Muhakkak ki o**

nezdimizdeki ana kitapta çok yüce ve hikmetlidir. (Zuhruf:1-4) âyetlerini okudum.

Ata sordu:

- **Ümmül kitap**, (kitabın anası) nedir, bilir misin?

- **“ALLÂH”** ve Rasûlü daha iyi bilir dedim. Ata da:

- (Ümmül kitap) O bir kitaptır ki **“ALLÂH”** gökleri ve yeri yaratmadan önce onu yazmıştır... Orada, Firavun'un cehennemlik olduğu vardır... Orada, **“Tebbet yeda ebu leheb”** (Ebu leheb'in iki eli kurusun) âyeti vardır, dedi.

Ata demiştir ki!..

216

Rasûlullah'ın arkadaşı Ubade bin Samid'in oğlu Velid'i bulmuştur. Babanın ölümü anında babanın vasiyeti nedir, diye sordum. Şöyle dedi;

Babam çağırdı ve ey oğulcağazım bana;

- **ALLÂH'tan kork, bil ki; ALLÂH'a, kadere, hayr ile şerrin hepsine iman etmedikçe, ALLÂH'tan sakınmış olmazsın. Bundan başka bir inanç üzere ölürsen, cehenneme girersin! Muhakkak ki ben Rasûlullah'tan işittim ki:**

“ALLÂH önce kalemi yarattı. Yaz dedi. Kalem neyi yazayım diye sordu. ALLÂH: Kaderi, olanı ve ebediyete kadar olacak olanı yaz buyurdu.” (Tirmizi ve Ebu Davud)

* * *

Şimdi gene **Ebu Davud'tan** okuyoruz. Abdullah Bin Fevr şöyle demiştir:

Ubeydullah Bin Kaab r.a'ın yanına geldim. Ve kendisine;

- Zihnimi **kader** ile ilgili bazı şeyler karıştırdı. Bana bu hususta bir şeyler anlat. Belki **“ALLÂH”** bu vesveseleri kalbimden giderir..?

Ubeydullah radyAllâhu anh buyurdu:

- Eğer **“ALLÂH”** göklerinde ve yerinde bulunanların hepsine azap verse idi, onlara Rahmeti, onların yaptığı işlerden daha hayırlı olurdu!..

“ALLÂH” yolunda Uhud dağı kadar altın harcasan, kadere iman etmedikçe, başına geleceğin şaşmayacağına, başına gelmeyenin de asla sana isâbet etmeyeceğine iman etmedikçe **“ALLÂH”** bu imanı senden kabul etmez!

217

Bundan başka bir inanç ile ölürsen cehenneme gidersin.

Abdullah Selemi der ki:

Sonra Abdullah Bin Mesud'a gittim; o da aynı şeyi söyledi. Huzeyfetul Yemaniye gittim, o da aynı şeyi söyledi...

Sonra Zeyd Bin Sabit'e gittim, o da aynı şeyi **Hz. Rasûlullah** sallAllâhu aleyhi vesellem'den nakletti. (**Ebu Davud**)

* * *

Bu da **Tirmizi'**den, **iman** bahsinden:

Abdullah Bin Amr şöyle demiştir:

Hz. Rasûlullah (sav)'ı işittim, şöyle diyordu:

- **Muhakkak yüce ALLÂH yarattıklarını bir karanlık içinde yarattı. Sonra onlara nûrundan saçtı. Bu nûrdan nasibi olan kimse hidâyete erdi. O nûrdan nasibi olmayan kimse de dalâlete saptı. Ve bunun için ALLÂH'ın ilmine göre kalem kurudu.**

Yani işlerin takdiri son bulmuş ve kalemin yazacağı bir şey kalmamıştır.

* * *

Ebu Hureyre şöyle demiştir:

Rasûlullah bize geldi, biz de kader hakkında münakaşa ediyorduk... Buna o kadar kızdı ki yüzü kıpkırmızı oldu; sanki yanaklarına nar suyu sıkılmıştı...

- Bununla mı emrolundunuz? Ben bununla mı size gönderildim?.. Sizden önceki ümmetler, bu mesele hakkında münakaşa ettikleri vakit helâk oldular. (Tirmizi)

Bu hadîs **kader** konusunda Hz. Rasûlullah'ın söylediklerini aynen kabul etmeyi ve Hz. Rasûlullah'ın söyledikleri hakkında değişik yorumlar çıkartarak **münakaşa etmeyi yasaklayan** bir hadîstir.

* * *

Tirmizi ve Beyhaki'de mevcut olan bir hadîs:

Ayşe ra. dan; **Hz. Rasûlullah** şöyle buymuştur:

- Lânet ettiğim altı kişi vardır ki, onlara ALLÂH ve gelmiş geçmiş bütün Nebi ve Rasûller lânet etmiştir... Bunlar :

1- "ALLÂH"ın kitabına ilâve yapan,

2- Kaderi tasdik etmeyen,

3- "ALLÂH"ın zelil kıldığını yükseltmek, azîz kıldığı kullarını da alçaltmak için zorlamalarla insanların başına musallat olan,

4- Mekke'nin haremindedir yasak olanı işleyen,

5- Benim ehl-i beytime; neslime zulmeden,

6- Benim sünnetimi terkeden; yani getirdiğimden yüz çevirenler!

* * *

“ECELLERİ GELDİĞİ ZAMAN NE BİR AN GERİ BIRAKILABİLİRLER, NE DE ÖNE ALINABİLİRLER...” (A'râf:34)
(Nahl:61)

* * *

Müslim isimli **Rasûlullah** açıklamaları kitabında da eşi Ümmü Habibe'nin dua ederken **Rasûlullah** tarafından şöyle uyarıldığı anlatılmakta:

219

- Ey ALLÂH'ım, uzun ömür vermek suretiyle, beni, zevcim Rasûlullah'tan, babam Ebu Süfyan'dan ve kardeşim Muaviye'den faydalandır...

Rasûlullah kendisine şöyle buyurdu:

- Sen ALLÂH'tan kesinleşmiş eceller ve zaruri olan birtakım şeyler ve takdir edilmiş birtakım rızıklar hakkında talepte bulundun ki, ALLÂH onlardan hiçbirini ne vaktinden önceye alır, ne de sonraya bırakır.

Eğer ALLÂH'tan seni cehennemdeki azaptan, kabirdeki azaptan kurtarmasını isteseydin senin için daha hayırlı olurdu.

* * *

Ebu Davud'dan bir başka açıklama:

Hasan-ı Basri'ye sordum: “Anlat bana, Âdem a.s gök için mi, yer için mi yaratıldı?”

Hasan-ı Basri: “Yeryüzü için” dedi. “Peki ne dersin, korunup da malûm ağaçtan yemeseydi” dedim... “Ondan yemek zorunda idi” dedi.

- **ALLÂH Teâlâ'nın; “Siz onun aleyhinde fitneye sürükleyecek kudrette değilsiniz meğer ki o cehenneme girecek kimse olsun.”** (Saffat:162-163) hakkında bana malûmat ver, dedim. Hasan Basri:

- **Şeytanlar onları dalâlete saptırmaya muvaffak olamazlar, ancak ALLÂH'ın cehennemlik olarak yarattıkları müstesna...**

buyurdu. (Ebu Davud)

Bu açıklamadan da anlaşılıyor ki bir kişi cehennemlik ise, ancak o takdirde cinler onu saptırıp yanlış yollara sürükleyebilirler!

220

Fakat **“ALLÂH”** cehennemlik değil de, cennetlik diye takdir etmişse o kişiyi, **uzaylılar veya cinler** saptırıcı bilgilerle yönlendiremezler... Onlar, er geç gerçek ilme ulaşırlar ve **uzaylıların yani cinlerin**, şerrlerinden ve saptırıcı bilgilerinden kendilerini korurlar.

* * *

Enes ra. şöyle demiştir:

Rasûlullah sık sık :

- **Ya mukallibel kulub; sebbit kalbi âlâ dinike” diye dua ederdi.**

“Ey kalpleri çeviren ALLÂH, kalbimi dinin üzere sâbit kıl.”

Biz de kendisine;

“Yâ Rasûlullah sana ve getirdiklerine **iman** ettik. Bizim için korkuyor musun?” dedik.

- **Evet çünkü kalpler “ALLÂH”ın iki parmağı arasındadır; dilediği gibi onları çevirir,** buyurdu.

* * *

Ebu Hureyre'den:

Buharî, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi'deki bir hadîs:

- **Her doğan ancak İslâm fitratı üzere doğar. Sonra ana ve babası onu Yahudi, Hristiyan veya Mecusi yapar. Tıpkı bütün uzuvları tam olarak hayvan yavrusunu dünyaya getirdiği gibi. Siz o yavru da bir eksiklik görebilir misiniz?**

221

Sonra Ebu Hureyre;

“İsterseniz; ‘Yüzünü ALLÂH’ın o Fitratı’na çevir ki, insanları o fitrat üzerine yaratmıştır...’ (Rum:30) âyetini okuyun” dedi.

* * *

- **Cennetteki uzun boylu adam İbrahim'dir, etrafındaki çocuklara gelince onlar fitrat üzere ölen her çocuktur.**

Müslümanlardan biri,

- Yâ Rasûlullah, müşriklerden birinin çocukları da buna dâhil mi? diye sordu.

Allâh Rasûlü:

- **Evet müşriklerin çocukları da,** diye cevap verdi.

Ebu Hureyre'den, **Allâh Rasûlü’ne:**

- Müşriklerin küçük çocukları hakkında durum nedir? diye soruldu. **Allâh Rasûlü:**

- **Onların ne amel işleyeceklerini “ALLÂH” en iyi bilir,** buyurdu.

* * *

Hz. Ayşe şöyle dedi:

- **Bir küçük çocuk öldü, ben de; ne mutlu ona, cennet serçelerinden bir serçe, dedim.**

Rasûlullah buyurdu ki:

- **Bilmiyor musun ki ALLÂH cennet ve cehennemi yarattı. Birincisi için birtakım insanlar yarattığı gibi, ötekisi için de birtakım insanlar yarattı.**

222

ALLÂH, cennet için birtakım insanlar yarattı, bunlar babalarının omurga kemiğinde iken daha cennetlik oldu... Cehennem için de birtakım insanlar yarattı ki bunlar, babalarının omurga kemiğinde, iliğindeyken cehennemlik oldu. (Müslim ve Ebu Davud)

* * *

Yine Ebu Davud'da sahih hadîs;

Ayşe ra. şöyle demiştir:

- “Yâ Rasûlullah müminlerin küçük yaşta ölmüş çocuklarının durumları nedir?”

- **Onlar babalarındandır,** buyurdu.

- Peki hiçbir amel yapmadan nasıl olur, dedim.

- **Onların ne amel işleyeceklerini “ALLÂH” en iyi bilir,** dedi.

- Yâ Rasûlullah müşriklerin küçük çocuklarının hâlleri ne olacak?, diye sordum.

- **Onlar da babalarına bağlıdır**, buyurdu.

- Hiçbir amel işlemeden mi?, dedim.

- **Onlar yaşasaydı ne amel işleyecekti, "ALLÂH" en iyi bilir**, buyurdu.

* * *

Ebu Davud'dan;

Adamın biri geldi; (Enes ra.dan)

223

"Yâ Rasûlullah babam nerededir?" diye sordu.

Hz.Rasûlullah da:

"Baban cehennemdedir" dedi.

Soruyu soran adam gidince, **Hz.Rasûlullah** (aleyhisselâm);

"Benim babam da senin baban da cehennemdedir, ateştedir!" buyurdu.

* * *

Zeyd bin Sabit şöyle buyurmuştur:

Allâh Rasûlü, Neccar oğullarına ait bir bahçede devesi üzerindeyken biz de yanında bulunuyorduk. Deve birden bire ürküp kaçtı. Nerede ise Allâh Rasûlü'nü üstünden atacaktı. Orada 4, 5, 6 kabir olduğu anlaşıldı.

"Bu kabir sahiplerini bilen var mı?" diye sordu Rasûlullah...

Bir adam:

“Ben bilirim” dedi.

Allâh Rasûlü;

“Ne zaman öldüler?” dedi.

Adam;

“Şirk hâlindeyken öldüler!..” dedi.

Allâh Rasûlü;

“Bu Muhammed ümmeti, kabirlerinde sorguya tâbi tutulur! Ölülerinizi gömmekten çekineceğinizinden korkmasam, şu kabirlerden işittiğim azap seslerini ALLÂH’ın size de işittirmesi için dua ederdim” buyurdu.

224

Müslim’deki bu uyarıda şu anlatılmak istenmektedir:

Kabirde kişi diri diri mevcuttur, kişi diri diri kabre konulur, bu kişi kabirde azap çeker. Bunun çektiği azaptan dolayı çıkardığı sesler eğer dışarıdan duyulsa insanlar bir daha ölü dediği o kişileri mezara gömmezler.

* * *

Abdullah bin amr şöyle buyurdu:

Rasûlullah (aleyhisselâm) elinde sanki iki kitap olduğu hâlde çıkıp geldi...

“Bu iki elimdeki iki kitap nedir, bilir misiniz?” diye sordu.

Biz de;

“Bilmiyoruz yâ Rasûlullah! Anlatırsan öğreniriz...” diye cevap verdik.

Rasûlullah sağ elindeki kitap için:

“Bu âlemlerin Rabbi tarafından yazılmış bir kitaptır. Burada cennetlik olanların isimleri ile, babalarının ve kabilelerinin isimleri vardır” dedi ve sonuncusuna kadar bunların vasıflarını anlattı.

“Bundan sonra artık bunların arasına ne bir ilâve yapılır; ne de hariç bırakılır” buyurdu.

Bunun üzerine orada bulunan sahabiler;

“Eğer bu olmuş bitmiş bir mesele ise, amelin ne önemi var?” dediler.

Rasûlullah (aleyhisselâm):

225

“Cennet ehli fiillerinin sonunu, cennet ehlinin işlediklerini işleyerek tamamlar! Cehennemlik olan da sonunu, cehennemliklerin amelinini işleyerek tamamlar” dedi.

Sonra ellerini bir şeyler atar gibi yaptı...

“ALLÂH kullarının işlerini karara bağlamıştır. Bir kısmı cennette, bir kısmı da cehennemdedir” buyurdu.

Bakın, burada önemli olan bir husus var.

Bahsettiğim açıklama **Tirmizi**'den alınma. Şu ilâveyi de burada hemen belirtelim.

Enes ra.dan rivayet olunarak bu açıklamanın devamında buyuruluyor ki:

“ALLÂH bir kula hayır murad ettiği vakit onu çalıştırır.”

“Nasıl çalıştırılır?” diye sordular.

Hz. Rasûlullah:

“Ölümünden önce onu sâlih amel işlemeye muvaffak kılar.”

“Ölüm öncesindeki son fiil” meselesi, bir ölçüde intihar olaylarına da ışık tutuyor...

Bilinçli olarak intihar edenin ebedî cehennemlik olduğu, ebedî cehennemde kalacağı bu hadîste mevcut.

Cennetlik olan, cennetlik bir fiil işleyerek hayatına son verir!

Eğer kişi ebedî cehennemlik ise, şakî ise o zaman cehennemlik olanın amelini işleyerek ölür.

Bilinçli olarak intihar eden kişi, kendisinin cehennemlik olduğunu, bu fiili ile ifade etmiş olur... Bu yüzden bilinçli olarak kasdı mahsusa ile intihar etmiş kişinin cenaze namazı kılınmaz! Çünkü o namaz ona bir fayda sağlamaz; çünkü şakîdir ve son ameli ile, yani intiharı ile bunu kendisi ifade etmiştir!

226

İntihar etmemiş kişinin saîd mi yoksa şakî mi olduğunu, son amelini bilemediğimiz veya göremediğimiz için yorumlayamayız!.. Ama akli başında intihar eden kişinin o son davranışı gözüküyor, biliniyor! Dolayısıyla, şakî olduğunu kendisi ifade etmiş oluyor ve de cenaze namazı kılınıyor! Esasen bu kişileri yargılayacak bir makamda da değiliz!

İntihar eden kişiyi Hazreti **Rasûlullah’a** getirmişler ve cenaze namazını kılmasını istemişler... **“Nasıl öldü?”** demiş. **“İntihar ederek”** demişler... Onun üzerine cenaze namazını kılmamıştır.

* * *

Tirmizi’deki bir açıklamasında da şöyle diyor Hz. Rasûlullah:

“Ölen bir kişi yoktur ki, pişman olmasın!.. Eğer iyi işler yapmışsa, daha fazla yapamadığına pişman olacak. Günahkâr ise tövbe etmediğine pişman olacak.”

* * *

Tirmizi'den, Hz.Rasûlullah şöyle buyuruyor:

“Ben sizin görmediğinizi görüyor, işitmediğinizi işitiyorum. Gök gıcırdadı ve gıcırdamasında haklı. Çünkü dört parmaklık bir boş yer yoktur ki, orada alnı ile ALLÂH’a karşı secdeye kapanmış bir melek bulunmasın.”

“VALLâhi benim bildiğimi bilseniz az güler ve çok ağlardingiz! Kadınlarınızla yataklarınızda zevklenmeyi bırakıp “ALLÂH”tan imdat dilenmek üzere sokaklara fırlardingiz! Kesilip yok olmak üzere olan bir ağaç olmak isterdingiz!”

227

İşin içyüzüne vâkıf olan **Rasûlullah** Aleyhisselâm’ın bu uyarısını çok çok iyi anlamak zorundayız!..

Acaba neye işaret etmek istiyor?.. Ne anlatmak istiyor bize..?

* * *

Hz.Rasûlullah (aleyhisselâm) zamanında iki kardeş vardı.

Bunlardan biri zamanını kazanç için uğraşarak çalışırdı, diğeri de kazanç için uğraşmaz devamlı Allâh Rasûlü’nün meclisine devam ederdi.

Bu kazançla uğraşan kişi, kardeşini Allâh Rasûlü’ne şikâyet etti. Bunun üzerine Hz. Rasûlullah s.a.v. dedi ki:

“Belki de sen onun yüzü suyu hürmetine kazanıyorsun” dedi. (Tirmizi)

Hz. Rasûlullah’ın bir duası yine sahih hadîs kitaplarında mevcut.

“ALLÂHümme la mânia lima ateyte, vela muti lima manate, vela radde lima kadayte.”

“ALLÂH’ım mâni yoktur senin verdiğine, senin vermediğini de verecek olan ikinci bir varlık yoktur, senin takdirini de, kazanı da asla kimse geri çeviremez.”

* * *

Evet dostum, eğer buraya kadar naklettiğim verileri çok iyi kavrayabiliyisen;

“ALLÂH beni hangi amaçla yaratmış ve programlamışsa, o amaca dönük olarak tüm yaşamım boyunca O’na kulluğumu yerine getireceğim... Ve her birim için de bu böyledir!..” anlamında olarak **“ve bilkaderi”** diyorsun **“Âmentü”**de.

Yani **“Âmentü”**yü okuyup da **“ve bilkaderi”** deyip de, yani **“kaderime iman ettim”** dediğin zaman; bütün bunların **“takdir edilmiş-olup bitmiş”** olduğuna **iman** ettim, kabul ettim demek durumundasın.

228

Bu konu daha detaylı olarak **“İNSAN VE SİRLARI”** isimli kitabımızın **“KADER”** bölümünde çeşitli sorulara verilen cevaplarla birlikte tetkik edilebilir.

Şimdi geldik **“HAYIR ve ŞERRİN ALLÂH’TAN OLMASI”**nın anlamına...

* * *

“HAYRİHİ ve ŞERRİHİ MİN ALLÂHİ” ... HAYIR VE ŞERR, ALLÂH'TANDIR...

230

Ne diyoruz?..

“Hayrın ve şerrin ALLÂH'tan olduğuna iman ediyorum.”

Bunu hepimiz diyoruz!

“Âmentü”yü okurken, **“hayrın ve şerrin ALLÂH'tan olduğuna iman ediyorum”** diyorsunuz....

Peki gerçekten, yürekten inanıyor musunuz böyle olduğuna..?

Oysa, başınıza bir iş geliyor; **“Falanca böyle yaptı da onun için”** diyorsunuz!..

Öbür yandan da, **“Gerek hayır ve gerek şerr olsun ikisinin de “ALLÂH” tarafından geldiğine iman ediyorum”** diyorsunuz ya **“Âmentü”** de...

Bak dostum, tekrar et...

“Âmentü Billahi... hayrîhi ve şerrîhi min Allâhû Teâlâ”

“Hayrın ve şerrin ALLÂH'tan geldiğine, iman ediyorum”
diyorsun!

Peki bu dediğin gibi mi yaşıyorsun?..

Her olay içinde ve yaşamının her anında böyle mi düşünüp;
olanları böyle mi değerlendiriyorsun?

Eğer dediğin gibi yaşayamıyorsan, **“Âmentü”**nün bu şartına
iman etmiyorsun demektir.

Teybe **“Âmentü”**yü defalarca tekrar eder ezberletirsin,
papağan da defalarca tekrar eder!..

231

Senden de bu kelimeler tekrar tekrar çıkabilir... O takdirde,
sana da mümin, yani bunlara iman etmiş, derler; ağzından
çıkanlara bakarak...

Ancak, her an, karşılaştığın her fiilde;

-“Hayır ve şerr” hepsi de ALLÂH tarafından bana geldi,
“O”nun takdiri üzere bu olay benim için oluştu!..

diyemiyorsan; sen, **henüz “Âmentü”deki bu hükmü kabul**
etmiş değilsin!

Bak şu âyetin anlamını iyi kavra... Sonra da ister “İMAN ET”,
istersen de reddet!.. Keyfin bilir...

“...EĞER ONLARA BİR HAYIR GELİRSE;

- BU ALLÂH'TANDIR!.. DERLER...

EĞER ONLARA BİR ŞERR GELİRSE;

- BU SENDENDİR!.. DERLER...

DE Kİ:

- **HEPSİ ALLÂH'TANDIR!..**" (Nisâ:78)

Kur'ân-ı Kerîm'in bu hükmünü kabul ve tasdik ediyor musun, etmiyor musun?

Mümin, "**Âmentü**"ye iman eden; bu esaslara "**iman**" eden demektir!.. Sen şimdi mümin misin, değil misin?

"Hayrihi ve şerrihi min ALLÂH" ifadesinin idrakında mısın ve bu prensibi kabul ediyor musun ?..

Bu gerçeği kavradıysan mesele yok!

Bu gerçeği fark etmiş ve idrak etmiş değilsen; benim yönümden yine mesele yok!.. Beni ilgilendiren bir konu değil!..

232

Bak dostum, olay senin sorunun! Sen tek başına **Âhiret** denen **ölüm ötesi yaşama** geçeceksin, diri diri mezara gireceksin ve o mezarda milyarlarla sene, dünyada elde ettiklerinin sonuçlarını yaşayacaksın; hoş veya nahoş!

İster **Kur'ân hükmüne dayanan "Âmentü"**deki bu prensibi kabul eder ve ona göre yaşamına yön verirsin; istersen de iman etmez, kabul etmez, dilediğin gibi yaşar, sonuçlarına katlanırsın!

* * *

Şimdi burada önemli olan bir soru var...

Niçin "**Hayrihi ve şerrihi min ALLÂH**" diyor da "**min Rabbihi**" denmiyor?..

Yani, "**hayır ve şerrin**", "**Rab**"binden olduğu değil de "**ALLÂH**"tan olduğu ifade ediliyor.

“Hayır ve şerr ALLÂH”tandır, **“Rab”**binden değil!.. Çünkü senin nefsinden zuhur eden şeyler senin **“Rab”**bindendir.

Karşındakinin **nefsinden** zuhur eden şeyler de onun **“Rab”**bindendir.

Buna karşın tümüyle her varlıktan denince, bütün varlıkların **“Rab”**bi, **“Rabb-ül Âlemîn”** olan **“ALLÂH”**tır!..

“ALLÂH” kendindeki hangi mânâyı ortaya çıkarıp seyretmeyi dilemişse, o isimler bileşimini ortaya koymuş; ve o terkibin mânâsı, o fiilin **“Rab”**bi olmuştur!..

233

Bu yüzdendir ki, bütün fiiller, o fiilin yaratıcısı olan Rabb-ül âlemînden yani **“ALLÂH”** tarafındandır! Onun için denmektedir ki **“Hayrihi ve şerrihi min Allâhû Teâlâ”**... **“Min Rabbihi”** değil...

“HAYR” ya da **“ŞERR”** diye nitelendirdiğin olaylar, **ALLÂH**'ın türlü isimlerinin mânâsı olarak senin karşına gelmektedir!

Yani, senin karşılaştığın **“hayır ve şerr”** diye tanımladığın bütün olaylar, **“ALLÂH”** isimleri ile işaret edilen mânâların, fiiller âleminde, efâl âleminde ortaya çıkmasıdır.

İşte bu sebeptir ki, **“karşılaştığın olayı kişiden veya hayvandan veya cinden bilme; ALLÂH'tan bil”**dir **“Âmentü”**nün bu prensibinin mânâsı.

Sen ne zaman ki **ALLÂH**'tan bilmez de, birimden; yani belli bir isimden, falanca ya da filancadan bilirsen; o fiili meydana getiren gerçek fâil olarak **ALLÂH**'ı bilmezsen **“ALLÂH”**tan gafil oldun demektir!

Veya bir diğerk ifade ile, **ALLÂH'**ın senin yetişmen amacıyla o fiili, o olayı meydana getirdiğini ve senin karşına çıkardığını fark etmezsen **“ALLÂH”**tan perdelenmiş olursun.

Oysa amaç, her şeyin sahibi olan ve her an her şeyde murad ettiğini yapan **“ALLÂH'a iman”** ile bu dünyadan geçip gitmek en azından...

Yani, **ALLÂH'**ı müşahede etmek! Yani, **“ALLÂH”**a şehâdet etmek!.. **“Eşhedü...”** diyebilmek!

Öyleyse başına gelen **hayrı ve şerri** birimden değil, **-“birim”** tâbirini en geniş anlamı ile kullanıyorum ve bu yüzden bir isim kullanmıyorum- **ALLÂH'tan bilmek** zorundasın.

234

Bu nedenledir ki, eğer **mümin** olarak bu dünyadan geçip gitmek istiyorsan...

“Hayrihi ve şerrihi min ALLÂH” cümlesini her an hafızanda tutup; bütün olaylara ve birimlere **“MİN ALLÂHÛ TEÂLÂ”** yani **“ALLÂH'TAN”** anlayışı ile bakmak mecburiyetindesin!..

Bunun aksine bir düşünüş, seni farkında olmadan **“Âmentü” prensiplerine iman** çizgisinden çıkartıverir!

* * *

20

“VEL BÂ’SU BA'DEL MEVT” ÖLÜM AKABİNDE YENİ BİR BEDENLE YAŞAMA DEVAM...

236

“Vel bâ’su ba'del mevt”; “mevt”in yani “ölüm” anının hemen sonrasında, “bâ’s” olacağıma inanıyorum, demektir.

Melekler bahsinde **Azrail**'i anlatırken de üzerinde durduğum gibi **mevt** yani **ölüm**, tadılan bir şeydir!..

Bir başka tanımlama ile “**MEVT**”, “**kontrolündeki yapıyı kullanamaz hâle gelmek**” demektir!.. Özellikle, insanın bedeninin “**kullanım dışı kalmasını**” tarif sadedinde bu kelime söylenir...

Bu yüzdendir ki, “**ÖLÜM TADILIR**”!..

Tadan da **İNSANIN** bizâtihi kendisi olan **suuru-bilinci**dir!..

“**Küllü nefsin zaikatül mevt**” (Ankebut:57)

“**HER BİLİNÇ ÖLÜMÜ TADACAKTIR**”

âyetinde olduğu gibi; her bilinç, -burada hususi mânâsıyla insan, genel anlamıyla evrende var olan tüm bilinçler kastediliyor- **her bir nefis sahibi, şuur sahibi, ölümü tadacaktır**, denmektedir!..

“NEFS”in anlamı “bilinç sahibi birim”dir...

Yani, içinde bulunduğu hâlden sonra, o güne kadar kullandığı bedeni ve ortamını kaybedecek; yeni ortamın gerektirdiği beden ile yaşamına devam edecektir... Her bilinç için bu böyle!

İnsan yönünden ele alırsak... Her **nefs** yani **bilinç**, bir süre sonra herhangi bir sebeple bu yaşadığı bedeni kullanamaz hâle gelecek; bu beden kullanım dışı kalacak; bu bedenin kullanılamaz hâle gelmesinin hemen akabinde de, oluşmuş bulunan yeni bir bedenle yaşamına devam edecek!

Böylece, içinde yaşadığı bedenden ve o beden dolayısıyla bağlı olduğu **her şeyden** ayrılarak ölümü tatmış olacak!

Holografik yapılı dalga (wave) bedeniyle, -ki biz ona din terminolojisinde **RUH** diyoruz-, o ruhla yaşamına devam edecek.

İşte bu **“her bilinç ölümü tadacaktır”**ın neticesinde **“Vel Bâ’su Ba'del mevt”** inancını getiriyor.

Burada dikkatimizi çekmesi gereken bir önemli husus daha var:

“Vel Bâ’su ba'del Kıyamet” denmemesi!

Eğer **“vel bâ’su ba'del kıyamet”** dense, o takdirde biz şunu düşüneceğiz:

“Mâdemki şimdi öleceğiz ve kıyametten sonra dirileceğiz, öyle ise ne kabirde sorgu sual var ve ne de herhangi bir kabir azabı söz konusu... Kabir âlemi diye bir yaşantı da yok!.. Kabirde iken ne cenneti ne de cehennemi göreceğiz! Şimdi uyuyup, kıyametten sonra uyanacağız!..”

Ama **“BÂ’S”** olayının **“mevt”** yani, biyolojik mevcut bedenimizin kullanılmaz hâle gelmesinin hemen sonrasına alınması, olayın tüm şeklini değiştirmektedir...

İnsan, **ölüm** denen olayla, beş duyuyla algıladığımız madde boyutundan, **cinlerin** ve geçmişte yaşamış olan insanların hâli hazır yaşamlarının sürdüğü **“berzah”** denen dalga (wave) boyuta geçmektedir...

238

“ÖLÜM”le insanın 50-70 yıllık dünya yaşamı dönemi kapanıp; belki de milyarlarla sene sürecek olan **“BERZAH”** yaşamı dönemi açılmaktadır!

“BERZAH” yaşamı ise ön **“dünya-kabir geçiş yaşamı”**ndan sonra, ya **“KABİR ÂLEMİ”** ya da **“BERZAH YAŞAMI”** şeklinde **“KIYAMETE KADAR”** süregider!

“Ön geçiş” evresinde kişi bedeni kullanılmaz hâle gelmesine rağmen, sağmışçasına dış dünyayı algılar, her şeyi görüp, işitir... Bu arada cinleri de açık seçik görmeye başlar!..

Burada çok önemli bir hususa daha işaret etmeden geçmeyelim...

Normal ölümden, kişide **“ölüm”** gerçekleşmeden önce, yani bedenle ilişkisi kesilmeden önce, eskilerin tâbiriyle **“şeytan imanını almaya gelir”!..**

Nedir bu olayın içyüzü..?

“Sekerat hâli” denen, kişinin, **“ölüm”** öncesinde dünya ile bağlarının zayıflayıp, berzah âlemi daha net bir biçimde algılamaya başlamasının akabinde **cinleri de net bir biçimde görmeye başlar!..**

İşte bu sırada ölecek olan kişi **“İMAN”**lı ise, **şeytanî cinleri** acayıp bir telaş sarar!.. Ne yapıp edip bu son fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeli ve bu kişinin **“İMAN”**ını elinden almalıdır!!!

Bu anda beyin henüz normal faaliyettedir, düşünce ve idrak yerindedir... Dolayısıyla kişinin tüm algılayışları, normal olarak beyinden ruha yani dalga bedene yüklenmektedir...

239

“ÖLÜM”le ise kayıtlar son bulacak; artık ruh yani dalga (wave) beden, beyinden yeni bir kayıt alamayacak; kendisine son yüklenen bilgilerle, idrakıyla sonsuza dek yaşayacaktır!..

İşte bu hâldeyken kişi, büyük bir ihtimal ile o ana dek hiç görmediği **cinleri** bir anda **karşısında bulur!..**

Geçmiş aile büyükleri ya da inandığı kişiler sûretine bürünerek karşısına gelen CİNLER;

“O güne kadarki imanının boş olduğunu; tanrının var olmadığını; Hazreti Muhammed’in Allâh Rasûlu olmayıp, insanları iyiliğe sevk etmek için gelmiş akıllı bir insan olduğunu telkin ederek; artık bu boş inançları bırakıp kendisini bekleyen yeni âlemin yeni değerlerine hazırlanmasını” isterler!

Eğer ölüme hazırlanan kişi bu konuda sağlam bir bilgiye veya “İMAN”a sahip değilse, rahatlıkla CİNLERİN bu yalanlarına kapılır. Ve dünya yaşamındaki bu inancın boş olduğunu kabullenip, ölür!.. İşte “İMANSIZ” ölen bir kişi daha!

Çünkü beyinden ruha yüklenen bu son kayıt, artık onun sonsuza dek bakış açısını oluşturacaktır!..

Ya da o anda kişi ızdırap çekmektedir, içinde bulunduğu hastalık dolayısıyla... **Cinler** onun imanını terketmesi hâlinde ızdırabına son vereceklerini; zaten imanın da geçeceği âlemde gereksiz bir şey olduğunu söylerler!.. Tıpkı, bugün **“biz uzaylıyız, İslâm Dini artık hükmünü yitirmiştir”** deyip, birtakım insanları kandırdıkları gibi!

İşte anlattığımız örneklerin daha binbir türüsünü oluşturarak, son anda kişiyi **“İMAN”**ından etmeye çalışırlar!..

Bu hususta tek çare, yaşam boyunca bu konularda bilinçli olabilmektir!

240

Evet, **“sekerat”** hâlimden sonra **“ölüm”** kesinleştiğinde, bu defa hem cinler hem de dünyada yaşayanlar seyredilmeye başlanır!..

Kabire gelinceye kadar olup biten her şey, ölümü tadan tarafından seyredilir!..

İnsan, hayatının en büyük paniğini mezara bırakılacağı anda yaşar!

Suurlu bir varlık olarak yaşarken kabre konulacağını fark etmek; üstüne toprak atılınca orada kapalı kalacağını hissetmek kişiyi son derece panikletir!

Ve çaresiz toprağa konulur; üstüne toprak atılıp, kapak kapatılarak dünya ile ilişkisine son verilir!

Bu arada **“MÜNKER ve NEKİR”** adlı iki melek gelerek ona şu üç soruyu sorar:

“RABBİN KİM?

NEBİN KİM?

KİTABIN NE?"

Dikkat ediniz!..

Kişiye kabirde ne mezhebi sorulur, ne de mezheb imamı!

Kişiye kabirde ne tarikatı sorulur, ne de tarikat şeyhi!

Kişiye kabirde ne hangi ülkede yaşadığı sorulur; ne de o ülkenin rejimi, nasıl veya kimler tarafından yönetildiği!

Melekler bu sorgulamada aldıkları cevaba göre, kişinin, yeni dünyasını algılama kapılarını açarlar...

241

Tıpkı, "OKUMA" olayının gerçekleşebilmesi için meleğin "ŞIKMASI" olayında olduğu gibi...

Böylece o kişi kabir âleminde hem cenneti, hem de cehennemi görmeye ve geleceğinin hangisi olduğunu bilmeye başlar!

Eğer hak etmişse, kabir âleminden çıkıp, serbest olarak "BERZAH-geçiş" âleminde yaşamaya ve kendisinden önce o âleme geçmiş olan Şehîd, Velî ve Nebilerle görüşmeye başlar!

Bu konuda çok daha geniş bilgiyi "HZ. MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH" kitabının "ÖLÜMÜN İÇYÜZÜ" bölümünde anlatmıştık... Konunun detaylarını arzu edenler oradan okuyabilirler...

Evet, böylece elimizden geldiği kadarıyla, "ÂMENTÜ" diye bilinen "İMAN ESASLARI"na dair bilgiyi naklettik... Noksaniyla kabul ola!

Şimdi geldik "İSLÂM" bahsine...

21

İSLÂM

242

“İslâm” nedir?

Neden “İslâm”?

“İslâm” kelimesi kullanım alanı olarak iki mânâdan kaynaklanıyor:

1- Selâmete çıkma, selâmete erme anlamına.

2- Teslim olmak anlamına...

İslâm’ı anlamak için, öncelikle “**HZ.MUHAMMED NEYİ OKUDU**” isimli kitabımızda anlattığımız bir biçimde “İkra”, Oku diye başlayan, ilk âyetlerin mânâsını anlamak gerek. Bundan sonradır ki, İslâm’ın ne olduğunu anlamak daha kolay olur.

Niçin İslâm?

“İslâm”; selâmet bulma, selâmete erme, “Selâm” isminin mânâsının sizde açığa çıkması anlamında!

“Allâh”ın “Selâm” isminin mânâsı ortaya çıktığı zaman kişi, bir kısım ilâhî isimlerin mânâsıyla tahakkuk etmek suretiyle, cennet yaşamı dediğimiz yaşama geçer.

İşte bunun içindir ki **İslâm, teslim olmaktır.**

“KESİNLİKLE ALLÂH İNDİNDE DİN İSLÂM'DIR.”(Âl-i İmrân:19);

diyor **Kur'ân!**..

Din, “ALLÂH” hükümleri bütünüdür; “ALLÂH” düzenidir; “ALLÂH” sistemidir!

Buradaki ilâhî sistem ve ilâhî düzen kavramlarını yanlış anlamayalım! Beşerî düzenlerle; sosyal,siyasi düzenlerle; siyasi rejimlerle, buradaki düzen kelimesini karıştırmayalım.

243

“ALLÂH” sistemi dediğimiz zaman, olayı kelime şekliyle, şariat yönüyle de ele almalıyız!

Bu öyle bir düzendir ki, Kur'ân bize bu sistemin her an, her zerrede yürürlükte olduğunu birçok defa vurguluyor.

“VE LEN TECİDE Lİ SÜNNETİLLAHİ TEBDİLÂ” (Fetih:23)

“ALLÂH'IN YARATIŞ SİSTEMİNDE ASLA DEĞİŞME, YENİLENME BULAMAZSIN.”

âyeti, bu **genel düzeni ve sistemi** anlatıyor.

Yani ister nebat, ister hayvan, ister insan, ister melek, ister cin olsun, **tüm varlıklar bu genel sistem içinde kendi varoluş gayelerine uygun olarak görevlerini meydana getirmektedirler!**..

“KESİNLİKLE ALLÂH İNDİNDE DİN İSLÂM'DIR” (Âl-i İmrân:19);

âyetinde de işaret edilen mânâ, tüm varlıkların bu **“doğal ve zorunlu teslimiyeti”**dir...

Yani bir diğer ifadesiyle;

“Evren tüm içindekileriyle “ALLÂH”a teslim hâldedir”!..

KESİNLİKLE TÜM VARLIKLAR ALLÂH’A TESLİMDİR Kİ, BU GERÇEK DİNDİR!..

Varolan hiçbir varlık, hakikati itibarıyla, esası itibarıyla **“ALLÂH”**a isyan edemez, âsi olamaz.

İblis’in “Allâh”a isyanı dahi, ezeli görevi ve varoluş programının sonucudur... Çünkü varoluş mertebelerinde, birçok varlığın, kendi görevini yapması veya imtihana tâbi tutulması, **cinler** aracılığıyla olacaktır.

244

Eğer **İblis’in** o isyan dediğimiz hâli olmasa, ne Âdem cennet yaşamından ayrı düşer; ne insanlar madde bedeninin getirdiği sıkıntı ve zorluklara düşer; ne de insanların geçmişteki cennet hâlinde çok daha ileri boyutlarda olan özlendeki ilâhî gücü ortaya çıkarma çalışmaları var olurdu!..

Çünkü, zaten Âdem, cennet yaşamı içinde iken bugün hedeflediğimiz, istediğimiz şeylerin bir kısmına sahipti... Yani, o bir kısım ilâhî güçlerle tahakkuk ediyordu!

Cennette herkesin her istediği olacaktır!

Âdem’in de cennette hemen her istediği oluyordu!

Ancak şu farkla ki...

Âdem (aleyhisselâm) yeryüzünde yaratılmıştı!..

“YERYÜZÜNDE BİR HALİFE MEYDANA GETİRECEĞİM”...
(Bakara:30)

âyeti de, **O'**nun yeryüzünde varoluşunun apaçık ispatıdır!..

Bizler gibi bir madde bedeni mevcuttu!.. Bu sebeple de bulunduğu yere **“yeryüzü cenneti”** denmekteydi!

Ancak yeryüzünde yaşamasına rağmen, bizim bugün elde edemediğimiz pek çok isteklerini gerçekleştirebiliyordu...

Çünkü kendisindeki ilâhî güçlerin açığa çıkmasını engelleyen **“VEHİM”** duygusu oluşmamıştı!..

* * *

“VEHİM” duygusu insanda mevcut bulunan en büyük şerr güçtür!

245

Var olmayan ya da var olması mümkün olmayan şeyleri imkân dâhilinde göstererek **bilinci âdeta esir eder!**.. Tüm korkuların, endişelerin, sıkıntıların kökeninde **“vehim”** yatar!..

“Negatif varsayım” diye günümüz diline çevirebileceğimiz bu deyim insan yaşamındaki yeri hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar büyüktür!

Eğer kişi **“VEHİM”** duygusunu kontrol altına alabilirse, yaşamı âdeta cennet yaşamına döner... Buna karşılık insan **“vehminin”** esiri olursa, yaşamı artık bir cehennemdir!

Var olmayanı var sandıran; var olanı da görmezlikten getiren kuvvettir “VEHİM”!..

İnsan, “VEHİM” hükmü altına girmemiş bir akılla herhangi bir şey düşünüp, o şeyi yapmaya karar verirse ve bu hususta da azimli olursa, normal şartlara göre imkânsız olan o şeyi mümkün hâle getirebilir!..

Ve sanki bir madde bedeni yokmuşçasına özgür bir yaşam sürebilir... Sanki cennetteymişçesine!..

İşte **yeryüzünde yaratılmış olan Âdem** (aleyhisselâm) da, **“VEHİM”** duygusunu tatmadan yaşadığı için bulunduğu ortam **“yeryüzü cenneti”** olarak tanımlanıyordu...

Şu gördüğümüz, içinde yaşadığımız nizam, gerçeği itibarıyla, ilâhî hükmün aşikâre çıktığı bir nizam ve düzendir.

Kâinatın ve evren içindeki her birim...

Dikkat edin, burada **“birim”** kelimesi özellikle üzerinde durulması gereken bir kelimedir; zira insan, melek, cin, hayvan, nebat hep birim kelimesinin içine girer...

246

Evet, **her birim, gerçek mânâsıyla “Allâh”a kulluk hâlinededir.** İnsanlar ve cinler için zaten bu, **Kurân’da** çok açık ve seçik vurgulanmıştır;

“BEN İNSİ VE CİNNİ KULLUK ETMELERİ İÇİN YARATTIM.”
(Zariyat:56)

Allâh'ın bir gaye için yarattığının, o gayeye hizmet vermemesi mümkün değildir!.. Muhâldir!

Dikkat ediniz, buradaki âyette hiçbir sınırlama yoktur!..

“Müminleri kulluk etsinler diye yarattım”, demiyor!..
“Sadece insanları...” da demiyor!..

“Cinleri de...” diyor.

“Cinleri de...” dediği zaman, **“şeytan ve İblis”** tavsifleriyle anlatılan **tüm cinler** dahi bunun içine giriyor!..

Melekler, zaten **mutlak kulluk hâlinde!**.. Bütün **melekler** doğal olarak ALLÂH hükümlerinin gereğini uyguluyor, yerine getiriyor... Onlar için zaten tartışma yok.

“İnsanlar ve cinler” için, acaba kulluğu yerine getiriyor mu getirmiyor mu tartışması var! Hâlbuki bu tartışma da abes!

Âyet var **Kur’ân-ı Kerîm’de!**

Âyete göre **“İNS” ve “CİN” türleri istisnasız ve sınırlamasız hepsi de “Allâh”a kulluk etmeleri için yaratılmıştır.**

“Allâh” bir nesneyi, bir birimi ne iş için yaratmışsa, o birim yaratılış gayesinin gereğini mutlaka, olduğu gibi yerine getirecektir! Bunda hiçbir tereddüt yoktur!

247

İşte bu yüzden ki, **ALLÂH muradına** uygun olarak yaratılmış olan bütün varlıklar, **“Allâh”ın dileğine** uygun olarak, gereken fiilleri ortaya koymaktadırlar.

Bu **“Din”**dir ve **“İslâm”**dır.

Onun içindir ki âyette:

“KESİNLİKLE ALLÂH İNDİNDE DİN İSLÂM’DIR.” (Âl-i İmrân:19)
denmiştir.

Ve ayrıca vurgulanmıştır ki:

“İSLÂM’IN DIŞINDA DİN ARAYANDAN BU KABUL EDİLMEZ”!..
(Âl-i İmrân:85)

“ALLÂH KİMİN ANLAYIŞINI İSLÂM’I KAVRAMAK ÜZERE AÇARSA, BU ONA RABBİNDEN BİR NÜRDUR.” (Zümer:22)

Evet, **“İslâm”ı** gerçek anlamıyla kavrayabilmek son derece büyük ve önemli bir iştir ki, Rabbinden kendisinde açığa çıkan

bu “NÛR”, yani gerçeği fark etme,kavrama gücü, kişiyi evrensel sistemi tanıma noktasına ulaştırır!..

Şimdi biz âyetleri anlamak için incelerken, öncelikle şunun üzerinde çok duracağız... Âyetin başında ve sonunda herhangi bir sınırlama, bir istisna var mı, yok mu?.. Önce buna bakacağız!

Mesela:

“BİZ YERYÜZÜNDE İNSANI HALİFE OLARAK MEYDANA GETİRDİK.”

derken insanın halifeliğini “yeryüzü” ile sınırlıyor!.. **Yeryüzünde halife!**.. Burada bir sınırlama var!

248

Fakat, “Kesinlikle Allâh indinde din İslâm”dır derken, orada bir sınırlama, bir kayıt yok... Yani, dünyada veya falanca galakside demiyor!..

Nerede?..

Dünyada da! Dünya'nın içinde bulunduğu Güneş sisteminde de! Diğer galaksilerde de!

Kâinatın tamamında yani **bütün bu evrenin tüm yapısında, her zerrede, her noktada bütün varlıklar Allâh'a teslimdirler!** Burada kesin olarak işte bunu vurguluyor!

Yalnız burada gözden kaçırmamız gereken nokta şudur:

“Bütün varlıklar Allâh'a teslim olmuş vaziyettedirler” derken, birimler kendi özgür iradeleriyle “Allâh”a teslim olmuş, değil!..

Birim, “FITRATIYLA” yani varoluş şekli ve programıyla Allâh'a teslim olarak yaratılmıştır, zaten!..

Birim, **Allâh**'ın indînde, dilemesine uygun olarak meydana getirilmiştir **Allâh** tarafından...

“FITRATIYLA” meydana getirildiği için de, teslim olmuş durumdadır! Yani, birimin teslimiyeti dediğimiz, **“Allâh'a teslim olma hâlî”** dediğimiz, içinde bulunduğu hâl, varoluşundan yani **“fitrat”**ından meydana geliyor otomatikman!..

Yapısından, nüvesinden, özünden meydana geliyor!..

İşte bunu izah içindir ki **Hz.Rasûlullah:**

“Her doğan çocuk İslâm fitratı üzere doğar” demiştir.

249

(**“FITRAT”** konusunun içyüzü geniş bir şekilde **“HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** isimli kitabımızda açıklanmıştır. Arzu edenler bu konuyu detaylarıyla oradan inceleyebilirler! **A. HULÛSİ**)

Olaya yüzeysel bakanlar diyor ki; “müslümanlığı kabule istidatlı olarak doğar her doğan çocuk!”

Hayır! Olayı yalnızca **“müslümanlık”**la kısıtlayarak **dar anlamda** almayalım!

Her doğan çocuk; ki bunu bebek diye de; veya geniş kapsamlı olarak kâinatta var olan her varlık diye de anlamak mümkündür... **İslâm fitratı** üzere doğar, yani **İslâm** kelimesinin açıkladığı mânâda, programlanmış olarak meydana gelir.

Nitekim başka bir âyet:

“DE Kİ: HEPSİ DE (Şâkileleri) VAROLUŞ PROGRAMLARI DOĞRULTUSUNDA FİİLLER ORTAYA KOYARLAR!” (İsrâ:84)

Âyette geçen **“ŞÂKİLE”**, daha önce izah ettiğimiz, **“FİTRAT’ın oluşturduğu programın doğrultusu”**, anlamındadır...

İşte bu husus, **“İslâm”**ı açıklar.

Yani, var olan bütün birimler; **“KESİNLİKLE ALLÂH İNDİNDE DİN İSLÂM’DIR”** hükmünce meydana gelmiştir.

Bu yüzdendir ki “İslâm”, dünyada sadece belli bir kavmin veya insan topluluğunun dini değil; kâinata geçerli olan nizam, ilâhî düzendir!

Şayet bunu anlayabildiysek, artık **“İslâm”**ı dar mânâda sadece belli ölçülerle, şekillerle kayıt altına almayalım!

“İslâm”, “Allâh”ın, dilediği mânâları ortaya koymak üzere, kâinata mevcut tüm birimleri kendi ilmiyle, ilminden, dilediği yapı ve özelliklerle; dolayısıyla da kendine “TESLİM” bir hâlde halketmesi ve birimlerin de bu gayeye yönelik davranışları doğal olarak ortaya koymalarıdır.

Bu durumda bir kişinin **“İslâm”**ı fark ve kabul etmesinin doğal sonucu olarak ne yapması gerekir?

* * *

İSLÂM'DA ZORLAMA YOKTUR

252

Burada şu gerçeğe işaret edelim...

İslâm inancına göre kişinin muhatabı Allâh'tır; Rasûlullah'tır!.. Bunların dışında inancını kimseye ispatlama mecburiyeti yoktur!

Kişi inanır veya inanmaz, bunun sonuçlarını da ölüm ötesi yaşamda görür!.. Çünkü bu dünya zorlama değil, "TEKLİF-ÖNERİ" dünyasıdır!..

Kimsenin başkalarını herhangi bir konuda inanmaya zorlama hakkı yoktur!..

Nitekim aşağıdaki âyette bu konuya açıklık getirilmiştir:

"DİN İÇİNDE ZORLAMA YOKTUR!" (Bakara:256)

Ne var ki **KUR'ÂN-I KERİM'in** bu açık hükmünü ifade eden âyet birçok müslüman olduğunu ifade eden kişi tarafından benimsenmemekte; çeşitli mantık oyunları ile insanlara zorla, baskıyla **İslâm** önerileri uygulattırılmak istenmektedir...

Yani, insanlar, inanmadıkları şeyi yapmaya zorlanarak, **“münafık-ikiyüzlü”** hâle getirilmektedirler!

Oysa, yaşadığımız dünya **“TEKLİF-ÖNERİ”** dünyasıdır; **“İMAN EDEN”** imanının gereğini **“iman”**ı kadarıyla yapar; **“iman”**ı olmayan da dilediği gibi yaşar ve ölüm ötesinde de bunun sonuçlarına katlanır!

“CEZA”, yani yapılan veya yapılmayanın karşılığı ölüm ötesinde ALLÂH sistemi içinde alınacaktır!

Burada bir nebze değinmek istediğim bir husus da şu...

253

İnsanların önemli bir kısmında **“NEFS”**inden ileri gelen bir biçimde, çevresindekilere hükmetme; önde olma; baş olma; insanları gütmeye duyguları vardır!.. Oysa bu kişilerin çoğu, yaptıkları çalışmalarla kendilerini çevrelerine kabul ettirebilecekleri bir mevkiye gelememişlerdir!..

İşte bu durumda, kendi yetersizliklerini kapatmak için, **dini kullanıp; “Allâh adına”, “Rasûlullah adına”, “Kur’ân adına”** diyerek; bir kisveye, etikete bürünüp, insanlara zorla yön vermeye çalışırlar!..

Eğer, bu kişiler psikoanalitik incelemeye tâbi tutulursa, görülecektir ki; çoğunlukla bu kavramları kendi psikosomatik hâllerini tatmin için ortaya koymakta; böylece de kendilerindeki küçüklük, geri kalmışlık duygusunu tatmin etmektedirler!

Orta çağın engizisyonlarını kuranlar ve o engizisyonları günümüze taşımaya çalışanlar, herkesi cehenneme postalayanlar, hep bu tür kişilikler ile onlara körü körüne, düşünmeden tâbi olanlardır!

Oysa, **KUR'ÂN** hükmüne göre, **“DİN İÇİNDE İKRAH YOKTUR!..”** (Bakara:256)

“İKRAH”ın anlamı **“ZORLAMA”**dır!..

İkrah yani zorlamanın dinde olmayışını; insanları bu konuda zorlamanın tamamıyla din dışı bir davranış olduğunu bakın değerli müfessir **Hamdi Yazır** ünlü tefsirinde nasıl açıklıyor:

-“Dinin mevzuu ef’ali ıztirariye (zorlama) değil; ef’ali ihtiyariyedir (kişinin kendi dileğiyle).. Bunun için ef’ali ihtiyariden birisi olan ikrah, dinde menhidir.

Belki âlemde ikrah bulunabilir amma dinde, dinin hükmünde, dinin dairesinde olmaz veya olmamalıdır. Dinin şanı ikrah etmek (zorlamak) değil, belki ikrahtan korumaktır.

254

Binaenaleyh dini İslâm’ın bihakkın hâkim olduğu yerde ikrah (zorlama) bulunmaz ve bulunmamalıdır... Şu hâlde Din, ikrah ediniz demez, ikrah meşru ve muteber olmaz.

İkrah ile vâki olan amelde dinin vadettiği sevap bulunmaz; rıza ve hüsni niyyet bulunmayınca hiçbir amel ibadet olmaz!

Ameller niyete göre değerlendirilir!.. Metalibi diniyenin hepsi ikrahsız, hüsni niyyet ve rıza ile yapılmalıdır...

İkrah (zorlama) ile itikad mümkün değil; ikrah ile kılınan namaz, namaz değil; oruç keza; hacc keza ilâh...

Bundan başka, bir kimsenin diğerine tecavüz edip de herhangi bir işi ikrah ile yaptırması da câiz değildir; hâsılı, hükmi İslâm altında herkes vazifesini bilihtiyar yapmalı, İKRAHSIZ YAŞAMALIDIR!..” (c:1;s:860-861)

Esasen bu konu başlı başına bir kitapta ele alınabilecek bir değerlendirme olduğu için, daha fazla bu özellik üzerine gitmeyip, kaldığımız yerden devam edelim...

* * *

KELİME-İ ŞEHÂDET

256

Evet, kendisine **Hız. Muhammed** (aleyhisselâm)'ın önerilerinin sunulduğu kişi, **“İslâm”**ı tasdik etmesi için, şu anlattığımız sistemi kavradıktan sonra, diyebilmesi gerekir ki;

- Yeryüzünde veya gökyüzünde tanrılar yoktur, sadece Allâh vardır. Kâinatı var eden ve o yoktan var ettiği kâinatta her bir birimi dilediği biçimde sûretlendiren; istediği özelliklerle bezeyen ve her biriyle dilediği mânâları ortaya koyan sadece “Allâh” vardır.

İşte bu anlamı izah etme sadedinde sıra, **“İslâm”**ı kabul ve tasdik için ilk şartı olan **“kelime-i şehâdet”**e gelir...

Dersin ki:

“Eşhedü enlâ ilâhe illâllah”

“Eşhedü” yani, **“Şehâdet ederim”**...

Nasıl **“şehâdet”** edersin?..

Gözle değil; basîretimle, idrakımla, anlayış, kavrayışımla, **“şehâdet ederim”** ki; ve...

Görmekteyim, müşahede ve tespit etmekteyim, idrak etmekteyim, tasdik etmekteyim ki...

Varlığın her zerresinde mutlak olarak hükmünü icra eden ve kendisinden başkasının varlığı asla söz konusu olmayan Tek mevcut sadece “**Allâh**”tır! Ki gayrı asla mevcut değildir!

“ALLÂH’IN (VARLIKLARI) HAKKINDA HİÇBİR DELİL İNDİRMEDİĞİ ŞEYLERİ O’NA ORTAK KOŞARLAR!..” (Â-i İmrân:151)

“Ve eşhedü enne Muhammed'en abduhu ve rasûluh”

Ve gene bu müşahedemin neticesinde şehâdet ederim ki **Hz. Muhammed “O”nun Kulu ve Rasûlü’dür.**

257

“Kulu”dur, **Allâh**'ın kendisinde izhar etmek istediği mânâları, ortaya koymak suretiyle **“kulluğunu”** ifa etmekte...

Burada ayrıca **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm)'ın;

-**“FAKR”**ımla **iftihar ederim!..** diyerek işaret ettiği **“ALLÂH”** varlığı yanında **“hiç”**liğine işaret de mevcuttur!..

Bahsi geçen **“FAKR”** da yanlış olarak bildiğimiz **fakirlik** diye anlaşılmıştır; ki hiç ilgisi yoktur bu anlayışın, işaret edilen husus ile!..

Mutlak **bilinçli kulluk** ancak **“FAKR”** ile tamam olur!

Bu konuda detaylı bilgiyi **“GAVSİYE AÇIKLAMASI”** isimli kitabımızda bulabilirsiniz...

Ve **“Rasûlü”**dür; **“ALLÂH”** hükümlerini, sistemini; **“Allâh”**ın dilediği mânâları, bilmemiz için bize ulaştıran, bize tebliğ eden elçisidir! İşte buna da şehâdet ederim!

“İslâm”ın ilk ana şartı budur.

“İslâm’ın ilk şartı **kelime-i şehâdet**” de, diğer DÖRT şartı nedir?..

İşte çok önemli bir husus daha!..

Farkında olmadığımız ve yanlışla şartlandığımız bir husus daha...

İSLÂM’IN ŞARTI 5 DEĞİLDİR!.. İSLÂM’IN, KELİME-İ ŞEHÂDETTEN SONRA 54 FARZI VARDIR!

KUR’ÂN-I KERİM, “İSLÂM’IN ŞARTININ BEŞ OLDUĞUNU” SÖYLEMEZ!

Kur’ân-ı Kerîm, insanların üzerine farz kılınan; yani onların uymak zorunda oldukları; uymamaları hâlinde büyük zarar görecekleri **54 çok önemli kuraldan** söz eder ki, bunların ilk dördü “**namaz, oruç, hac ve zekât**”tır! Bunların ötesinde **giybet etmemek, dedikodu yapmamak, içki içmemek, kumar oynamamak, zina yapmamak, hırsızlık yapmamak, yetim hakkı yememek** ve bu gibi birçok uygulamakla zorunlu olduğumuz öneri mevcuttur... Toplam 54 olan bu önerilerin tümü de **İslâm’ın şartları** arasındadır...

258

Bunu böylece bildikten sonra şimdi ikinci kuralla devam edelim...

* * *

ARAÇ-AMAÇ

260

Kelime-i şehâdetten sonra, “İslâm”ın ikinci şartı Mi’râc’tır!..

Birincide, “**Allâh**”ın varlığına, Tekliğine, Ahadiyetine, O’nun dışında başkaca bir varlık olmadığına şehâdet ettin, tasdik ettin ya; şimdi artık bu tasdik neticesi olarak **da Mi’râc yapıp Allâh’a vâsıl olmak durumundasın!..**

Onun için de **İslâm**’ın ikinci şartı “**Mi’râc**”tır.

Burada şunu diyebilirsiniz:

- Biz **İslâm**’ın ikinci şartı olarak “**namaz**”ı biliriz...Nereden çıktı “**Mi’râc**”..?

Doğru bilirsiniz!..Ama, o “**Namaz**” da “**Mi’râc**”tır!

Çünkü **Hz.Rasûlullah** buyuruyor ki:

“Namaz, müminin mi’râcıdır.”

Böyle olduğuna göre, demek ki **gaye, hedef mi’râc, namaz araç!..**

Öyleyse ikinci şartı neymiş “İslâm”ın?

Mi’râc!

İsterseniz burada bir tespit yapıp; “İSLÂM”ın şartlarının **araçlarına** göre sıralamasından söz edelim...

1- Kelime-i şehâdet;

2- Namaz;

3- Oruç;

4- Hac;

5- Zekât.

261

Şimdi de bu **beş aracın** sonucu olarak hedeflenen **beş amacı** sıralayalım:

1- “Kelime-i şehâdet”in getirisi: “ALLÂH”ı bilmek;

2- “Namaz”ın getirisi: “Mi’râc” ... (“ALLÂH”a ermek);

3- “Oruç”un getirisi: “ALLÂH”ta “yok”luğunu fark ederek yaşamak (Fenâfillah) ;

4- “Hac”cın getirisi: Maarifi Billah edinmek (BakâBillah) ;

5- “ZEKÂT”ın getirisi: Elde ettiği sonsuz hazineyi insanlarla paylaşmak.

Evet, genellikle gözden kaçan çok önemli bir hususa da böylece dikkatini çekmek istiyorum...

Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm)’ın açıkladığı “Din”de, sistem ve düzen gereği olarak bize teklif edilen, “ibadet” adı altında birtakım çalışmalar söz konusudur...

Ancak biliriz ki, her yapılan çalışmanın bir amacı, bir hedefi vardır!.. Niçin bunu yapıyoruz sorusu, amacın ne olduğunu sorgular...

Her amacın da bir aracı vardır! Araç, amaç içindir!

İslâm Dini kapsamında olarak olarak bize önerilen çalışmalar, -kesinlikle farkında olmak zorundayız ki-, **araçlardır!..**

İslâm'ın şartları olarak bildirilen **araçlar;** **“İman esasları”** olarak bildirilen **hedefleri kavramak ve gereğini yaşayarak ölüm ötesi yaşama hazırlanmak amacı** içindir!

Ancak ne var ki, toplumlar, hedef saptırılması yüzünden, **araçları amaç edinmişler; amaçları gözden kaybetmişler; araçlarla** beyinlerini ve kavrayışlarını bloke edip ötesine geçememişlerdir!

262

Hemen burada aklımıza **Yunus Emre'nin** dizeleri geldi:

“Hakikat bir denizdir, şeriat onda gemi;

Çokları gemiden denize dalmadılar!..”

Yani, araçta takılıp kaldılar, amaca ulaşamadılar!

Oysa önemi nedeniyle tekrar ediyorum; **her araç, bir amaç içindir!**

İslâm'ın şartları kapsamında yapılması teklif edilmiş olan fiiller, çalışmalar insanı belli amaçlara ulaştırmak içindir!..

İşte bu yüzdendir ki, düşünebilen varlıklar olarak bizlerin araçlara başvururken, diğer yandan da amaçları çok iyi kavramamız zorunludur!

Şimdi denebilir ki, **“Biz bunları “ALLÂH”ın emrine uymak için yapıyoruz; amaç budur! Gerisine gerek yoktur.”**

Eğer olay bu kadar basit olsaydı, Kur’ân beş-on buyruk âyetinden ibaret olur; insanların akıl ve mantığına, kavrayışına hitap etmez;

“Hâlâ tefekkür etmeyecek misiniz?”,

“Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?”,

“Hâlâ basîretle bakmayacak mısınız?”

gibisinden uyarılara gerek duymaz; 6600 küsur âyete de gerek kalmazdı!

263

Bu sebeptendir ki, biz bir yandan **araç** olan **“ibadet”** şekillerini hakkıyla değerlendirerek yol alacağız; öte yandan da hedefi iyi kavrayarak, elimizdeki **araçla, amaca ulaşacağız!**

İşte bir **araç** olan, biçimsel **“namaz”**ı da bu anlamda, amacına uygun olarak değerlendirmek zorundayız!

* * *

DİNİN DİREĞİ “NAMAZ”

264

Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm) Efendimiz bir açıklamasında:

“Namaz dinin direğidir” buyuruyor.

Dinin direği ne demektir?..

O zamanlarda, insanların çok az bir kısmı kerpiçten yapılan evde yaşarken, büyük bir kısmı çadırdaki yaşıyordu... Çadırın meşhur orta direği vardır. O çadırı ayakta tutan ana direk gibi; dinin direği de namazdır!

Kişi, **“Mi’râc olan namaz”** gerçekleşmediği sürece, bir önceki basamakta yapmış olduğu **“kelime-i tevhid”** tasdikinin gereğini hissedip, yaşayamaz! Bilgide kalır!

İlm-el yakîn, “kelime-i şehâdet”in sırrının kavranmasıdır!

Bunun Ayn-el yakîni “namaz”ın mi’râc oluşudur!

Hakk-el yakîni “oruç”tur.

Buraya kadarı FenâFillah’tır...

Bunlar bugüne kadar pek bahsedilmemiş şeyler olduğundan, belki de nasıl oluyor diyerek yadırgayacaksınız, şaşıracaksınız; hatta belki de reddeceksiniz...

Ama sakın ola ki inkâr etmeyin; nefsinize zulmetmeyin!

“İlm-el yakîn”de; kişi ilmî idrak ile “Allâh”ın tekliğini, **Hz. Muhammed**’in Allâh Rasûlü oluşunu ve kulluğunu idrak ederek şehâdet eder.

Bu şehâdetin neticesinde, aldığı **ilme göre namazı ikame ederse** (namaz kılsa değil!), o **namazı ikame edişi ile kendisinde mi’râc başlar...**

265

O yaptığı **“urûc”** ile oluşan **“Mi’râc”** sonucunda da **“Allâh”**a vâsil olur!..

Bunun da neticesinde kendi varlığı ortadan kalkar; varlığında TEK mevcut olan **Hak**’tan gayrı olmaz!

Bu hâlde varlığı **Hakk**’ın varlığı olunca; Kendi varlığındaki ilâhî vasıflarla tahakkuk eder.

Bu gerçekleştiğinde, **“oruç”**lu olup zâhir olduğu kapasite çapında aç kalır, susuz kalır; açlığa ve susuzluğa tahammül gösterir; **“Samediyet tecellisi olur”** böylece de **“Hakk-el yakîn”** hâli kendisinde zuhur eder.

* * *

Evet, önce **“NAMAZ”** üzerinde duralım...

“Kulun Allâh’a en yakîn olduğu hâl ve zaman secde hâlidir.”

buyurulur...

Bir de namazın **“ikame”** edilmesinden söz edilir.

Namaz “kılan”lar vardır... Namazı “ikame” edenler vardır.

Namazın “kılınması” ayrıdır, namazın “ikame” edilmesi ayrıdır, “daimî namazda” olanlar ayrıdır.

“Zâhir ehli”, yani olayın tefekkürüne girmeyenler topluluğu diye bahsedilen “avam” için, “namaz kılınır”.

Namaz kılınması demek, belli hareketler arasında, belli zikirlerin yapılmasıyla, bu zikirlerden ve dualardan hâsıl olan enerjinin beyin tarafından ruha yüklenmesidir...

Bu çalışmada, ruhun pozitif enerjisinin kuvvetlenerek, kişinin Dünya'nın ve daha sonraki devrede de cehennem çekim alanından kendisini kurtarabilmesi hedeflenmiştir.

266

“Namaz”dan söz ederken önce şu tespiti yapalım...

Kur’ân-ı Kerîm’de “beş vakit namaz” kesinlikle mevcuttur ve Hazreti Rasûlullah (aleyhisselâm) da bu konu kendisine açıldıktan sonra, dünyasını değiştirene kadar bu ibadete, günde beş defa olarak devam etmiştir!

“NAMAZLARA VE ORTA NAMAZA DEVAM EDİN...”
(Bakara:238)

Namazı beş vaktin altına düşürmeye kalkmak; ya da beş vakit namazı inkâr etmek tek kelime ile “ahmaklık”tır!

Ancak, vaktinde kılamadığınız bir namazı, daha sonraki namazın öncesinde edâ etmek de imkân dışı olmamalıdır!

Müslümanların kılmak zorunda oldukları **beş vakit namazın** vakitleri ve rekâtları şöyledir:

Sabah namazı **2 rekât;**

Öğle namazı **4 rekât;**

İkinci namazı **4 rekât**;

Akşam namazı **3 rekât**;

Yatsı namazı **4 rekât**.

Bunlar **“farz”** namazlardır... En aزیyla, bu kadarı farzdır...

* * *

Esasen **namazlar, bütün diğer “ibadet” türleri gibi**, ikiye ayrılır;

A- “Farz” namazlar...

B- “Nafîle” namazlar...

“NAFİLE”, yani Türkçe mânâsıyla **“YARARLI”** namazları araştırmacılar kendi aralarında çeşitli şekillerde değerlendirmeye tâbi tutmuşlardır... **“Vâcip, sünnet, müstehap, mendup”** vs. gibi tâbirlerle...

İsteyenler, bu **“farz”** namazların öncesinde ya da sonrasında, vaktin elvermesine ve içinde buldukları hâle göre, diledikleri kadar bu namazlardan kılabilirler!.. Ancak bunlar **“farz”** değildir!

Bugün camilerimizde kılınan namazların Rasûlullah (aleyhisselâm) devrinde kılınan namazlarla tek benzerliği, farzların imamla kılınmasıdır!

Şayet bir kişi öğle vakti dört-beş dakikasını ayırıp bulunduğu yerde veya camide imama uyararak dört rekâtlık öğle namazını kılıyorsa, bu kişi üzerine **“farz”** olanı yerine getirmiştir!

“Farz” namazın önce ve sonrasındaki **“nafîle”** namazların, **“sünnet”** adı altında **âdeta “farzlaştırılarak”**; müezzin

yönetiminde tesbihler ve dualarla birlikte dinsel bir tören havasına sokulması tamamıyla sonradan düzenlemedir!

Hele hele, **para karşılığı okunan, “mevlid”** adı verilen törenler tamamıyla sonradan icad olup, **ibadetle hiç ilgisi yoktur!..**

İslâm Dini’nde “mevlid” diye bir ibadet mevcut değildir!

“Mevlid”, Hz. Rasûlullah Efendimiz (aleyhisselâm)’ın âhirete intikâlinden yüzlerce yıl sonra, O’nu övme amacıyla yazılmış bir şiir olup; bu şiirin gazel havasında okunmasının da ibadet olması, elbette ve kesinlikle söz konusu değildir!

Hz. Rasûlullah, ancak “Âlemlerin Rabbi olan ALLÂH” tarafından övülebilirdi ki; bu da **Kur’ân-ı Kerîm’de** gerçekleşmiştir:

“ÂLEMLERE RAHMET OLARAK SENİ İRSÂL EYLEDİK.”
(Enbiya:107)

hükmü, **O’nun yüce şanını gösterir!..**

Bizim gibi sınırlı anlayışlı insanların, **O yüce Zâtı övmeye kalkışı ise, O’nun yüce şanına ancak kısıtlama getirir!**

Ayrıca **Rasûlullah bizden, kendisini övmemizi değil; getirdiklerini anlayarak çevremize olabildiğince verici olmamızı istiyor ve bekliyor!..** O’nun ulvî şahsiyetini, kendimize geçim kaynağı yapmamızı değil!

Ayrıca kesinlikle bilelim ki, para karşılığı yapılan hiçbir çalışmanın “İslâm Dini”nde yeri yoktur!

Parayla, ne **“Kur’ân”** okutturabilirsiniz; ne **“hatim”** indirtebilirsiniz; ne de ölmüş kişilerin **“namaz”** veya **“oruç”** borçlarını ödeatabilirsiniz!..

Kesinlikle bilelim ki, Kur'ân ve Rasûlullah açıklamaları kökenli "İslâm Dini"nde belirtilen ibadetler arasında, ne "mevlid", ne de ölünün "namaz, oruç" borçlarını kapatmak için yapılan "ıskat ve devir" törenlerine yer vardır!..

Bunları yapıyorsanız, kesinlikle biliniz ki, sadece kendinizi tatmin ediyor; bu arada bazı kişilerin de bu bahaneyle geçimine yardım ediyorsunuz!..

Para ödendiği için yapılan; para alınmadığı takdirde de yapılmayacak olan, hiçbir fiilin İslâm Dini'nde kesinlikle yeri yoktur!..

269

Eğer, bu yanlış yapıyor ve bilgisizliğimizin karşılığını biraz pahalı ödüyorsanız; suçu karşımızdakinde değil, kendimizde arayalım; işin gerçeğini araştırmayıp, körü körüne, bilinçsizce etrafa uyduğumuz için!

Bu arada yanlış anlaşılmasın!.. Biz, "farz"lar öncesinde ya da sonrasında "**nafile**" namaz kılınmasına karşı değiliz!..

Dileyen dilediği kadar "**nafile**" namaz kılar ve bunun karşılığında da büyük ecir ve sevap alır!.. Ancak, bu "**nafile**" namazların, bugünkü uygulamalarla, zorunluymuşçasına, "**farz**"mışçasına takdiminin yanlış olduğunu vurguluyoruz!

"**Nafile**"nin bir türü olan "**sünnet**" namazını, "**farz**" namazıymış gibi göstermek, bu zannı vermek, büyük hata ve gaflettir!.. Belki iyi niyetlidir; ama kesinlikle bilgisizlik ve düşüncesizliktir!

"KOLAYLAŞTIRIN, ZORLAŞTIRMAYIN; MÜJDELEYİN, NEFRET ETTİRMEYİN";

buyuran **Rasûlullah** (aleyhisselâm) Efendimize düşüncesizce karşı çıkmaktır!

“DÖRT” ya da “ÜÇ” veya “İKİ” rekât için birkaç dakikayı ayıramayan insanın pek mazeret gösterme şansı yoktur!

Ancak, günümüz telâşesi içindeki insana, içine beş-on dakikalık “**farz**”ın da katıldığı yarım saat hatta kırkbeş dakikalık, **şişirilmiş, ibadetler bütününü, “farz”** diye göstermek ve kabul ettirmek oldukça güçtür!..

Ve bu, dini zorlaştırarak, insanları zorla İslâm Dini’nden uzaklaştırmaktır!

Hele, **Cuma namazları!**..

“**CUMA namazları**”, günümüzde, tam bir camiden insan kaçırma uygulamasıdır!

270

Rasûlullah devrinde, bizâtihi **Rasûlullah** (aleyhisselâm) tarafından “**İKİ**” rekât olarak kılınan **CUMA namazları, “YİRMI” rekâta yükseltilmiştir!**.. Hele buna bir de upuzun “buldum kaçırmayayım” zihniyetiyle düzenlenen ve “Din”in amacına hizmet vermeyen hutbeleri eklerseniz; insanları “**CUMA**” namazından kaçirtmak için daha güzel bir yol bulamazsınız!

Rasûlullah zamanında ezan okunduktan sonra hutbeye çıkılarak müslümanlara yeni gelen vahiyler duyurulur; ya da onlara çeşitli vahiylerle ilgili açıklamalar yapılır; sonra da kâmet getirilerek iki rekât cuma namazı kılınır ve dağılırdı! Bu “**iki rekatlık CUMA namazı**” sonrasındaki bugünkü “**zuhru âhir**” dedikleri namazlar tamamıyla uydurma olup; **Kur’ân ve Rasûlullah kaynaklı Dinde yeri yoktur!**

“**CUMA GÜNÜ HUTBEYİ KISA, NAMAZI UZUN TUTUN**” şeklindeki **Rasûlullah** buyruğu günümüzde tam tersine döndürülmüştür...

Hutbeler, “Din”le alâkası olmayan konularda, uzupuzun kendini tatmin konuşmalarına dönüştürülmüş; namaz da iki-üç âyetle geçiştirilmeye başlanmıştır!.. Oysa gerçekte hutbenin, elden geldiğince kısa tutulması, namazında olabildiğince uzatılması; okunan âyetlerin de dikkatli seçilmesi gerekmektedir!

Ayrıca, namaz sırasında **el bağlama şekillerinin, ya da otururken ayağını altına almanın veya yana çıkarmanın**; zorunlu örtünme miktarı dışındaki **kıyafet tarzlarının, namazın “KABUL OLMASIYLA”** da hiçbir alâkası yoktur!.. Bu konuda getirilen tüm şartlar uydurmadır; sonradan kişilerin kendi dar anlayışlarına göre konulan yakıştırmaya kurallardır!

* * *

271

“Benim sünnetimden yüz çeviren...”

uyarısının işaret ettiği mânânın, o devrin örf ve âdetleriyle ilgili olan giyim-kuşam ya da oturup-kalkma usulleri ile hiçbir ilgisi olmayıp; tamamıyla **RASÛLULLAH** (aleyhisselâm)’ın bize öğrettiği **“İNANÇ ESASLARI”** ile alâkalıdır!

Çünkü daha önce de açıkladığım gibi; **“Din ve dinsel değerler, “SÜNNET” denilen Allâh indindeki zaman üstü gerçeklerle bağlantılı olup; “Din” de insanlara bu zaman üstü gerçeklerin kavratılması ve yaşamlarını bu izafi-göresel olmayan gerçekler doğrultusunda düzenlemeleri için gelmiştir!..**

Yine bu konuda söylenen, **“namazda aklına başka şeyler geliyorsa namazın kabul olmaz”** fikri de kesinlikle uydurmadır!.. Elbette o sırada aklına başka şeyler gelebilir ve buna rağmen de namazın geçerlidir!..

Namazı **“kılan”** bir kişi velev ki, o âyetleri okurken veya tespih ederken aklı başka yerde olsa bile, bu okuduklarından

meydana gelen enerji, beyin tarafından ruha yüklenir! O anda başka şeyler düşünse de!

Çünkü beyinde aynı anda pek çok devre çalışır. Her biri kendi devresinde, kendi varoluş gayesine ve sistemine göre görevini ifa eder.

Biz beynimizin faaliyetlerinin pek çoğundan bîhaberiz!

Ancak, haberdar olmamız, bir şeyi değiştirmez ve biz, beynimizin yaptığı sayısız işlevden habersiz olsak da beyin bu görevlerini yapar...

“VAY HÂLİNE O NAMAZI EDÂ EDENLERİN Kİ, NAMAZIN ANLAMININ FARKINDA DEĞİLDİRLER.” (Maun:4/5)

272

“ONLAR NAMAZDA HUŞÛ İÇİNDEDİRLER.” (Mu’minun:2)

“HUŞÛ” kesinlikle bilelim ki **“KORKU”** değildir!

“ALLÂH” azametini fark eden insanın, bu sonsuz yücelik yanında kendi **“hiç”**liğini fark etmesi ve bunun sonucunda da hissettikleridir **“HUŞÛ”!**..

Bu âyetlerin anlamlarını yeterince anlayamayanlar, **“sen namazda dünyadan yeteri kadar arınamıyorsun, Allâh'a yönelmiyorsun, dolayısıyla namazın kabul değildir;”** gibi hükümler verirler...

Oysa bu yorum, bu anlayış tamamen yanlıştır! Çünkü **namaz**, birinci derecesinde söylediğim gibi bu kılınma şekliyle, senin ölüm ötesi cehennem azabından korunman için gerekli olan enerjiyi sağlayacaktır.

Burada **“huşû olmazsa, olmaz”** denmesi, **“Mi’râc olmaz”** anlamınadır! **“Allâh'a vusûl olmaz”**, anlamınadır!

Kişiyi dinde önerilen çalışmaların iki amacı vardır:

1- Ölüm ötesi yaşamda cehennem azabından korunması...

2- “ALLÂH”a dünyada yaşarken ermek!

Bu ikisini birbirine karıştırmamak gerekir.

İçinde huşû olmayan namaz, “Mi’râc” olmaz, ama **huşû olmayan namaz kılınır ve kılınan namaz kişiyi çeşitli azaplardan korur.**

İşin iç yüzünü bilmeyenlerin sözlerine kapılıp; “**mâdem namazı tam hakkıyla kılamıyorum o hâlde hiç kılmayayım**”; demek büyük gaflettir! Bilmeyenlerin sözlerine kapılıp, işin gerçeğinin kapsadığı büyük sırdan mahrum kalmaktır... Papaza kızıp oruç bozmaktır!

273

Baklava-börek yiyemiyorum o hâlde aç kalayım; diyerek önüne gelen kuru fasulyeyi geri çevirmeye benzer!

“Namazı kıl”, ayrıca da **“namazı ikame”** nasıl olur diye de araştırmanı yap!

* * *

Evet, gelelim **namazın “ikame”**sine:

Namaza dururken ,

“ALLÂHU EKBER” deriz.

Başlangıç **“tekbir”** ile birlikte, eller, avuç ayaları karşıya bakar şekilde yukarı kalkar; ama kolunu kaldırma işini başına veya omuzuna kadar kaldırmışsın veya ellerini kulağına değdirmişsin bu önemli değil!

Mühim olan, vücuda paralel bir biçimde ve avuç ayaları karşıya bakar bir şekilde ellerini başa doğru kaldırmandır... Bunun mânâsı;

“Allâh ile aramdaki tüm perdeleri kaldırdım, arkama attım” demektir.

“Tekbir” yani **“Allâhu ekber”** sözünden murad;

“O öylesine sınırsız, sonsuz ilim ve güç kuvvet sahibidir ki, O’nun dışında bir varlık yoktur” demektir.

Şimdi bunu düşünerek namaza girdiğimizi düşünelim... **“Allâh”ın** Tekliğini, yüceliğini; her varlıkta her zerrede var olanın **“O”** olduğunu müşahede ederek namaza durduk.

İşte **“namazın ikamesi”** başladı...

“Veccehtu vechiye lillezyi fâtaras semâvati vel ardı haniyfen ve ma ene minel müşrikiyn”

274

“İnnes salâtiy ve nusûkiy ve mahyaye ve mematiy lillahi rabbil âlemiyn; ve la şeriyke lehu ve umirtu; ve ene minel müslimiyn”

“Şuurumla bütün boyutların ve varlıkların Fâtır’ı olana herhangi bir tanrı kavramını kabul etmeksizin yöneldim... Şirk koşanlardan değilim.”

“Şüphesiz ki benim namazım ve kulluğum, hayatım ve ölüm ötesi yaşantım Âlemlerin Rabbi olan Allâh’a aittir! O’nun yanı sıra bir tanrı yoktur... Bunu idrak ve itirafla hükmolundum... Ben müslümanlardanım!”

Ondan sonra **“Subhaneke ve bihamdike”**yi okudun; her zerrenin **“O”**nu tespih ettiğini, **“O”**nun bütün eksik kavramlardan münezzehe olduğunu; her bir yaptığının mükemmellik olduğunu; her bir var ettiğinin ayrı bir mükemmeliyeti sergileme amacına dönük olduğunu idrak etmiş olarak dile getirdin.

“O”nun “**hamd**”ı ile “**hamd**” ederim; dedin... Yani, sadece “**Allâh**” kendi kendini idrak edip, değerlendirebilir; dedin...

Zira, “**ALLÂH**”ı “**ALLÂH**”ın dışında bir varlığın idrak etmesi mümkün değildir!

Övüp, yüceltmek ancak idrak etmekle mümkündür!.. Bizim “**Allâh**”ı değerlendirip, övmemiz, yüceltmemiz mümkün değildir...Ve hatta böyle bir şeye kalkışmamız “O”na bir nâkisiyet atfetmektir!

Gerçeğiyle, ancak ve sadece, “**ALLÂH**” kendi kendini anlayıp, bilir ve değerlendirir demektir “**hamd**”in mânâsı!..

275

Ondan sonra, EUZÜ BESMELEYİ çekip; yani seni tanrına tapınmaya yönelten ve de varsayımdan oluşan düşüncelere saptırıcı olan “**CİN KÖKENLİ**” ilham ve vesveselerden “**ALLÂH**”a sığındın...

“**B’İSMİLLAH’İR RAHMAN’İR RAHİM**”...

“Varlığımı oluşturup ismi “**Allâh**” olan Rahman’dır... Rahîm’dir”... Ki O’nun namınadır eylemim!” dedin ve...

Bu arada “**ALLÂH**”, dilinde okudu!..

Kendi kuvvet, kudret ve ilmiyle var olan âlemlerin Rabbi olan “**Allâh**”ın özelliklerinin eseri olan âlemlerini seyr hâlinde olduğunu ve o âlemlerin terbiye edici, yönlendirici, varedicisinin de “**Allâh**” olduğunu açıkladı... Daha doğrusu bunun böyle olduğunu sende dile getiren Allâh oldu!

Sen, “**yok**”luğunu fark ettin, böylece çıktın aradan, ortada kaldı sadece Yaradan ve “**ALLÂH**” sende bu mânâyı ifade etmeye başladı.

“FÂTİHA”nın açıklamasını **“HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** isimli kitabımızda elimizden geldiğince yaptık... Arzu edenler oradan okuyabilirler... Ondan sonra rûkûya giderken de, **“Allâhu ekber”** diyorsun.

Belden yukarısı yere paralel, bele kadar dik bir biçimde...

Demin ki âyetleri okurken, kıyam hâlinde ayakta dik duruyordun... Varlıkta hükmünü icra eden **“HAYY”** ve **“KAYYÛM”** Hakk'ın kelâmı senden **“kıyam”**da açığa çıkıyordu!.. Varlıkta dimdik duran, her an geçerli sistem ve düzen olan **“ALLÂH”** hükmü senden açığa çıkıyordu... Bunun için dimdik ayakta idin...

Ondan sonra isimlerin özelliklerine dayanan bileşik yapın nedeniyle; terkipsel yapıların Rabb-ül âlemîn önünde boynu eğik olması sebebiyle; bu varlıkta ilâhî hükümlerin gereğinin senden çıkmasına işaret eden bir biçimde **rûkûya** eğildin...

Belden aşağın dik, belden yukarın yere paralel; varlığın bir kısmı ile kulluğunu yerine getirmedesin, varlığının belden yukarısı yani, idrak yanıyla, şuur yanıyla bu evreni vareden mutlak varlık önünde eğilme durumundasın. Onun varlığını, tekliğini tasdik etme durumundasın...

Ayrıca...

Belden yukarısının eğik, yere paralel durması, **“fitrî kulluğu”** ifade ediyor!

Belden yukarının yere paralel olması, senin, varlıkta hâkim olan mutlak varlığı idrak etmek suretiyle; **“O”**nun ilmi, kuvvet ve kudreti önünde eğik, teslim olmuş bir durumda olduğunu ifade ediyor... Bu idrakın sende var olduğunu gösteriyor.

Buna karşın yere dik bele kadar olan bölümünle de mutlak vücudun varlığıyla varlığının idamesine işaret etmektesin!..

Esmâ terkibi sonucu var olan vücudun varlığını oluşturan “hakkânîyet” yönünden bele kadar dik; isimlerin özelliklerinden meydana gelmesi sebebiyle de Rabb-ül âlemîne tâbi olması yönünden “O”nun önünde belden yukarısı bükülü!

“RÜKÛ”; Ulûhiyet önünde, Rubûbiyet hükümleriyle var olan varlığın sembolüdür!

Bu durumda tespih yapıyorsun.

277

“Subhane Rabbiyel azim”

“Azim olan, azamet sahibi olan Rabbim Subhandır.”

Her bir zerrede “O”nun hükmü yerine gelmektedir. Her bir zerre “O”nun varediş gayesine uygun davranışlar ortaya koymak suretiyle; kulluğunu ifa edip fitrî tesbihini yapmaktadır!..

Ondan sonra:

“Semi Allâhu limen hamideh”...

“Semi Allâhu” ; “Allâh algılamadadır.”

“Limen hamideh”; “Hamd edenin hamdını.”

Yani, benim yaptığım her hareket ilâhî kudretin tasarrufu neticesinde meydana çıkmaktadır ki, **“ALLÂH” fiilimin gerçek fâili olarak ne yaptığımı bilmektedir**; çünkü ilminde takdir eden **“O”**dur; anlamı var orada.

Doğrulduktan sonra tam dik vaziyete geliyorsun! Tam doğrulmadan, dik vaziyette bir lahza durmadan secdeye gitmiyor, dimdik duruyorsun!

Dik dururken, **“Rabbena lekel hamd”** diyorsun veya daha uzun şekli ile;

“Rabbena lekel hamdu kemâ yenbagıy licelâli vechike ve liaziymi sultanik.” diyorsun...

Ki, **Hz.Rasûlullah** (aleyhisselâm) **çocuklukla** böyle söylerdi.

Daha tam anlamıyla dik durmadan, secdeye gitmek yok!

Bu tesbih de tam dik dururken söyleniyor! Hemen rükûdan kalkarken ve dik hâlde iken... Anlamı ise yaklaşık olarak şöyle:

“Kendi kemâlini, azametini, hikmetini; idrak, değerlendirebilme Rabbime mahsustur; ki onun kadrini ve kıymetini, sonsuzluğunu ve sınırsızlığını idrak etmek, ihata etmek mümkün değildir”!..

278

Ondan sonra **“Allâhu ekber”** deyip **“secde”**ye gidiyorsun...

“Secde hâli kulun ALLÂH’a en yakın olduğu hâldir” buyuruluyor...

“Secde” nedir ki **“ALLÂH”**a en yakın hâl oluyor?

-“Secde”de kul ile Allâh arasında perde yoktur! deniyor...

Nerede deniyor?

“Secde” de!

Kimde? **Secde edende!**

Kıyamet günü, mahşer yerinde **“Allâh'a secde edin”** denecek...

Bir kısmı secde edecek, birçoğları da secde etmek isteyecek fakat başaramayıp tahta gibi öne, ya da yana devrilecek! Beli

dümdüz olup âdeta betonlaşacak! Bir türlü secdeye gidemeyecek!

Dünya’da, istemedikleri için **secde etmeyenler** var...

Secde etmek istedikleri hâlde, **secde edemeyenler** var!

Bir de şu anda **namaz kılan**, ama **secde etmeyenler(!)** var!

“Secde” etmek ne demektir?

“Allâh”a secde etmek, O mutlak varlık yanı sıra, ne senin ne de bir başka varlığın, vücudunun **“var”** olmadığını idrak etmek, müşahede etmektir!

279

“Ben yokum, sadece ALLÂH var!”

demektir. Veya bir diğer anlamıyla;

“Var olan yegâne varlık Vâhid-ül Ahad olan Allâh”, demektir, **“secde”**nin mânâsı...

“Sadece bedenimle değil, şuurum, ruhum ve varlığımla sana secde ediyorum” demek için secdeye erdiğin anda, secde hâlindeyken, “var olan yegâne varlık, **Vâhid-ül Ahad olan Allâh**”tır! “O”nun dışında **“biz”** yokuz... diye düşünebilmek lazımdır.

“Biz” derken burada neye atıf yaptık?

“İyyake na'budu” ya!..

Bu **“secde”**yi yapabildiysen, ondan sonra kalkar oturursun, oturduğun zaman **Hz. Rasûlullah** (aleyhisselâm) gibi:

“Va'fuanna, vağfirlena, verhamna”

dersin; ve ayrıca istersen **“vehdina”**yı da ilâve edersin... Secdeden kalkıp oturduğun zaman!

Bunu söyledikten sonra, bu **“secde”**den hâsıl olan mânâyı fark etmeyi takdir ettiği için, şükür olarak ikinci defa secdeye gider; üç defa daha **“Subhane rabbiyel âlâ”** veya **“SubhanAllâhi ve bihamdihi”** dersin.

Böylece **namazın** o rekâtı, bu **şükür secdesi** ile tamamlanmış olur!

Birinci **“secde” yokluk**; ikinci **“secde”** yokluğun müşahedesini ihsan eden **“Allâh”a şükür secdesidir**.

Kıyamın, yani ayakta **Kur’ân** okuma sürecinin ve rükûnun sonrasında **“secde”**nin iki olmasının sebebi, birinci secde ile rekâtı tamamladıktan sonra, bunu tamamlamayı ihsan eden **“Allâh”a şükürdür**.

280

Anlayabileceğimiz kadarıyla işte bu **havâssın** namazıdır.

* * *

Bu havâssın **“ikame”** ettiği namazın ötesinde, bir de **“hass-ül havâss”**, **“mukarreb”** denen, **“Allâh”a kurbiyet** kazanmış, **evliyanın** ileri dereceli olanında yaşanan **“daimî namaz”** hâli söz konusudur.

1- **“Kılınan”** namaz...

2- **“ikame”** olunan namaz...

3- **“Daimî”** namaz...

“Daimî” namaz nedir?

Namaz, ana yapısı itibarıyla, **“ikame”** olunan namazdır, dedik.

“ikame” namaz sonucunda **“secde”** ile namazın kemâline ulaşırsan; bu **“ikame”** olunan namaz kişiye **“urûc”** sağlar ve **“mi’râc”** hâsıl olur!

“Mi’râc” kişinin **“Kâ’bı kavseyn”** veya **“ev ednâ”** makamında, **“Allâh”**ı müşahede etmesi!..

Ya da, daha açık ifadesiyle, kendi varsayım benliğinin, hiç varsayılmamışçasına ortadan kalkıp, **“BÂKİ ALLÂH”**tır hükmünce bütün Esmâ ve sıfatlarıyla **BÂKİ** olması hâlidir.

“Urûc”un neticesinde hâsıl olan **“mi’râc”** ile o kişi, **ilâhî bakâ** ile **“BÂKİ”** olur!.. Sen, onu kendin gibi sanırsın; ama o, **“Allâh’la Bâkî”** durumdadır!.. Ve bu hâl ile hayatını sürdürür.

Hz. Rasûlullah (aleyhisselâm)’a baktıkları zaman; O da bizim gibi yiyip içiyor, aramızda dolaşıyor, çarşı pazar geziyor, ne ayrıcalığı var dediler... Ama O, ilâhî hakikati hissedip yaşayan, **“mi’râc”** sahibi olan ve bunu bize bildiren **“Allâh Rasûlü”** idi!

Dışarıdan bakanlar, o **“daimî namaz”** ehlini kendileri gibi görürler; ama bilmezler ki O, varlıkta **“Bâkî olan Allâh”**tır!

İşte bu hâl, **“ölmeden evvel ölerek”**, şuur boyutunda kişisel kıyâmetin kopup;

“Sümme ileyna turceûn”, “ve dahi bize döneceksiniz”

âyetinin mânâsı ortaya çıkıp; basit tâbiriyle **“kişinin Allâh’a rücu etmesi”**dir.

Allâh’tan gelenin Allâh’a rücu etmesidir!..

İşte bu da **“mukarreb”**lerin **“daimî namazı”**!

Bunu başka nasıl anlatmak lâzım bilemiyorum! Ancak yaşayan bilir! Daha fazlasıyla anlatılması bizce mümkün değil!

İşte, **İslâm’ın** ikinci şartı olan namaz!

ALLÂH'A YAKÎN VESİLESİ... “ORUÇ”

282

İslâm'ın üçüncü şartı, “ORUÇ” ...

“Ramazan” ayı diye bildiğimiz ayda “oruç”lu olmak, sağlığı yerinde olan her müslümana; yani “İslâm”ı fark etmiş, idrak etmiş, kabul etmiş her kişiye zorunlu! İdrak etmemiş, anlamamış, kabul etmemiş kişiye zorunlu değil!

Ermeni, Yahudi, Hristiyan'a “oruç” zorunlu değil... Onlar oruçlu olmayabilir!.. Çünkü “Allâh”ı anlayıp, İslâm'ı anlayıp, gereğini idrak edene zorunlu hâle geliyor “oruç”!

Peki “oruç” nedir?

Kaç türlü “oruç” vardır?

Orucun da “avam”a dönük yönü var...

“Havâss”a dönük yönü var...

“Mukarreb”lere yani “hass-ül havâss”a dönük yönü var!

“Avam”a dönük olan yanını “İNSAN ve SİRLARI” isimli kitabımızın ilgili bölümünde açıkladığımız üzere, oruçlu olunan

sürede, beyin dışarıdan alınan hammaddenin, tüketilmesi, sindirilmesi ve çeşitli organlarda değerlendirilmesi yönünde enerji harcamasını çok alt düzeye indiriyor.

Daha evvel söylediğimiz gibi insan bedenine iki tür enerji giriyor.

Birinci tür, yiyip içtiklerimiz. Dünyanın ağırlıklı elektrik potansiyeli negatiftir. Gıdalarla vücuda giren, yenilen ve içilen nesnelere de çoğunlukla hâkim olan enerji yükü negatiftir! Buna karşılık solunum yoluyla aldığımız havadaki oksijen vasıtasıyla vücuda giren enerji yükü de pozitiftir.

283

Bu pozitif ve negatif enerji yükleri beyinde değerlendirilerek eskilerin ruh adını verdikleri dalga (wave) bedene yüklenir. Böylece ölüm ötesi bedenimiz, şekillenir ve güçlenir!..

Bizim tesbitlerimize göre...

Beynin ruha yüklediği pozitif ağırlıklı enerjiyi mümkün olabildiğince artırabilmek; ruhtaki negatif yüklü dünyanın yapısı türünden olan enerjiyi de asgariye indirmek amacıyla, asgari sınır, limit olan, senede bir aylık “oruç” zorunlu kılınmıştır!

Orucun başlama saati, gecenin, alaca aydınlığa dönüşü vaktidir!.. Bu saate kadar, sahur denilen oruç öncesi yemeği yenebilir!..

İftar vakti ise, Güneş’in gözden kaybolması ve kızıl ışığının görülmez olmasıdır!..

Rasûlullah döneminde saat olmadığı gibi; daha sonra da uzunca bir müddet saat bulunmamıştır! Şu saat, şu dakikada sahur kesilecek; şu saat, şu dakikada iftar açılacak tarzındaki **dakik komutlar** tamamıyla uydurmadır!

Keza namazlar için dahi bu böyledir!..

Diyelim ki öğle namazı... Bakarsınız, Güneş'in bulunduğu yere en dik hâle gelmesine, sonra da namaza durursunuz! Ya da akşam namazı; bakarsınız Güneş gözden kaybolmuştur, namaza durursunuz; veya orucunuzu açarsınız!..

Akşam namazı ya da iftar saati "18.32"dir gibi bir tanımlama tamamıyla şekilcilik ve uydurmadır!.. Burada iki-üç ya da beş dakikanın evvel ya da sonra olmasının hiçbir önemi yoktur!

Bu, dini tamamıyla şekilcilik ve maddecilik noktasına sürükleyen ve bâtinî değerlere yönelmeyi kesen derinliksiz bir uygulamadır!..

Evet, şimdi gelelim orucun hikmetlerinden bazılarına... Şimdiye kadar üzerinde pek durulmamış yanlarına...

"Oruç" niçin Güneş batımından, ertesi gün Güneş doğumuna kadar olan bir süre içinde konmamış?

Sen, günde üç öğün yiyorsun ve beynin bunları değerlendirmeye dönük enerji tüketiyor.

Beynin enerji tüketimine, sindirimine az enerji sağlayarak enerjisini kendisinde muhafaza etmesi ve bunu olduğu gibi ruhuna yükleyebilmesi için, Güneş'in parazit yayınından daha az zarar görecektir bir biçimde güçlü kalmasını temin etmek gayesine matuf...

Oruç üzerinde öncelikle durulan kısıtlamalar, yeme-içme, sekstir!

Yeme içmede vücuda giren hammadde söz konusu!.. Sekste ise bünyenin elektrik boşalımı söz konusu! Yani, her iki hâlde de bedenin ve beynin enerji yitirimi söz konusu!

İşte birinci gaye bunu olabildiğince önlemek! Bunu önleyebildiğimiz zaman, beyinde mevcut olan güçlü potansiyeli, bu “oruç” denen zaman içinde daha da güçlendirerek ruha yüklemek mümkün olacaktır.

Oruçlu birinin yaptığı zikir ve çalışmalarla, yani beyin çalışmalarıyla; “oruç”suz birinin yaptığı çalışma arasında muazzam fark vardır! Biri %50 kapasite ile yükleme yaparken, öteki %100 kapasite ile yükleme yapıyor.

Oruçla ilgili bir Kudsî hadîste şöyle buyuruluyor:

“Orucun ecrini ve sevabını vermek bana düşer.”

285

Kişinin yaptığı bütün hayırlı amellerin karşılığı bire ondur!

Ama hadîs-i kudsîye göre, **orucun ecri ve sevabı belli bir miktar değildir...** Yani, herhangi bir kıyasa girmeyecek şekilde orucun insanlara kazandırdıkları var.

Orucun en zor süresi ilk iki gündür...

Bünye düzenli sürelerle belirli gıdaları almaya programlandığı için, özellikle şeker düşmesi sonucunda, birinci gün genellikle baş ağrısı olur... Migreni olanlarda, migren tutar; migreni olmayanlarda akşam saatlerinde, baş ağrısı tutar. Fakat, en fazla iki gün sonra, bünye adapte olur ve baş ağrıları geçer ve orucunu gayet istikrarlı bir biçimde devam ettirebilir kişi! Orucun zâhirdeki faydası bu!

“Oruç”, Hz. Muhammed Mustafa (aleyhisselâm)’dan önce gelmiş olan Nebi ve Rasûllerin zamanlarında da değişik şartlarla vardı.

“Oruç”, esas itibarıyla sadece yemek-içmek ve seksten kesilmek değildir!

Oruçlu iken özellikle dikkat edilecek bir husus var.

Bunun en başında **Allâh** için oruç tutmayı idrak ederek, gıybeti, dedikoduyu insanları kandırmayı, insanları kandırarak menfaat temin etmeyi kesmek! Orucun bedensel yanının ötesinde, düşünsel yanındaki en önemli unsurlar bunlar!..

Gıybet eden bir kimseye:

- **Oruçlusun, et yiyorsun! Bu nasıl iştir?**, denmiştir...

Çünkü Kurân'da "gıybet etmek, ölmüş kardeşinin çiğ etini yemektir" diye tarif edilmiştir... Bu yüzdendir ki oruçlu bir insan, falanca şöyle yaptı, filanca şöyle yaptı dediği zaman; bu ister arkadaşın olsun, ister politikacı olsun, kim olursa olsun; yanında olmayan, arkasından konuştuğun kişi hakkındaki o davranışın, **senin oruçlu iken ölmüş kardeşinin çiğ etini yemendir!**

Hakkında konuştuğun kişi, duyduğu zaman, senin söylediğinden memnun kalmayacaksa; sen o sözlerinle onun çiğ etini yiyorsun! İstedığın kadar, ben oruçluyum, de!.. Hem de pizola değil, çiğ ölü eti yiyorsun! Orucun ne hâle geldi bir düşün!

Bu orucun "**avam**"a hitap eden yönü...

Bunun ötesinde bir de "**havâss**"ın orucu var.

"Havâss"ın orucu ise, varlıkta mutlak tasarruf sahibi olan Hakk'ı fark etmek ve kavramak suretiyle; "**Allâh**" dışında bir varlık, "**Allâh**"ın tasarrufu dışında tasarruf görmekten "**imsak**"tır.

O oruçlu kişi, senden bir fiil gördüğünde bu fiili senden bilirse, onun orucu bozulmuştur! Ama bu havâss için geçerli, bizim için değil. Bizimle alâkası yok bu olayın. **Havâss** durumunda

olan Allâh'a ermeyi dileyen, **nefsi mülhime**, **nefsi mutmainne** durumunda olanlarla ilgili bir olay...

Ne zaman ki sen herhangi bir fiilden, herhangi bir davranıştan dolayı o fiili meydana getiren o varlığı hor görürsen; eksik, kusurlu, hatalı görürsen, ona hor gözle bakarsan; sen eğer **havâss** isen işte o anda senin orucun sakatlanmıştır! Veya düşünceye, fikre göre orucun bozulmuştur... Kazası gerekir!

Saydıklarımıza ilâveten, **“havâss”** durumunda olan kişinin orucunda, kimden ne fiil görürse görsün, **“bu fiilin fâili Hak'tır! Hak'ın her fiili yerli yerindedir. Bir hikmete dayalı olarak meydana gelmektedir”** görüşü sürecektir; kızmayı, üzülmeyi ve sinirlenmeyi yaşamayacaktır!

287

Kızıp, üzülyorsa, sinirleniyorsa, birtakım oluşları yersiz görüyorsa o kişi orucunu kaza etmek zorundadır! Elbette bizler için söylemiyorum bunu, havâss düzeyindekiler için söylüyorum. Havâssın orucunda bu böyledir. Falanca, filanca böyle yaptı demek yok!

“Fâili hakiki Allâh'tır. Allâh dilediğini yapandır. Yaptığından sual olmaz!” müşahedesi “havâss”ın orucunda esastır!

Bu müşahedeyi kaybettiği anda bulunduğu mertebenin orucunu bozmuş olur!

“Hass-ül havâss” orucuna gelince ...

“Samediyet” sıfatının **“oruçlu”** da açığa çıkışıdır!

Bunu ancak yaşayan bilir!

Açıklanması, kavrayamayacaklar arasında sorun oluşturur...

“HAC”CA GELİNCE...

288

“Hac”cın iki hedefi vardır ki, bunlardan birisine ulaşmak zorunludur!..

1- Yaşamının “Arafat”ta bulunduğun o anına kadar ruhuna yüklenmiş tüm günahlarından arınarak, “sıfırlanmak”!..

2- “Maarifi Billah” ile hâllenmek sûretiyle, ALLÂH ismiyle işaret edilenin ilmiyle âlemlerini ve düzenini seyretmek...

HAC konusunda öncelikle şunu belirtelim:

Hac günü belirli bir süre Arafat’ta bulunup geçmiş günahlarına tevbe eden kişi, kul hakkı da dâhil olmak üzere O ANA KADAR Kİ BÜTÜN günahlarından kurtulur!

HAC, İslâm Dini şartları arasında herkese son derece yararlı olan bir çalışmadır! Zira...

Yaşamı boyunca kişinin bilerek veya bilmeyerek yaptığı yanlışlardan dolayı beyinde oluşan ve “günah” adı verilen tüm negatif yük, eksiksiz olarak dalga (wave) bedenine yani ruhuna yüklenmiştir!..

Ruhundaki bu negatif yükün getirdiği ağırlık yüzünden de cehennem denilen ortamda battıkça batacaktır!

İşte başına gelecek olan bu felaketten kişinin kendini tümüyle kurtarabilmesi; ruhuna yüklenen negatif yükün tamamıyla **“sıfırlanması-silinmesi” HAC’da mümkün olur!..**

O ana kadar ruhuna yüklenmiş olan tüm günah adı verilen negatif yükleri silinir ve **“anasından doğduğu günkü kadar günahsız olarak”** geri döner!

Ve yine **Rasûlullah** (aleyhisselâm)’ın açıklamasına göre; **“Acaba benim günahlarım af oldu mu?” diye şüpheye düşerse, yeryüzündeki en büyük günahkâr olur.**

289

Kâbe niçin Mekke’dedir?.. Arafat’ta ne sır vardır ki orada toplanılmaktadır?.. Ve bunun benzeri daha nice sualin cevabını tafsilatlı bir şekilde **“İNSAN ve SİRLARI”** isimli kitabımızda elden geldiğince açıkladığım için burada tekrar aynı konuya girmiyorum. Arzu edenler orada ilgili bölümde bulabilirler...

Ancak kesin olarak şunu vurgulayayım ki...

Hiçbir hayır ve ibadet, **Hac’cın** insana getirisini kazandıramaz!.. Kim aksini söylüyorsa, o henüz Hac’cın ne olduğunu, değerini idrak etmemiş, hatta fark etmemiştir...

“HAC’ca gidecek kadar imkânı olan, buna rağmen gitmez de o sene içinde ölürse, ister Yahudi olarak ölsün ister Hristiyan!” anlamındaki **Rasûlullah** uyarısı konunun bütün önemini vurgulamaktadır!

“Hac’ca gidip de elin Arabına para mı kazandıracağım; onun yerine burada bir hayır yaparım” tarzından yaklaşımlar; son

derece düşüncesiz ve bilgisiz yaklaşımlardır... Çünkü bu kişilerin **HAC'**cın ne olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktur!

“Kızımı everirim; torunumu sünnet edeyim; yaşlanıp ticaretten el-etek çekeyim” tarzındaki yaklaşımlar kadar saçması olamaz!..

HAC esasen ilk fırsatta ve olabildiğince gençken yapılmasında fayda ve hatta zaruret olan bir çalışmadır... Nasibinde varsa oradan aldıkların bir ömür boyu sana fayda sağlar!

Gidenlerin görmüş olduğu gibi, dünyanın her yerinden gidenler yarı yarıya **genç**lerken; sadece Türkiye’den gidenler, neredeyse ayağını zor sürüyenlerdir... Endonezya’dan gelenler arasında evlenmeden önce evleneceği eşi ile Hac vazifesini ifa etmek için gelenlerin haddi hesabı yoktur!

290

Bir de **hanımların şu çok önemli problemi** vardır **Hac konusunda:**

“Hac’ca gidip geldikten sonra başımı örtmem, tam tesettüre girmem gerek; oysa ben bunu yapamam!.. Bu yüzden Hac’ca gidemem!”

ÇOK BÜYÜK BİR YANLIŞ!

Şu anda bir veya birkaç vakit **namaz** kılıp, sonra da günlük normal kıyafetle dolaşılıyor musunuz?.. Evet! **Namazda, ibadet sırasında başınızı örtüp**, daha sonra da açıyor musunuz?.. Evet!

Öyle ise, **Hac’ca da gider, örtünür; farzınızı yerine getirir;** döndükten sonra da elinizden ne kadarı geliyorsa, o kadarını yaparsınız!

İslâm Dini’nin en büyük düşmanları, Dinden görünüp, şartları zorlaştırarak, insanları Dinden, Allâh ve

Rasûlullah'tan uzaklaştıran; Dinden soğutup, nefret ettirenlerdir!

Biliniz ki...

Hac da en az namaz kadar zorunlu ve yararlı bir çalışmadır! Böylesine önemli bir olaydan “gelince başımı örtemem” gerekçesiyle geri kalmak, aklın alamayacağı kadar **büyük bir yanılğı ve kayıptır!**

Baş örtmek Kurân'da belirtilen farzlardan biridir!.. Bunu yapmayan; Allâh'ın bu konudaki teklifine uymamaktadır! **Kur'ân** bu konuda bir ceza bildirmemiştir!..

291

Başını örten, elbette ki **Allâh'ın** bu teklifine uymasının karşılığını fazlasıyla alacaktır... Başını örtmeyen ise, **Allâh'a** karşı sorumlu olur!.. **Allâh**, bu davranışının karşılığını dilediği gibi verir!..

Ancak, **Kurân'da**, “**Hac'ca giden her hanım dönüşte başını örtecektir; örtmeyenin Hac'cı kabul değildir**” gibisinden bir **hüküm kesinlikle mevcut değildir!**

GIYBET etmemek de kesin hem de çok ağır hükümlerden biridir!.. “**Ölü kardeşininin çiğ etini yemektir gıybet**” diye tanımlanmıştır **Kurân'da!** Ben bu suçu işlemekten kendimi alamıyorum; öyle ise örtülü başımı açayım, diyor musunuz?.. Elbette hayır!

Bir emri yerine getirememek, nasıl bir başka yerine getirebildiğin emirden de vazgeçmeyi getirmese; **Hac'ca gitmek imkânın olduğu hâlde, baş örtememek yüzünden Hac'ca gitmemek o derece büyük yanışıdır!**

Bu vesileyle şunu bir kere daha vurgulayayım...

**İSLÂM DİNİ'NDEKİ TEKLİFLER, "PAKET PROGRAM" DEĞİLDİR!
Yani, ya hepsini tam olarak yaparsın, ya da hiçbirini yapma türünden, değildir!..**

Senden, istenilenler bellidir!.. Yani yapman ve yapmaman gerekenler...

Sen bunlardan elinden geldiği kadarını yaparsın; yapamadıkların da eksisindir... Hüküm ALLÂH'a aittir!

"Ben bunlardan falanca ve filanca emirleri yerine getiremiyorum; öyle ise hiçbirini yapmayayım" düşüncesi kesinlikle yanlış ve düşüncesizce kabuldür!

292

Yap da, ne kadarı elinden geliyorsa, o kadarını yap!

Hac'ca gitme imkânına sahipsen, elinden geliyorsa, hemen git!.. Geldiğinde başını örtemeyeceksen; o da eksişin kalsın!.. İnşAllâh o da nasip olur!

Özetle diyeyim ki...

Tek başınıza, canlı ve bilinçli bir hâlde ölüm ötesine yapacağınız sonsuz yolculuğu idrak ediyorsanız, imkânlarınız içinde elinize geçen **ilk fırsatta Hac'ca gidiniz!**.. Aksi hâlde bu konuda öylesine pişmanlık duyacaksınız ki; bunun haddi hesabı yoktur!

Devrinin "İnsan-ı Kâmil"i Abdülkerîm El-Geylânî'nin Hac'cın bâtın mânâlarıyla ilgili bazı değerlendirmelerini size nakletmek istiyorum... Kendisinden büyük feyz aldığı bu son derece değerli Zât'ı böylece saygıyla anıyorum...

Hac niyeti: Allâh talebi yolunda devamdır...

İhram: Yaradılmışları görmeyi terktir!

Başı traş: Beşer içinde önder olma düşüncesinden arınmaktır!

Tırnak kesmeyi terk: Kendinden oluşan fiillerin hakiki fâilinin ALLÂH olduğunu fark etmektir!

Güzel koku sürmeyi terk: ZÂT hakikatini hissedince, Esmâ özellikleriyle kayıtlanmaktan kurtulmaktır!

Cinsi münasebeti terk: Bedende tasarrufu bırakmaktır.

Sürme çekmeyi terk: KEŞF arzusundan kurtularak ZÂT hüviyetinde yok olmaktır!

Mikat: Kalpten ibarettir...

Kâbe: ZÂT'tan ibarettir!

Haceri Esved: İnsanî lâtifeden ibarettir.

Haceri Esved'in siyah oluşu: Tabiat özelliğinin kalbi renklendirmesi...

Tavaf: Allâh'a yakışır şekilde, insanın hüviyeti, aslı, menşei, müşahede yerinin idrak olunmasıdır.

Tavafın 7 olması: ALLÂH'ın yedi sıfatından ibarettir... Onlar, Hayat, İlim, İrade, Kudret, Semî, Basar, Kelâm...

Tavaftan sonra mutlak namaz: Anlatılan vazifeleri yapan için Ahadiyyet'in zuhûru ile ona ait hükmün yaşamıdır.

Bu namazın İbrahim makamında kılınması: Hullet makamına işarettir.

Zemzem: Hakikat ilimlerine işaret eder...

Zemzemi içmek: Hakikat ilimlerinde dallanmaktır.

Safa: Halka nisbet edilen sıfatlardan soyunmaktır.

Merve: İlâhî isim ve sıfat kadehlerinden doya doya içmektir.

Tıraş: İlâhî riyasetle tahakkuka işarettir.

Bıyıkları kısaltmak: **Kurbet** ehlinin makamı olan tahakkuk derecesinden inmektir.

İhramdan çıkış: Halka açılmak; **sıddık** derecesinde halk arasına inmektir...

Arafat: **Maarifi Billah** makamıdır... Arafat'ta iki bayrak dikilmesi, **Celâl** ve **Cemâl** sıfatlarına işarettir; ki Allâh'a marifet yolu onlara göredir.

Müzelife: Makamın şuyuu ve yükselmesinden ibarettir.

294

Meş'ari haram: Şerr'i emirlerde durup, Allâh'ın haramlarına saygıdan ibarettir.

Mina: Kudret makamı; ehli zevat için murada nail olmaktır.

Üç şeytanı taşlamak: Benlik, tabiat ve âdettir.

Yedi taş atmak: Yedi ilâhî sıfatla bunu başarmaktır.

İfaza tavafı: Allâh feyzinin devamında sürekli terakki etmektir.

Veda tavafı: Allâh sırrını hak edene emanettir.

* * *

Eğer, bâtın yani iç, sır mânâsından biraz daha söz etmek gerekirse Hac'cın...

Hac'cın bâtın niyeti ALLÂH'a ulaşmaktır!

İhram giymek, ALLÂH'a ulaşmak üzere tümüyle dünyadan arınmak için sanki ölen biriymişçesine kefen giymektir!

Hac öncesindeki yedi tavaf, yedi nefis mertebesinde urûc yaparak **Allâh Zât'**ının zuhur mahâlli olan **Kâbe'nin** hakikatiyle özdeşleşmeye gayrettir!

Arafat, mukaddes vadi'dir...

Arafat'ta tüm beşerî kavramlardan arınılır!

Bu arınış sonrasında üç şeytanla birlikte **benlik, tabiat ve âdetler taşlanılarak** bunlara geri dönmek üzere uzaklaşılır!

Buradan **Kâbe'ye** gelip **yapılan tavaf ve namaz, yedi sıfatta yapılacak seyr** ile **Zât'a** ulaşmaktır... **Tavaftan sonra kılınan namaz**, bunu nasip edenin huzurunda **beşeriyetinin hiçliğini itiraf ve şükürdür...**

295

Veda tavafıyla birlikte geldiğin yere dönmek, "BakâBillah" içinde **"seyri anillah"**tır! **Hizmet için halkın arasına geri dönmektir!**

Biz, **Hac'da Kâbe'nin kişiliği, ruhaniyetiyle görüşenleri, sohbet edenleri** biliriz!

Hac'da daha öylesine sırlar vardır ki, bunları yazmak şimdilik mümkün değildir!

Şu kadarını iyi bilelim ki, **HAC** aklınızın alamayacağı kadar muazzam ve çok yönlü bir çalışmadır...

Bundan, yanlış şartlanmalar yüzünden geri kalmak, bir kişi için hayatının en büyük kayıplarının arasında olacaktır!

* * *

28

VE “ZEKÂT”...

296

Malının kırkta birini üzerinden bir yıl geçtikten sonra ihtiyaç duyanlara dağıtmak; işin zâhir yönüdür... Ki bu yönüyle ilgili bilgiler ilmihâl kitaplarında ve konuyla ilgili bütün eserlerde mevcuttur... Bu sebeptir ki işin bu cephesi üzerinde fazla durmayacağım...

“ALLÂH” bağışısı olan varlığının en aزیyla kırkta birini, ihtiyaç duyanlarla paylaşmak; işin bâtin yönüdür...

Zekât...

Hak için halktan, mülkten geçmektir!..

Allâh'tan geleni halkla **Hak** için paylaşmaktır!

Varlıksızlıkta dâim olmak için, varlığından geçmektir!

“ALLÂH âlemlerden **Ganî**'dir”;

esası üzere “**Ginâ**”dan hisse almaktır!

HALK'ta **HAKK**'ı görüp, ondan esirgememektir!

Şeytan vasıflı cinin, Âdem’de Hakk’ı göremeyip; secde etmemesi ve bu yüzden lânetlenmesi benzeri olarak...

Zekât ve sadakadan kaçanlar, “İnsan”da Hakk’ın varlığını göremeyip, onunla varlığını paylaşamayanlardır... Ki, gelecekleri ne olur, neye benzer bunu kavrayışınıza bırakırım!..

* * *

Evet, ALLÂH takdir ettiği kadarıyla, bu kitapta da sizlerle bir şeyler paylaşmaya çalıştım...

İsâbetli bulduklarınızdan yararlanmaya ve yaşamınıza ona göre yön vermeye gayret ediniz...

Kusurlarımızı görürseniz, bunların da düzelmesi için bize dua ediniz!

ALLÂH MUİNİMİZ OLSUN.

AHMED HULÛSİ

27.9.1993

ANTALYA